

nikdy neprešlo jazykovou korektúrou!

Nebezpečné poznanie reality

...len ďalšie odhalenie ľudskej podstaty bez kompromisov?

Boris prehliadol. Boris precitol.

Boris pochopil už ako pätnásťročný, že peniaze a spoločenské postavenie mu nedá nikto zdarma.

Boris má štyridsať a zmení váš život:

VIP spoločnosť, spoločnosť, kam sa platí vstup. To je Boris.

Borisa nestretnete na uliciach, Borisa nestretnete v MHD.

Boris nie je stredná trieda.

Boris jednoducho nie je Vaše mesto.

Boris by si získal Vašu manželku už len tým, že by jestvoval v jej blízkosti. On je láska. On je ženská láska.

Borisa by chcela SIS, ak by mohla zaplatiť jeho jestvovanie. Takže Boris je SIS.

Boris má dve vysoké školy a jedno PhD. Boris má viac ako ty, má tri súkromné firmy.

Boris sa vie smiať aj vtedy, keď chápe, že trištvrté ľudstva žije v pekle. Nemôže to zmeniť, a používa iba také poznanie, ktoré môže použiť v realite.

Boris je dobrý milenec a nikdy nepovie žene v posteli o tom, čo sa deje s jeho dušou skôr ako mu nepovie žena, čo sa deje s jej.

Boris totiž verí na ženské duše. Boris nemusí ženám hovoriť... čo má a čo nemá:

Boris uvidel svet zvonku aj zvnútra. A načo sa pýtať, čo tým myslím(e), keď „z toho nebudeš nič mať, pokiaľ si to nevidel sám“?

Boris je dokonca ženskou pošvou viac ako je ženská pošva sama.

Boris sa rozpráva s podriadenými s úsmevom. Boris vie, že tým získa často motiváciu zdarma.

Boris je reklama.

Boris je uvoľneným, keď prichádza čas veľkej potreby. A nikto nevie ako to dokáže. Boris vie používať všetky prípustné „náboženské“ tréningy tak, aby nebol považovaný za ultrašialenca ani pri jednom z nich.

Možno sa pri vás modlí pri pohľade do vašich očí.

(Ak je všetko len o tebe:)

Boris nie je utópiou Tvojho života. Boris využil svoj sen:

Jedného dňa, v ktorom si sedel doma s depresiou a pozeral si sa na manželku a rozmýšľal nad všetkým, o čom všetci hovoria, ale nikto nekoná... a nekoná. Boris prekonal svoj strach, a zašiel do Slovenského rozhlasu, a kontaktoval hlavného manažéra.

- Viete, môžem Vám predstaviť svoj projekt? Darujte mi Váš čas. Že čím som niečím iným?! Zaplatím vám za Váš čas!

Hlavný manažér, ktorého nominovala neznáma strana, ktorá práve vládla a držala pod krkom stranu, ktorá „práve vládla“... sa rozosmial.

Dnes sa smial po prvý raz.

Všetky tie ľudské smiechy, tie sa nedajú kúpiť. Boris si ho získal ľudským smiechom!

Všetky tie štátne ustanovizne, kde fungujete ako stred poznania kolektívu, ktorý má menovateľa v každom, kto vie o čom hovorím – a všetci tí manažéri, ktorí pracujú len podľa toho, komu čo ulejú v intenciách inteligencie...

Toto je skutočnosť ešte viac ako Boris: si tým, čo uleješ a pre koho uleješ.

Samozrejme, nič nové. A čo ste čakali, ja nie som Boris.

„Génus manažér prežije v štátnej inštitúcii iným spôsobom ako génus manažér v súkromnej?!“

Génius manažér o nás rozhoduje:

Poznanie:

Boris vytiahol jeden z najlacnejších „moderných“ laptopov. Manažér ho z recesie zaviedol do predvádzacej sály.

Prezývka ZOO postačí.

Manažér zavolať dvoch kolegov, a jednu kolegyňu. Kolegyňa s krásnou postavou, s nohami, ktoré by boli gýčom v časopisoch, kde je prezentácia „život o živote“ všetkým, čo často nemáte, žena s IQ stošesdesiat, ktorá miluje literatúru:

Môžete sa spýtať, čo taká žena robí v Slovenskom rozhlas. Zabíja svoj životný čas – a miluje mužov.

Každý má svoje slabé stránky, ale žene s IQ stošesdesiat všetko odpustíme, pokiaľ vie kedy čo povedať a pokiaľ sme na jej strane. Pokiaľ sa nikto nepozera na naše pohľady. Pokiaľ má krásnu tvár a pokiaľ je platonická láska stále na našej strane.

Pokiaľ ešte nie sme úplne zatrpknutými.

Kolektív Slovenského rozhlasu je na jej strane, pretože ona dokáže ustáť to, kým je!

Realita, a prechod do skutočného času akéhokoľvek života:

Borisovi padne pohľad na jej nohy, ona sa usmeje. Boris sa ovládne, a silnejšie zovrie svoj laptop.

Každé poznanie naráža na iné poznanie. A Boris o tom vie.

Má PhD. z anragogiky a má len dvadsaťšesť.

Má na účte sto euro. A tie dnes použije na vyplatenie svojho predstavenia.

Zatiaľ prežíva, ale nenechajte sa oklamať! Boris vyskúšal už (takmer) všetko a stále môže zavolať matke a spýtať sa jej s jednou vetou navyše: „Vieš kto som. Ako sa máš, mama?!”

Boris napojí svoj počítač do premietačky, ktorá prenesie obraz na plátno.

A začne:

Prvý a posledný slajd:

Text na bielom podnose:

Ponúkam divadelnú hru, ktorá šokuje. Hru na spôsob Orsona Wellesa. Nepristanú mimozemšťania, ale len stará ľudská pravda o všetkých našich pravidlách, súdoch, pravda, ktorá bude pre tento raz predaná pre samotnú pravdu. „Pravda kupuje pravdu.”

Vytiahne z aktovky „ceduľu s poradovníkom života”:

Pravdu, ktorú vlastníš, môžeš predať len raz. Pravda o konečnom súde človeka.

Táto hra zájde najďalej vo vašich dejinách. Nežartujem. Nie som z tých.

Manažér sa zasmeje. Vlastne rozosmeje. Na plné ústa.

- Koľko mi zaplatíte za toto krátke šialenstvo?
- Brali ste niekedy látky, ktoré Vás otvárali, pane? - spýta sa Boris. - Odpovedajte úprimne. Akékoľvek urýchlovače.

- Nie, - a manažér sa zasmieje.
- Ak ste klamali, pichne Vás v srdci. A odteraz budem mať Vaše srdce, to znamená, že budem mať Váš život. Poznám prostriedky. Som povedal. Toto je tá najlepšia hra. Som povedal po druhýkrát, - a Boris sa usmeje. Zdá sa, že jeho PhD. z andragogiky začína mať reálne kontúry.

A manažéra pichne v srdci. Silno, významne, bolestivo. Musí sa chytiť hrude. Skryví sa mu tvár.

- Žart?! - spýta sa so reflexom sebazáchovy.

Žena s naším IQ... prižmúri oči a ešte raz si „odznova" premeria Borisa.

Boris povie „laxne", Boris, pod', pod':

- Teraz vás pichne opäť, a to v okamihu ako na Vás ukážem, - a Boris ukáže na manažéra.

Manažéra najskôr nadvihne zo stoličky, a potom ho opäť pichne v srdci. Ešte bolestivejšie ako pred chvíľou.

- V rádiu to bude vyzerať inak, tam sa povie všetkým, ktorí by chceli obísť samých seba... Luskne sa prstami... a máme vaše srdce. A teraz dopyčujete naše rádio! Pretože vy ste naše rádio viac ako doteraz. Pretože my sme vaše dobro a vy naše zlo! A dobro bude odteraz rozhodovať o zle. O vašom zle!
- Blbosť, - povie krásna žena a pozrie sa na manažéra „bez srdca".
- Môžem pritvrdiť, - prednesie Boris s vážnou tvárou. Má prezentáciu, a je v hre.
- Mňa z toho vynechajte, ja tomu nerozumiem, som iba manažér. A nemusíte mi zaplatiť.
- Dobre. Už mám Vaše srdce. Už vás nepotrebujem. Zomriete skôr ako ja.

A Boris bez mihnutia oka presunie tvár herca vo veľkom preslove k žene s nohami, s IQ a s tvárou, akú chcete vidieť, aby sa vám zlepšila nálada.

Manažér tomu nevenuje pozornosť. Dvakrát mu pichnutie v srdci nestačilo, a to, čo tuší, zabudne? Tak zabudne?!

- Ako ste to urobili? - spýta sa tak odľahčene, keď spozoruje Borisov pohľad upretý na ženu... ktorá je tvou poslednou predstavou života, ak ešte veríš na život v ženách.

Boris si manažéra už v skutku nevšíma!

- Ako sa voláte?
- Anna, - povie... a verí svojmu menu!
- Všetky ľudské mená utvárajú hádanku našej ľudskej hry! - povie jej do tváre Boris.
- Ako to myslíte? - spýta sa so záujmom, ktorý je stále viac „tým srdcom manažéra ako ňou samou".
- Chcel by som vlastniť Vašu lásku... Odteraz sa už nebudete môcť viac zamilovať, pokiaľ ste raz podviedli... toho, koho ste naozaj milovala v okamihu, v ktorom ste naozaj milovala...
- To sa nikdy nestalo. A okrem toho, čo Vám dáva oprávnenie... posudzovať... ľudí ako sudca ich životov?
- Hra, ktorú ponúkam. Môžem povedať, že je to iba hra, keďže nikto na ňu neverí.
- Nerozumiem Vám... Ale dám vám šancu.
- Tak ako je to s Vašou láskou, Anna?! Podviedli ste?
- Nie som na spovedi. Mám právo neodpovedať, ale dráždite ma. A keďže viem, že som nepodviedla... s radosťou odpovedám nie.
- Uvidíme. Pozerajte sa mi do očí.

Anna sa pozerá Borisovi do očí. Prekvapivo držia „jeden pre druhého" pohľady.

- Ste slobodná, zdá sa... vo vlastných citoch.
- Ako viete, že neklamem?
- Prišiel som na ľudskú hru v pravde, ktorá je jediná, - Boris sa usmeje úsmevom, ktorý by za normálnych okolností manažéra provokoval, ale keďže ten sa bojí o svoje srdce, mlčí. Boris teda bezbolestne pokračuje: - A zdôrazňujem, vážení, toto je iba hra, môžeme sa všetci zatiaľ iba smiať. Vy ste srdce nestratila.
- Srdce človeka sa predsa nedá stratiť tak rýchlo, - namieta Anna. Má zvlhčené pery. Boris ju udiera do chrbtice a Anna pre to nemá vysvetlenie.

Áno, Annu čosi pichá v chrbtici.

- Nie, nedá, ale tuto pán si o to koledoval už dávnejšie. Ja za to nemôžem, že zomrie skôr ako ja. Je to fakt v mojej hre, a keďže je súčasťou... už aj v jeho hre.
- A kedy sa tá naša hra skončí? - spýta sa manažér už uvoľnenejšie a s ľahkým úsmevom.

Boris sa zahľadá na manažéra, manažéra opäť pichne v srdci.

- Vy ešte neviete... - povie veľkodušne Boris. - A keďže sme v iba v prezentácii... mali by ste odpustiť sám sebe a potom Vás prestane pichať v srdci.
- Odpustiť čo?
- Nie, mali by ste vedieť jediné: táto hra zmení nazeranie na Slovenský rozhlas.
- Ale prosím Vás. Radšej mi teraz odpovedzte... Odpustiť čo?!
- Neviem o Vás nič a ani nechcem... vedieť, ale raz ste predou mnou klamali a chceli ste sa na tom zabávať, mám právo, aby Vás pichlo v srdci? Mám právo, aby som vám povedal, že zomriete skôr ako ja?
- Nechcete, aby som vám povedal, že tu strácam čas.
- Nechcete, aby Vás opäť pichlo v srdci, keď sa Vám zapozieram do očí s potrebou presadenia tejto hry pre ľudí, ktorým bolo v živote ublížené viac ako Vám a... ktorí si zaslúžia počuť v rádiu niečo, čo im pomôže.
- Pomôže? Nebuďte naivní. Toto je biznis.

Anna sa pozrie na manažéra. - Krot' sa, Adrian. Vieš, že nie sme iba biznis.

- Dajte mi nateraz pokoj, bolí ma srdce. Pokračujte! - a manažér si opäť priloží ruku k hrudnému košu. Ako keby niekde hrala vzdialená štátna hymna.

Dvaja kolegovia manažéra sa usmievajú od ucha k uchu. Viditeľne ich predstavenie zabáva, veď nie je na ich úkor!

Anna sa zachcicoce. Tak i žena s IQ stošesťdesiat sa vie takto chichotať!

Nuž, bolesť v chrbtici sa na vrchole chichotu zvýrazní, Anna sa prestane smiať. Túto bolesť pozná, mala ju už dnes ráno.

- Aj Váš súd, Anna, sa už začal, - povie Boris. - Ste herečka v mojej hre, a Váš súd je odteraz všadeprítomný.
- A nebolo to tak i doteraz? - Anna sa napriek bolesti pokúsi o úsmev.
- Bolo. Ste bystrá.
- Tak ako to súvisí s Vašou hrou?
- Pomenoval som to.
- Pomenoval ste to, čo som už vedela.
- To je život. Víťazí ten, čo pomenuje prvý. Ostatní sú iba hercami. Ako teraz vy.
- Občas je dobré byť hercami v dobrej hre.
- Keď chcete byť hercami v tej hre. Keď dostanete za to nejakú odmenu.

Annou prechádza tiahla bolesť v chrbtici. Nechce dať na seba nič poznať.

- Toto má byť iba sedenie, kde jeden neznámy a bezvýznamý hosť z ulice má predniesť niečo, čo občerství náš deň v rozhlase, - zapojí sa do prezentácie muž, sediaci naľavo od Anny. Muž, sediaci úplne napravo, jedno miesto vedľa neho je voľné, ako keby nechcel sedieť vedľa manažéra „s problémovým srdcom“, si odkašle.

- S tým súhlasím, - pokýva hlavou Boris. - Preto poďme ďalej.

- Anna, vy ste žena, ktorú by som dokázal milovať, a preto Vám teraz pukne v srdci, ale nie bolesťou, ale želaním, proste iba jeden puk.

A Anna naozaj pukne v srdci. Prestane ju bolieť chrbtica.

Zahľadí sa na Borisa. Prižmúri oči.

- Som zasnúbená.
- Povedal som, že by som Vás dokázal milovať... jednoducho si to myslím, konám iba pudovo a inštinktívne, podľa Vašej tváre a pohybov, podľa Vašho hlasu. Je to zvláštne, ale v hre je to povolené... Myslím si to! A myslím si, že Vám v tom srdci puklo. Z lásky k človeku, z lásky, ktoré by medzi nami mohla jesť... Ak jestvuje tá najvzdialenejšia platonická láska, Anna.
- To, čo hovoríte nie je zábavné. Ako sa hovorí, už som dávno obsadená.
- Nebuďte tak zviazaná. Ide o dobrú vec.

Manažér „rozhlasu“, ten, čo nepovedal ešte ani jedno slovo, sediaci napravo, si prekríži ruky, a automaticky sa začne hupať na stoličke.

- Neútočte na moje srdce! - Anna prekvapivo vybuchne.

Manažér „so srdcom či bez srdca“ (ide o uhoľ pohľadu, vážení) sa škodoradostne uskrnie.

- Aká veľká je Vaša láska, keď Vám napriek Vašej... láske puklo srdce, keď som povedal... čo som povedal?
- Nebuďte smiešny! - Anna zvráti čelo, a jej vrásky múdrosti vystúpia do popredia.
- Toto vyzerá zaujímavo, - povie muž, ktorý doteraz mlčal.
- Vy milujete? - Boris obráti pozornosť na neho.
- Dobrá otázka. Ale ako ju chcete dať poslúchateľom tak, aby mohli reagovať vo Vašej hre ako ja teraz?
- Mám to premyslené. Teraz, prosím, reagujte. Ste v hre. Ste priamo v hre, - a Boris na manažéra ukazuje prstom.

Anna v sebe pocíti čosi nesmierne nedopovedané. Akýsi nepokoj. Premeria si Borisa pohľadom ženy, ktorá chce ženskú spoveď! A to je „jeden z najvyšších pohľadov ženy na muža v ktorejkoľvek dobe“!

Tuší Anna o tom pohľade, alebo i v nej, napriek jej rozmeru, vzdelaniu a rozhladenosti víťazí najzákladnejšie ľudské: „kto som, čím som a kým budem pre toho, kto prejde... mojou hranicou skutočnej lásky... a prečo“?

- Nie, nemilujem. Ako keby vieme, čo je to milovať... Mám rád... a žijem. Chcem povedať, mám niekoho rád... - manažér odpovedá ako na konkurze, kde práve stratil šancu... Je nezaujímavý - ? -.
- Každý kto niekedy miloval... vie čo znamená milovať, - Boris otvorí zoširoka oči.
- Nehrajme sa so slovami. Toto sa vám nevydarilo, - povie manažér.

Manažér „so srdcom“ zatlieska.

Manažér s voľným miestom si zase raz odkašle.

- Milovanie otvára poznanie o ľudskom rode najviac zo všetkého. Dovtedy iba viete o živote okolo, odvtedy už aj v dúfate v niečo viac. Personálne v niečo viac. Nemyslím na náboženský spôsob.
- Každý po svojom. Ja už nemám žiadne nádeje, ani žiadne veľké dúfanie. Mám len to, čo mám, - a manažér naľavo od Anny povie bolestivé slová bez toho, aby cítil ich bolesť. Je tým šťastný? Je tým šťastnejší ako my? Ako vy?
- Ak nemilujete, je mi to ľúto. Vaša duša nie je prebudená, - Boris si poškrabká ukazovák pod pravým okom.
- Vaša duša nie je prebudená?! - manažér sa zasmieje. - Pomýlili ste si rádio. Toto je verejná služba.
- Vaša duša nie je prebudená, - Boris povie vážne. - Ak nie je, pichne Vás v srdci rovnako ako Vášho kolegu. Teraz!

Manažéra pichne v srdci. Pozrie sa obranne, záchranne na Annu.

Všetky tie mužské pohľady na ženy, keď prichádza bolesť, ktorej v mužských svetoch muži nerozumejú...

Anna však bojuje s bolesťou, ktorej sama nerozumie.

- Prečo ma pichlo v srdci?! - oborí sa manažér na Borisa. - Aké šialené metódy na nás používate?! Určite dajaký biomechanický tréning. Hypnózu na kurčatá!
- Nebuďte smiešny, - napomenie Boris manažéra. Prvý manažér „so srdcom“ sa ešte raz dotkne srdca, hoci ho v ňom nepichlo. - Je to len hra o vás samých. Jedna z najreálnejších. Možno nemá žiadny dej, ale za to je úprimnejšia k vám samým ako väčšina vašich... životných šancí.
- Ešte raz sa Vás spýtam, prečo ma pichlo v srdci?!
- Povedal som Vám: Vaša duša nie je prebudená. A to je tragédia.

Manažér zrejme nepotrebuje, aby ho znova pichlo v srdci, a tak – naoko? - pristúpil na Borisové pravidlá hry:

- Chcete povedať... že moja duša nebola... ešte nikdy prebudená? - a poškrabká sa na hrudnom koši.

Borisovi padne zrak na hrudný koš manažéra.

- Ak nebola, pichne Vás opäť v srdci. Prepáčte.

Manažér však nič nepocíti. Po chvíľke sa usmeje. Je skutočne uvoľnený:

- Nič necítim! Už to nefunguje! Alebo... i ja mám dušu, haha.
- Nikdy som nepovedal, že dušu nemáte. Každý ju má. Nevie... za akých okolností bola prebudená, a za akých okolností vo Vás zaspala.

Manažér sa neprestáva úškriňať.

- Vysvetlite mi láskavo, čo je to duša, ak už teda hrám túto hru.

Tento raz si odkašle Anna. Jej tvár je vážna. Jej pohľad patrí Borisovi ako pohľad ženy, ktorá chce poznať odpoveď a iné ženy nepomôžu.

- Duša je všetko, čo ste kedy videli, čo ste kedy uvideli, povedali, vykonali, duša je všetko, čo bolo pred Vami a predchádzalo Vášmu splodeniu. Na všetko z toho môžete prísť, všetko z toho môžete uvidieť, ale iba niečo z toho je skutočne Vašou podstatou, tou krehkou súčasťou, ktorá tvorí Vašu bytosť. A neprebudená duša je človekom, ktorý nevie, že za všetkým, čo urobí, vykoná... povie... prinesie... je skrytý pozorovateľ v ňom samom.

Prvý manažér „so srdcom“ pokrúti hlavou. Pomaly – a pravý kútik úst mu vykrúti „dole“.

Druhý manažér „so srdcom“ pokrúti hlavou. Rýchlejšie – a jemne vyplazí jazyk na záblesk okamihu.

Anna sa nechá uniesť hlbokým hlasom Borisa, je ako zhypnotizované kurča:

- Vy si myslíte, že naozaj nemilujem, že niečo chýba?!

Boris sa jej pozrie hlboko do očí.

- Ak nedávate do lásky všetko, čo je vo Vás, pichne Vás v srdci.

Annu pichne v srdci.

Rýchlo sa chytí pod ľavým prsníkom.

- Ak sa ľudia sklamú, je prirodzené, že už milujú racionálne, - pokojne prehodí tretí manažér. Plešatý ryšavý muž, viditeľne najvyšší (aj keď sedí). A doplní rovnako stoicky:
- Škoda, že som sa zase zapojil... Začínal som sa cítiť ako v dajakej hre, ktorej som pomaly začínal rozumieť.

Boris opomenie jeho vsúvku, Anna je zaujímavejšia:

- Pichlo Vás v srdci?
- Áno, áno! A neviem prečo... Neviem prečo... Nie je to fér. Milujem ho.
- Dá sa milovať racionálne?! - Boris si teda predsa len berie zo vsuvky ryšavého manažéra to, čo sa mu hodí.
- Vy neviete, o čom hovoríte. Je to len moja láska, len môj cit. Jednoducho nie je fér, že ma pichlo v srdci.

Annu pichne v srdci – odznova. A uchem jej prejde akási vlna, ako keď sa čosi automaticky dotkne ucha.

Anna si chytí ľavé ucho.

- Prečo?
- Nemám odpoveď, - odpovie Boris. Borisovi prejde – taktiež - dačo pravým uchem, chytí si ho.

Traja manažéri mlčia. Dvaja myslia viac na svoje srdce ako na to, čo vidia. Tretí sociálne hodnotí, „čo by sa s touto hrou dalo robit v étery“.

Až tak ďaleko zašla táto doba, priatelia, až tak ďaleko.

- Môžete veriť na stvoriteľa, môžete veriť na ľudstvo, môžete veriť iba na svoju lásku, môžete veriť iba na svoje otvorené oči, a môžete veriť na túto hru, ale ide o to, čo zostane, keď sa skončí... - zamyslí sa Boris ako sa pozerá na biely slajd. Niečo sa pokazilo v premietačke.
- Ja viem, že ho milujem. Možno inak ako moju prvú lásku života, ale som o tom presvedčená! Tak prečo má dvakrát pichlo v srdci?!

Anna s IQ stošesťdesiat, napriek všetkému: aj Ona rieši príliš sama seba, keď príde na to, na koho sa pozeráť v prvej rade. Je človek ako každý iný človek?

- Láska sa nesúdi o život, drahá Anna. Ak sa začne, nejde o lásku, ale o posadnutie. A posadnutie dvoch ľudí jeden druhým vedie k nárazom duše o dušu, ako príliv o skaly. Príliv sa vždy zmení v odliv, posadnutie môže viesť až k zániku... človeka, pokiaľ ten druhý uhne a stane sa tak bralom, z ktorého sa padá do hlbín mora.
- A pokiaľ neuhne?
- Náraz... bytostný náraz duša o dušu, áno, to je niečo, ak sa v tom pokračuje... a obe duše vydržia bolesť a ničotu z toho sálajúcu... takmer vždy sa menia dejiny... To sa však

dostávame už k inej otázke. Čo sú to vlastne dejiny...? - a Boris sa hlboko nadýchne, aby mohol ešte hlbšie vydýchnuť.

- To už je trochu príliš mimo, - povie jediný muž, ryšavý manažér, ktorému jedinému sa nesiahlo na srdce. - Aspon tuná Aničke odpovedajte k veci, ak už nič iné... - a dvakrát si zubami pritlačí jazyk.

- Drahý pane, to bolo k veci. Ešte raz: láska sa nesúdi o život. A Anna má k tomu sklony. Ako každá žena, ktorá si zamieňa spoločnosť so skutočným životom muža a ženy.
- Súдите nesprávnu, - zasmee sa až priveľmi uvoľneným smiechom (na to, aby to bol pravdivý smiech) Anna.
- Opakujem, lebo som prinútený... Nikoho nesúdim. Len pomenovávam veci faktami. Toto je dobré! A za tým si stojím.
- Autor by nemal... hovoriť o svojej hre, že je dobrá alebo zlá. Je iba autor, ak rozumiete, - povie ryšavý manažér. - A fakty nikde nevidím. Vidím len človeka, ktorý využíva slabosti iných. Je mi jedno ako. Aj ja som iba manažér.
- Mýlite sa, využívam ľudskosť vo svojej nahote. Nič viac, nič menej. Podstatu ľudskej hry o zdravie, o lásku. Som obyčajný vzdelaný andragogik, ktorý pochopil, že vzdelávanie dospelých nemusí ísť na hranu, ono samou hranou už je. Každý človek, ktorý sám seba označí slovom dospelý, je hranou. A každý človek, ktorý vie spravovať svoj život, zároveň niečo stratil.
- Čo? - prvý manažér „so srdcom“ sa osmelí. Vo vrecku od nohavíc od dobrého slovenského výrobcu ho pichne kľúč od domu. Akoby ním prešla dajaká energia. Manažér tomu nevenuje pozornosť, zaujíma ho vlastná otázka.
- Rozmer neodhadnuteľnosti vlastného konania? - Boris sa zamyslí. Manažér prižmúri oči, precíti Borisovi otázku.

Manažér „s druhým srdcom“ sa nechá inšpirovať „prvým“ manažérom:

- My sme tí, ktorí sa nenechali zlomiť. My sme tí, ktorí môžu pomôcť tým, ktorí rezignovali, ktorí nevedia nič iné, len ponúkať svoje slová. My sme tí... ktorí vedú podržať takých ľudí, ktorí si myslia, že na svete už nezostalo nič iné iba obchod. Pretože my sme tí, ktorí čítali tie najlepšie knihy... hry... a dokážu zachytiť ich rozmer, pretože vedú... že sme tí, ktorí ich môžu urobiť pozvanými...

- Ste dobrá postava, - Boris nadšene prikývne. - Ste! - Boris nadšene vykrikuje! - My a Vy... Nie, nie, tam ešte nie sme, - zrazu potichu doplní.

Anna si prejde ukazovákcom „po pravom zažmúrenom oku“.

- To si sa nechal tak uniesť preto, aby ťa už nepichalo v srdci?! Takéhoto ťa nepoznám, - zaševelí Anna manažérovi „s druhým srdcom“, ktorý Anne odpovedá tiahlym pohľadom, o ktorom sa nedá povedať nič viac ako: „pomôž mi.“

- Ja neviem... prečo má pichalo v srdci, - (ktorýkoľvek svetský, v našom prípade „druhý“) manažér odpovedá tak chladne, hľad po pomoci otočil na chlad v sekunde!

Boris na neho ukáže prstom, manažér sa mierne nadvihne zo stoličky.

- Vy na mňa už nikdy neukazujte prstom! - muž vybuchne. - Nie som žiadny herec, nikto nevlastní moje srdce. Plánujem... Pochopte už! Som slobodnejší ako vy!

Boris sa pousmeje.

- Sloboda v ľudskom rozmere nejestvuje. Buď ste tým kým chcete alebo nie ste.
- Tieto pseudofilozofické sračky si niekam strčte, - manažér zvráti tvár, na čele nemá toľko vrások mudrosti ako Boris, hoci je o pár rokov starší.

Avšak, ako vieme v ktorejkoľvek mene: od vrások múdrosti konto nezávisí a ani nikdy závisieť nebude. A pokiaľ zostávame v platforme myslenia: peniaze sú devízou slobody – ktorýkoľvek

schopný manažér víťazí! Asi preto „nášho druhého“ zrazu extrémne silno pichne v srdci.

- Ach, nie! - bolesťou zaričí „druhý“. A akoby sa zjavilo po prvý raz, čo niekto „medzi nami“ pocítil, že srdce je viac ako orgán, si „druhý“ silno a zbesilo pobúcha po hrudnom koši.

- Za to nemôžem, sme iba v hre. Prepáčte, pane... - a Boris sa pohľadom presunie k Anne. Že by ho existenčná bolesť manažéra vôbec nezaujímala – ani z pohľadu režisérstva vlastnej hry?!

- O čo tu ide?! Vybrali ste si nesprávnych! Ja som žiadne prachy neulial! Ja naozaj pracujem pre rozhlas len tak, aby som mohol spať! - a „prvý“ sa nechá vyprovokovať vlastným nepokojom a pudom sebazáchovy. Hm, ako správny manažér, ktorý pracuje viac ako ostatní, by mal vedieť, že každý strach by sa mal prekonať konaním, nie slovami a útočením na **Borisa, ktorý prehliadol a precitol!**

Pud sebazáchovy však lomcuje každým – asi - inak, hoci vedci majú svoje poučky.

Anna pozoruje kolektív a podporí Borisa, možno sa cíti ako žena, ktorá potrebuje pokračovať zakaždú cenu, aj keď nevie, čo je „tá cena“:

- Ako to tu pozorujem, robíte s nami veľké veci. Toto som už dlho nezažila, - otočí sa na „prvého“ a do očí mu jemným hlasom, v ktorom sa dá „vypočut“ mierna sociálna podriadenosť, povie: - Si ma sem volal a povedal... pre istotu... možno si aspoň zašpásujeme... Vyzerá, že by aj niečo mohol naozaj povedať. Áno... Chcem... len povedať, aby pokračoval. Chcem vedieť, prečo nás všetkých pichá v srdci. Na zázraky, ani na hromadnú hypnózu... či ako to nazvať... neverím.

Boris zatiaľ pripraví ďalší slajd:

SLAJD, KTORÝ JE VŠETKÝM, ČÍM SI SA STIHOŠ STAŤ, VÁŽENÝ ČITATEĽ, ktorý čítaš túto knihu. Z toho dôvodu ho zamlčím(e), pretože nechcem(e) zasahovať do súkromia. Aj ty sa raz staneš knihou, ktorú odmietneš napísať. A ak ju začneš písať... začneš strácať svoju podstatu celkom odznova?

Nič výnimočné:

Ktorý bozk v tvojom živote bol bozkom, ktorý v tebe zostáva natoľko, že opisuje to, kým si (bol) - bez kompromisov? A ktoré objatie?

CMUK. Ako sa má tvoja schopnosť prijímať bozky v ktoromkoľvek ročnom období? Áno, také jednoduché to predsa nie je:

OBJATIE.

NIČ VÝNIMOČNÉ po druhýkrát, túto vetu si už určite čítal pomedzi všetko, kým si, keď sa cítiš sám alebo milovaný – alebo iba si. Prosím, už sa – odznova, odznova - preber. Vždy sa dá ísť vyššie, vždy sa dá ísť nižšie.

Boris sa zahľadí na nový slajd. Vy by ste si ho mali predstaviť.

Anna pri pohľade na slajd sa obráti na ostatných manažérov:

- Nie, ešte raz.

- Som rád, že som konečne niečoho zmyslom, - povie ryšavý manažér. - Len moja práca a všetko, čo som odviezol pre rozhlas... a... spoločnosť... má oveľa väčší zmysel.

Zvyšní dvaja muži sa smutne po sebe pozerú, nedostáva sa im vyslobodenia.

- Ale teraz vážne. Nehovorím, že ma nikdy nepichlo v srdci. Ale už nám povedzte prečo! Bez vykrútok.

- Je ťažké vysvetľovať niečo ľuďom, ktorí si myslia, že život je iba hra, kde vždy vyhráva iba

šikovnejší, rýchlejší... rozhl'adenejší... kde všetko závisí podľa náhody a stretnutí... a šanci, ktoré využije.

- A ako to je? - spýta sa ryšavý, ktohovie prečo sa úkosom pozrie na Annu. Tá odvráti pohľad.
- Ved' aj Vy tu chcete využiť svoju šancu. Nebuďte povrchný a pokrytecký, - a ryšavý sa usmeje ako víťaz v ringu. Bol to však len jeden úder. A Boris stále pevne stojí:
- Teraz už som tu viac kvôli vám a kvôli tým dvom srdciam, ktoré vďaka ich životným klamstvám a podvodom na ich podstate... mám v hrsti. Ja neklamem. To vy sa hráte so svojou podstatou viac ako ja s tou svojou. Ja som schopný riskovať svoj úspech pri tejto prezentácii kvôli svojim princípom!

Anna zatlieska. Žeby zakrývala svoj životný nesúlad „s láskou, ktorú šíri pre snúbencu“?!

Manažéri so záujmom obrátia hlavy k Anne. Iba ryšavý má tvár čerstvú a plnú života, naši dvaja „srdcostratcovia“ sú vážni. Posmrtné manažérske masky sú vždy o tom, že sa niečo nerozvíja akoby sa malo v rozvoji projektu, ktorí tvoria viac ako sami seba, tu však vzniká jedna malá výnimka:

- Čím sme teda iní ako tu náš kolega, ktorý sa stále zabáva na náš účet? On necíti zrejme žiadnu bolesť... - spýta sa „prvý“. Po chvíľke „druhý“ prikyvuje.

- Buďte radi, jeho to ešte len čaká, je iba pozadu.
- Slušná blbosť, - povie „druhý“, a bezmyšlienkovito si chytí pravé ucho. - V čom? V čom?!
- Ešte by to neznesiol, tú bolesť. Pozrite sa na jeho tvár. Svoju samotu, ktorá sa mení na ľudskú osamelosť, zakrýva všetkým, čo robí. Načo by som ho vystavil skúške z jeho ľudskej podstaty, keď je stále presvedčený, že jestvuje iba úspech v kolektíve, úspech medzi ľuďmi, keď niekde hlboko vnútri je presvedčený, že jediné, čo sa tu oplatí... je vyniknúť.
- Rozprávate sa o mne. Hm, bavím sa dobre. Nie som osamelý. Mám manželku. Mám dieťa, - a ryšavý sa prezentuje opäť tým víťazným boxerským ťažením!
- Vyniknúť... - zašepká Anna.

- Vyniknúť, - opatrne zopakuje „druhý“, a „prvý“ si záchranné - reflexne chytí hrudný kôš, hoci ho nič nebolí!

Ryšavý na krátky okamih stratí účasť v priestore, možno ním prechádza krátka bolesť z uvedomenia si slov Borisa, ryšavý je však príliš veľký profesionál, aby sa nechal vtiahnuť do hry, ktorú má posudzovať?

- Vyniknúť skôr chcete Vy, nemyslíte?

Anna zvráťi čelo. Otázka pre Borisa sa jej dotkla viac ako Borisa samotného!

- S touto otázkou súhlasím, - doplní „prvý“.
- Jediné, čo sa vám snažím povedať, je: stvorenie nebude v konečnom záblesku na vašej strane.
- Čo ste povedali?! - spýta sa „druhý“. Pýta sa násilne, podozrievavo a ako muž, ktorý odmieta rozumieť otázke. Ani sa ju neobťažuje pripustiť bližšie.
- To snád' nebude na nikoho... Či? - Anna sa nadýchne. - Inak... keď ste hovorili o mne... myslím o láske... ktorú nosím v sebe... boli ste mi bližší... - ach, Anna si myslí, že zachraňuje situáciu!

Ryšavý pokrúti hlavou. Vo výraze tváre má len šachistu, ktorého nudí jeho partner.

„Prvý“ pokrúti hlavou. Vo výraze tváre má stále strach o svoje zdravie. Ale hlavou krúti slobodne!

- Anna, už sme ďalej. Konečné súdy jestvujú. Tu už ide iba o to, v ktorom okamihu života k Vám prídu a v ktorej odídu, - Boris pri týchto slovách prehodí „VÁŠ“ slajd na nový slajd.

- Hovoríte o smrti?
- Nie.
- Mohli by ste nám vysvetliť tie Vaše konečné súdey? - „prvý“ sa chytí šance, zrejme tuší, že z tohto pichanie srdca naozaj nehrozí!
Boris si ho premeria pohľadom, v ktorom je posolstvo:
„Ty stále nevieš, lenže, drahý, takéto veci nikto nevysvetľuje!“
- Vy už ste v konečnom súde.
- Ale no tak. Dve či tri pichnutia v srdci, to predsa nemôže byť konečný súd.
„Prvého“ znovu, tentokrát veľmi mierne, pichne v srdci. Je to príliš slabé pichnutie, malé varovanie, „prvý“ ani nezvraští tvár, len stíchne.

Malíček na pravej ruje sa mu „sám od seba“ oddiali od ostatných prstov. Ako keby mu ho niekto chytil a posunul.

„Prvý“ si uvedomí ten pohyb, pozrie sa na prst, zľahka pokrúti hlavou:

- Týmto som si už prešiel v detstve. Verte mi, toto mi automobil nikdy nekúpi. A verte alebo nie, žene... iba za pohyby... stvoriteľ... - typický manažérsky úškrn v práci, - ...a pichanie v srdci... dovolenku nekúpim. Možno ste iba mladý a nevíete o ľudskej hre toľko, koľko by ste vo svojom veku mali. Sú aj iné a dôležitejšie veci v ľudskom živote ako ten Váš konečný súd... - a muž sa automaticky, pudovo chytí pod ľavým prsným svalom.

Tento raz žiadna bolesť!

- Nič dôležitejšie ako nájsť si na chvíľu života toho správneho partnera... nie je, drahý môj, - a „prvý“ sa v skutku rozohní!

Anna si odkašle!

„Druhému“ mykne ľavým lýcnym svalstvom, avšak nie psychopaticky, „skôr skupinovo sociálne“!

Anna si pošušká:

- Muži vystupujú zo svojich stoličiek... - snáď aspoň sama vie, čo tým myslí.

„Prvý“ sa rozhodol, že nezastaví prúd myšlienok, možno chce obhájiť svoje zdravie, nakoniec srdce sa nehlási o slovo, ktohovie, ktohovie, veď možno i Boris chce počuť „niečo nové pri prezentácii, ktorú konečne niekto počúva po všetkých tých rokoch medzi ľuďmi“:

- Chlapče, všetky tie klamstvá, ktoré nám tu šíriš... Čo na tom, že nám pichá v srdci?! Pozri na mňa. Všetky tie klamstvá náboženstiev, ľudských skupín, mal by si prehliadnuť! Mal by si to všetko prehliadnuť. Ale som rád, že ti to môžem povedať takto slobodne. Toto je lepšie ako pichanie v srdci. Môžu ti spôsobiť príliš veľa za príliš málo. A môžu ti ublížiť aj za to, o čo sa teraz snažíš. Stačí, keď ktosi z tých posudzovateľov, na ktorých nemá ani Slovenský rozhlas dosah... My len púšťame do éteru. Áno, máme nastavené páky, ale mal by si vedieť, ak budeš finančne výnosný a umelecky prospešný, len blázon by ti mohol povedať nie... Kašlem na malíček, kašlem na palec... Chápeš ma?! Ja verím na ľudský život, nie na posudzovanie väčšiny, či posudzovanie skupín, ktoré šíria biznis, ktorý nespravujem a o ktorom nerozhodujem...

Boris mierne vyplazí jazyk. Je veľmi spokojný so slovami „prvého“. „Druhý“ sa spokojne zahniezdi na mieste.

Boris zahviezdi, v očiach mu zablýska iskrička úspechu:

- Som veľmi spokojný s Vašimi slovami. Vaša snaha je úprimná. Radšej úprimné slová, ktoré strieľajú vedľa... ako klamstvá, ktorými ľudia zavádzajú o svojej podstate iných ľudí!
- Čím som strieľal vedľa?! Som starší? Zarobil som nepomerne viac ako Vy... Videl som už v akcii niekoľko známych... úspešných... a viem, o čom to je. Čo nechápete? Vy len predávate nejaký produkt. A je jedno... či je to umenie... alebo veda... alebo dajaký patent... Alebo ponúkate sám seba ako skladníka... Už pochopte!

- Prečo to ľudia stále dokola nechápu? - spýta sa Boris viac sám pre seba ako pre „plénum“ posudzovateľov. - Čo Vám chýba, že odmietate prijať vieru...
- Začínate byť naozaj smiešny! Vy ste ma vôbec nepočúvali, - „prvý“ muž sa skutočne rozohní.
- Práveže veľmi dobre viem... čo ste sa mi snažili povedať. Počúvajte ma. Uznávam, že výber partnera je dôležitý. Uznávam všetko, čo ste povedali. Hm, svojim spôsobom... Ibaže... chýba tomu rozmer viery! Človek, ktorý neverí vo vyšší zmysel, ak mu to prechádza telom... Kde je chyba?!
- Je to len ľudský súd! - vykrikuje „prvý“.

- Je to iba... ľudský súd... S tým súhlasím, dočerta, - pomaly, ale výrazne povie „druhý“. Pomedzi to mu – akoby – smietka padne do pravého oka. Poznáte ten pocit, čosi sa vám uhniesdi v oku a vy nevíete čo. „Druhý“ si teda začne oko šúchať ukazovákom.

- Ľudský súd?! Nebuďte smiešni! - Boris sa nechá vyprovokovať. Zakričí na celý rozhlas. Hádám počuje i celá Bratislava!

Anna zvráti obočie, dotkne sa palcom o palec, Boris k nej – rozpalený v inom garde ako Ján Hus, no hranica už horí – presunie pohľad. Rýchlo si všimne jej palce. Vie koľká bije, ovládne sa, je to jeho prezentácia:

- Ľudský súd končí tam, kde nastupuje konečný súd... Kde sa rozhodne, či ste vinný alebo nevinný voči ľuďom, ktorí vám držali srdce! Čo nechápete, ako vám to mám inak povedať, aby ste pochopili. Nie je to najlepšie prirovnanie. Ale mali by ste vedieť, že žiadny ľudský súd... tých vašich ľudských skupín... ja neviem... náboženských, politických, pracovných či akých už... o ktorých ste hovorili... vás nevytiahne z konečného súdu, do ktorého... mierime všetci... Mali by ste sa držať ľudí, ktorí poznajú vašu skutočnú ľudskú podstatu. Ale nie je to ľahké, byť si vedomý, kým ste... a či vôbec naozaj ste tým, kým chcete byť... keď ste s inými ľuďmi. Ak to dokážete, milovanie nie je otázkou toho Vášho príjmu, pane... - a Boris si vydýchne „duševnou“ únavou.

Anne čosi prejde chlpmi v prirodzení ako sa pozerá na Borisa. Je si toho vedomá, ale nechce o tom vedieť, chce sa toho zbaviť, no nedokáže spustiť z Borisa pohľad. Toto už dávno nezažila! Duševné boje, ktoré prebiehajú „zdarma“, to nepatrí tejto dobe, najmä nie v ustanovizniach ako je Rozhlas pre poslucháča, ktorým môžeš byť zľahka i Ty.

Anna potrebuje zastaviť prúd emóciám, ktorým žena odmieta rozumieť, pokiaľ je zasnúbená „s tým pravým“.

Anna má ovuláciu, a všetko smeruje k tomu, aby jej uvedomenie, vedomie, myšlienky smerovali... k mužovi, ktorý si „kúpi“ jej emócie, práve vtedy, keď ich ona bude potrebovať „predať“. Je tak presvedčená, že pred dvomi rokmi ho našla.

A teraz nadišla ďalšia chvíľa si to dokázať:

- Viem, čo potrebujem. Nepotrebujem ďalšieho muža, fanaticky posadnutého niečím, čo ním prechádza! A viem, čo očakávam... Jednoducho nepotrebujem to, čo nepotrebujem vo vnútri... seba samej... to je Váš slovník, ako som si všimla... nepotrebujem to, čo by ma zabíjalo. To, o čo sa snažíte je tak zaujímavé... ale čo tým chcete v skutočnosti dosiahnuť? Potrebujú to ľudia, ktorí každý deň vstávajú do práce a majú svoje starosti? Pozrite, konečné súdy, pozrite... veď len pozrite, toto nie je teologický seminár! Prosím, tak mi ukážte niečo viac ako pichanie v srdci. Ja nepotrebujem novú bolesť! Prosím, pochopte!

Borisa pichne v srdci.

Chytí sa pod ľavým prsným svalstvom.

- Verím vám... Vy ste žena. A keď príde na to... ako sa obhájiť... Pichlo ma v srdci. Vy ste

moja žena. Len o tom ešte neviete.

- Aká Vaša žena? - Anna reaguje, ale necíti sa ohrozená. Pozrie sa prekvapene po zostavajúcich manažéroch.

- Vás pichlo v srdci? - pobavene sa spýta ryšavý.

A „prvý“, ani „druhý“ nevedia, že ich srdcia sa stali vyslobodenými!

- Áno, pichlo. Ženy nakoniec rozhodujú... keď muži zídu priďaleko.
„Prvý“ sa rozosmeje. „Druhý“ zostáva vážnym.

- Konečný súd rozhodne, či z vás ľudia budú mať prospech, alebo zostanete nepoužiteľný pre stvorenie v čase iných duší, - Boris povie pokojne, držiac sa „za srdce“.
- Nie sú duše náhodou bezčasové?! - spýta sa „druhý“ – stále s vážnou tvárou. Niečo sa v ňom usídlilo. „Druhý“ sa necíti slobodnejším, keď sa dozvedel, že aj Borisa pichlo v srdci. Necíti sa tak ako „prvý“.
- Ešte raz. Ako ste mysleli, že som Vaša žena?
- Ste moja žena v tejto prezentácii, v tejto malej hre. Nesiaham na Vás, len ste moja. Vidím Vás, cítim Vás. Som nateraz vašim srdcom a Vy ste mojim.

Anna sa zatvári: „akože som pochopila“. Len ona vie, či pochopila. (A my to za ňu v tejto hre zrazu nepovieme.)

Anna sa pousmeje. Je to slobodný a ľahký poloúsmev.

- Takže my sme Váš konečný súd? - spýta sa, a v jej hlase nie je žiadna výčitka, žiadne spochybnenie Borisa.

- Nie, nie. Som nepochopený.

„Prvý“ rieši už iba sám seba:

- Ste slabý, len keby neriešim... o čo išlo... pri tom mojom pichnutí. Končíme? Chcem zabudnúť. Chcem na Vás zabudnúť čo najskôr.

Anna však zaprotestuje, jej tvár je materinská:

- Som za. Dajme mu šancu. Toto je naozaj dobrá hra. Núti myslieť. A nezdá sa, že by autor chcel zaujať len sám pre seba, chlapi. Ide mu o čosi viac, aj keď neviem o čo, ale je to sympatické.

„Druhý“ povie len:

- Som za.

Boris sa začuduje:

- Ešte som neskončil.

„Druhý“ sa pousmeje, prejde si pravým ukazovákom po pravom kútiku, z ktorého mu vyteká slina:

- My viac nepotrebujeme.

„Prvý“ pokrúti hlavou, vykriví mu ústa.

- Som teda proti. Na to mám právo. Ak sme v práci.

Boris skloní hlavu. Ihneď ju však aj zdvihne. A zahľadí sa na Annu. Hľadá pomoc, celkom od začiatku, napriek všetkému, čo povedal, ako povedal, je to typ muža, ktorý hľadá pomoc u ženy ako je Anna – vždy, keď nadijde chvíľa, ktorá nadišla?!

Boris sa iba pozrel na človeka v kolektíve, ktorú mu chce a môže pomôcť.

- Počúvali ste ma vôbec? - Boris sa ohradí, zdá sa mu, že jeho práca „vychádza navnivoč“.

Ryšavý si Borisa ešte raz poriadne prehliadne. Nevie ho stále zaradiť do sociálnej kasty.

- Šancu Vám dávam. Nakoniec, mňa v srdci nepichlo. Mňa osobne ste dostali až v okamihu, v ktorom pichlo v srdci aj Vás, - a jeho úsmev je úsmevom toho najsilnejšieho, ktorý riadi ostatných manažérov.

Boris, Boris, vedel si koho nemá pichnúť v srdci?!

Anna, Anna, si najsčítanejšia a najrýchlejšia z ľudí v miestnosti, ale prezentácia je stále Borisova, pretože si rozhodla. A mlčíš, keď rozhoduje ryšavý.

Ľudské hry, niet z nich úniku.

Ľudské postavenia, niet z nich úniku. Iba rodina.

Ľudské rozhodnutia sa nevyhnú nikomu, kto chce prezentovať ako Boris. Teda ani tebe, ani tvojmu konečnému súdu, vážený čitateľ.

Boris, len či si vedel, o čo ti išlo od začiatku, v okamihu, v ktorom si otvoril ústa?!

PS:

Manažér, ktorého pichlo ako prvého v srdci, si po prezentácii, po skončenej akcii, predsa len vypýta „všimné“ so slovami:

- Áno, už viem... Keď pichlo aj Vás, ruším to, čo som povedal... a platí to pôvodné: Koľko zaplatíte za tento úspech?

2

Boris má štyridsať a nezmení váš život, pokiaľ sa s ním nestretnete:

Boris sedí za stolom vo svojej firme, ktorá sa zaoberá projektami, ktoré si objednáva Slovenský rozhlas.

Má dobré meno, má rešpekt.

Má rodinu, dve deti, odvádza dane. Každý ho môže považovať za šťastného a úspešného. To ako sa cíti Boris nie je otázkou tejto knihy. Všetky tie naše pocity, ktoré sa menia zo dňa na deň..., vlastne takmer z hodiny na hodinu, pokiaľ riešime niečo, čo nám pocity mení, však?!

Boris je iba jeden z mnohých ľudí, ktorí dokážu prežiť a dať prácu iným. Boris dokáže zarobiť na práci iných.

Boris je v buržoáznej oáze.

Aké sny má ešte Boris? To by sme sa museli rozprávať už o jeho deťoch, a prepáčte, to nie je predmetom knihy.

Boris zdvihne telefón. Vie, že ktokoľvek mu volá, nebude to strata času, lebo presne tak sa na to chce pozeráť!

Volá mu Anna, dnes postaršia žena, ktorá prežila svoje najlepšie roky v Slovenskom rozhlase. Anna, ktorú si váži. Vďaka ktorej je dnes uznávaný aj ako autor jednej z najznámejších hier novodobej histórie Slovenska. Hra s titulom „Váš konečný súd“ vyvolala všeobecné zdesenie – a zároveň nadšenie tých, ktorí pochopili o čo autorovi išlo. Bolo ich prekvapivo veľa, takže autor zarobil na seba prezentácii, zarobil na verejnom Slovenskom rozhlase! Fantastické.

Anna... ktorá dnes žije sama, bez rodiny, žena, ktorá premárnila biologické telo, žena, ktorá pomáha

mladým ľuďom presadiť sa v umeleckom tvrdom svete, kde sa dáva len jedna šanca.

Pretože, ľudia, tí najtvrdší dávajú iba jednu šancu!

Pretože Anna už nemá chuť zaoberať sa ľuďmi, ktorí majú iba neukožené vnútro a sťahujú do neho ostatných! Takí su podľa nej všade. Anna má rada umenie a ľudí, ktorí otvárajú iných mysle, city a precítienia.

Boris je len jeden z Anniných umeleckých a biznisových detí. Boris je zčasti najlepší.

Anna ho „umelecky“ miluje.

Taká škoda, že ženy ako Anna zmeškajú svoj vlak a ponúknu ho iným.

Taká škoda, že aj z Anny sa stala jedna z tých, ktorá stojí na plese pre „modernú slovenskú“ buržoáziu a s radosťou hovorí s deci červeného vína:

- Ten je môj... Toho som objavila.

- Toho je škoda... Ale keď sa nevie správať, jeho vec.

- Boris? Áno, áno, Boris, Boris, dámy. Boris.

Volá mu Anna:

- Dobrý deň, Boris. Dned príde do rozhlasu jeden veľmi talentovaný človek. Niečo, čo sa len tak nevidí. Najskôr chcel prísť za Vami... Ale takto to bude lepšie. Nepýtajte sa prečo, - odmlčí sa. Nádych, výdych ženy, ktorá niečo chce: - Prídete?
- O čom to má byť?
- Tajomstvo. Jeho tajomstvo. Ale má tie najlepšie referencie.
- Od koho?
- Vyhral Anasoft litera.
- A ako sa volá, Anna?
- Patrik Hornoducký. Chce predstaviť svoju novú hru. Chce nám ju ponúknuť do vysielania. Vieš, že už sa to robí inak, no on to chce urobiť takto. Má odvahu. Chce prekonať ten nával, ktorý ste pred rokmi predvádzali Vy. Pri hre našich životov... Mali by ste vedieť, že ste boli kedysi jeho veľký vzor. A začal tvoriť... pre ľudí... aj kvôli Vám, Boris.

Boris si zívne sám pre seba.

- Prídem, - a mysl'ou mu neskôr prebehne: „vlastne iba kvôli Anne“.

„Mladé neukožené kone... mladé neukožené kone“ – pokračuje jeho myseľ v akcii.

S Annou sa dohodne na čase, upraví svoj program, aby mohol prísť.

V polovici „čakania“ (vonkoncom nečaká, robí) si uvedomí, že sa vlastne teší.

Teší sa na novú tvár, na nové a čerstvé sny.

Dal si zistiť o Patrikovej najzákladnejšie informácie cez osobnú asistentku.

„Len ďalší vzdelaný človek, ktorý si myslí, že má čo povedať...“

Zavezie sa na novom AUDI do Slovenské rozhlasu. Osobnú asistentku zoberie so sebou.

To, že má nové AUDI vníma iba okrajovo.

Na uliciach si jeho auto všimlo niekoľko ľudí, s osudom, o ktorom – ak by ste počuli – zasmiali by ste sa. Takto musíme zostávať vážni.

Pod obrátenou pyramídou (poznáte starú budovu SRo?) ho už čaká Anna. Prízalivé črty jej zostali, kúzlo nevyprchalo.

Boris sa s Annou objíma. Anna sa mu pravou rukou dotkne temena hlavy. Pohľadá ho po ramene.

Umelecky... ho skutočne miluje!

- Autor je už v prezentačnej miestnosti. Rozhodla som sa pozvať len osadenstvo, ktoré poznáte. Ktoré Vás vtedy pred rokmi prijalo... medzi nás. Zvláštne... ale je to krásny zážitok. Vidieť taký pôrod.

Boris sa iba usmeje. A pohľadom šibne na prevrátenu pyramídu.

„Prvý“ (manažér) i „druhý“ sú stále v službách rádia. Prijatie Borisa do umeleckých vôd im zabezpečilo rešpekt medzi „umeleckými manažérmi“.

Boris z ich pohľadu?

Viete... priatelia i nepriatelia slobodného slova, je umenie prijať niekoho, koho nepoznáte, kto nemá za sebou nikoho a tým si pohnevať kohosi zo súkolesia, ktoré funguje príliš dlho (ako ľudstvo samo) na to, aby ste súkolesie obišli.

„Prvý“ i „druhý“ už videli toho príliš veľa na to, aby nahlas rozprávali o konečných súdoch a ľudských súdoch. A presne tak, niekedy sú takí ľudia dôležitejší ako tí, ktorí hovoria:

Pravda medzi ľuďmi sa musí často zaslúžiť!

Len o tom zase raz nehovorme nahlas, aby sme nenahnevali tých, ktorí za pravdu museli často zaplatiť všetkým, čo mali v sebe... prípadne v peňaženkách!

Ide iba o ďalší kruh ľudského života:

Ryšavý je na dôchodku. Prvý rok. Jeho skóre, odvtedy čo pracoval pre Slovenský rozhlas, je pozitívne, čím myslím(e): jeho projekty, ktoré schválil, ktoré majú pod sebou jeho podpis, boli zväčša plusové, mali vysokú počúvanosť a tým mohli ovplyvniť, či dať zabudnúť, rozosmiať, rozplakať veľa, veľa ľudí. A o čo iné tu ide?

Ryšavého si vo svojej podstate dokonca váži i Boris. V tichu. Nikdy mu o tom nepovedal.

Ryšavý rozhodol o toľkých ľuďoch, či budú „niekedy“ hovoriť alebo nebudú... hovoriť nikdy!

A na dôchodku spáva dobre, to asi preto, že je „v pluse“. Zdravie je iba jedno, má však príliš veľa podôb.

Všetky tie kvalitné lieky, na ktoré si môže priplatiť zo svojho, a všetok komfort, na ktorý si našetril. V tomto už zase pravda nejestvuje, len spoločenské postavenie, ktoré ste si obhájili rokmi práce. Ibaže by pravda bola spoločenským postavením.

„Ako keby na dôchodku jestvovalo ešte nejaké spoločenské postavenie. Rozmer človeka je len jeden. No i na dôchodku záleží, a možno ešte viac, s akými ľuďmi sa stretávate a ako konáte.“

V skutočnosti tohto sveta mal jeho pracovný podpis vyššiu hodnotu ako podpis začínajúceho politika, právnika, ktorý rozhoduje o presunoch peňazí z bodu A do bodu B. Ako podpis priemerného slovenského spisovateľa, ktorého si kúpi priemerne 300 ľudí. Hoci nikto nevie koľko z tých tristo ľudí akákoľvek kniha ovplyvní natoľko, že môžu zmeniť svoj základný návyk aspoň na okamih, aspoň na záblesk.

A to môže priniesť „iné konanie“ aj pre ľudí okolo daného čitateľa. A to zase môže znamenať ovplyvnenie a zamyslenie v realite, ktorá už v ničom nesúvisí s knihou.

Preto Ryšavý spolupracoval s SIS. Bol informátor, ktorý dostával odmenu.

A preto nakoniec i Boris spolupracoval s SIS. Jeho prvá hra bola natoľko dobrá a významná, že si mohol vybrať „pokoj duše cez spoluprácu“ alebo „mierne problémy umelca, ktorý môže byť prenasledovaný spôsobom, o ktorom sa mlčí, ak odmietne spolupracovať pre česť a zisk Slovenskej

republiky".

Boris bol rozumný z pohľadu väčšiny, Boris sa zapredal? Nie, Boris to tak nevidel, využíval SIS rovnako ako SIS využívalo jeho? Mal zaplatené a mohol využívať výhody. Mohol napísať viac ako ostatní, ísť viac do hĺbky a stále sa mohol voziť na AUDI a mať osobnú asistentku, rodinu, deti. Aby ste správne rozumeli, na všetko z toho si musel zarobiť sám. Slovenská informačná služba je iba služba! Vybrali si jeho! Takže Boris sa často musel správať ako prezentácia pre krátke uvodníky bulváru, novín i krátkych „intelektuálnych“ pozdvihnutí v rozhovoroch pre médiá. Určite takých poznáte.

ÁNO, takých ľudí je samozrejme medzi nami-vami dosť, o Borisa však mali záujem všetci, keďže mal (má) v sebe „tú zostávajúcu silu moderného génia, ktorý dokáže znova a znova oslovovať publikum tým, čo si publikum žiada cez svoje životy – a ešte niečo viac, vždy zároveň niečím prekvapiť, čo životy iných občerství".

Anna s Borisom vošli do prezentačnej „siene".

Ryšavý, „prvý" i „druhý" už sedeli na stoličkách, ktoré si v živote obhájili natoľko, že dnes môžu povedať hocičo – pred autorom, ktorému ide o zajtra. A zajtra?

Realita, teraz:

Autor, náš Patrik, ktorý vletí do očí Borisa, jeho rozšírené oči, jeho pohľad je pohľadom dravca, ktorý krotko vydýchne ako dievčatko, keď Boris zažmurká.

Patrik stojí pred piatimi ľuďmi (osobnú asistentku nebudeme „počítat"), ktorých si v skutočnosti sám želal, napriek tomu, že Anna prišla sama s týmto návrhom. Želal preto, aby porazil Borisa, želal preto, aby prekonal divadlo nahrané na mobil Ryšavým v osudný deň... Spomienka na výkon „o konečných súdoch" mladého Borisa, a Patrikova podobnosť s Borisom (archetyp), jeho odhodlanie, jeho údajný ľudský rozmer, jeho víťazstvo v Anasoft litera:

Avšak Patrik si uvedomuje, že týmto vstupuje do „mierne" ťažkej hry. Pred ľuďmi, ktorí už – aspoň raz – videli jedno z najväčších Slovenských divadiel, ponúknuť ešte väčší výkon, to je výzva, ktorú mladý človek často vníma iba cez ego a projektil: „celá spoločnosť versus ja" v tom, čo chcem, aby som sa presadil „pre všetko, čo chcem byť najmä sám pre seba".

Sú už hry, ktoré majú navždy nemenné pravidlá. A sú blázni, ktorí sa ich snažia zmeniť, len nevedia, že iba bláznovstvo, ktoré dostane ochrannú známku, je použité.

Patrik si prejde po vlasoch, vyplazí jazyk. Boris si pomyslí ako stroj na duševné peniaze: „viac sa kontroluj, chlapče, nech to má úroveň".

Patrik odmietol používať akékoľvek informačné prístroje. Je to len On, jeho myseľ, mozog – rozum.

- Vážení, predstavujem návrh na svoju hru pre rádiá, ktoré prijímajú ľudia. Volá sa Satelit lásky, - a hlboko sa pokloní.

- Na obežnú dráhu sú vypustené satelity, spravujúce lásku, rodinu, poznanie, informácie, schopnosť tvorivosti. Satelity smrti, satelity ducha, satelit liečenia... Ak prejdete do týchto systémov, ste šťastný človek, ste používaný človek, ste človek viac ako tí, ktorí nikdy neprehliadnu. To je úvod hry, drahí poslucháči...

Boris sa príjemne zahniezdi na mieste. Myslí si ako slobodný, ktorého myslenie nie je monitorované prístrojom na monitorovanie - „vlny mozgu a my nie sme vedci, preto ten slaboduchý výraz" (ktoré používa napríklad aj SIS v tomto roku, v ktorom sa odohráva táto časť...) Myslí si:

„Trochu škoda, že nič nové... Ale vyzerá to aspoň na aké také pobavenie, uvidíme ako to rozohrá!"

„Prvý" a „druhý" sa pousmejú. Opäť slobodne. Majú za to zaplatené.
Anna sedí ako jediná vážna a zamyslená.

Patrik vystrčí prvé rôžky:

- Pán Boris... aká je Vaša prvá podmienka pre satelit lásky, aby ste súhlasili... že Vám prejde do Vášho systému, ktorým ste pre všetko, čo Vás tvorí zvnútra i zvonku? - a usmeje sa ako každý reklamný muž, ktorý svoj úsmev nehrá, ak má za to výhodu „som videný a toto je moje posolstvo".

- Špecifikujte, prosím, čo myslíte pod satelitom lásky. Viete... už mám manželku, rodinu... Deti, - odpovedá vážne, no nemožno mu uprieť, že podvedá nenútene. Odpovedá jednoducho iba „v pohode".

- Som muž, ktorému, keď nenastavíte žiadne mantinely, nakoniec... nevie čo so sebou... a prestrelí všetko, čo sa dá. Zohľadnite, že som jeden z tých, čo používa húfnice na terče pre vzduchovky, - a Boris si neodpustí pobavený tón.

Annou prejde vlna ženského povinného tlmenia sociálneho kolektívu, ktorá ju nútiť povedať:

- Satelity? Tak satelity. Patrik, dávame Vám priestor, však Boris?

- Satelit lásky... je správa vašich citov. Je správa toho, čo z vás vychádza von pre toho, koho milujete... alebo koho môžete milovať a dostáva z vás ten cit vo zvládnutej polohe. Tým chcem povedať, že ho ustojíte silnejšie, lepšie, precítenejšie bez toho, aby v tom cite dochádzalo k anomáliam nezvládnutia, ktorá sa ešte stále stáva ľuďom, ktorí nemajú na sociálne či duševné zaplatenie tejto služby...

- Duševné zaplatenie... - potichu si zopakuje „prvý".

- Prepáčte, aby sme sa neskôr vyhli nedorozumeniam... Podržte si Váš hovor. Čo znamená duševné zaplatenie vo Vašej hre? - vyštekne „druhý".

Anna sa nervózne zahniezdi na mieste. Prekvapivo, kedysi svoje negatívne emócie zvládala s väčšou noblesou.

- Vždy musíte niečo ponúknuť, aby ste boli spravovaný, - odpovie pokojne Patrik. - Nemusíte priamo zaplatiť, ak ponúkate niečo, čo sa z určitého hľadiska nedá zaplatiť. Napríklad túto hru. Dobre, takže... - Patrik pozoruje „druhého" i „prvého" s akýmsi neopísateľným, no jemne povýšeneckým pohľadom.

„Prvý" sa pobaví na Patrikovom pohľade, „druhému" čosi prekáža, ale zatiaľ pre to nemá meno.

- Len na upresnenie, Váš mozog je pod správou štátu, Vaše telo je pod správou štátu, - doplní s hlbokým nádychom Patrik.
Boris sa zasmieje. Je to smiech človeka, ktorý vie, o čom sa hovorí?
- Takže moja podmienka? Nemám žiadnu podmienku. Ak také satelity jestvujú, už som v nich.
- Mali by ste mať nejakú podmienku. Každý má predsa nejaké podmienky.
- Pozrite, láska sa nedá kúpiť. Ten cit nevlastní nikto. Zamiloval som sa... do svojej ženy, stále ju mám rád, a nepotrebujem na to žiadne satelity, - Boris nevydrží a prejde do útoku.
- Pán Boris, aký je rok? Prijmite realitu takú, aká je.
- Realitu? Neverím na satelity. Ak verím na niečo, potom na Boha.
- Na satelity by ste mali veriť. Som v ich správe rovnako ako Vy.
- Čo nám chcete naozaj povedať? - zasmieje sa Boris.

„Prvý" zaskočí za Annu:

- Boris, veď ho nechajte, možno má s týmto nápadom nejaký cieľ.

„Druhý" sa iba usmeje podobne ako Boris.

Ryšavý je stále ticho. Niečo si zapíše na starý zožltnutý zošit, „ktorý určite nepatrí žiadnym satelitom".

- Satelity lásky neriadia Vaše emócie, ani neprikazujú, neovládajú Váš mozog, len kontrolujú výstupy. Ide o demokratický proces lásky.
- Vy tomu veríte? Aj keď je to len hra, demokratický proces? Presuňte Vašu otázku k niekomu inému.
- Nie, prosím, chcem, aby ste odpovedali Vy. Každý kto bojuje s niečím v sebe, možno s prijatím... nechce vedieť.
- Ale satelity lásky? Načo by komu boli.
- Aby nakoniec splodili aj ľudia ako Vy.
- Čo?! - a Boris túto otázku ani v najmenšom nekontroloval. Môže si to dovoliť, je v nepodstatnej hre.
- Ak by satelity lásky nekontrolovali... hm... ľudstvo... a vyspelé civilizačné stupne... ľudia ako Vy, tí najtalentovanejší, najšikovnejší... v niečom výnimoční... by pod tlakom priemernosti, ktorá plodí najlepšie, ktorá pretlačuje silou väčšiny, konzumu... chcem povedať, že takí ľudia... by... skončili... bez detí... ako prví v rade.
- Somarina. Mňa chcelo veľa žien. Ja som nemal žiadny problém.
- Ako chcete. Dávam Vám poslednú šancu.
- Vy mne?
- Áno, Boris, ja Vám.
- Satelity lásky? Ak teda povedať podmienku z prinútenia tejto hry... poviem... garancia šťastného manželstva, čo je samo o sebe smiešne. Nemyslíte priatelia?

Ryšavý konečne po dlhej dobe mlčania „niekoľkých rokov" povie:

- Nie, Boris, nie. Nie je to smiešne. Len ťažko splniteľné. A satelity lásky? Verím na ne. Mohol som povedať neverím. Ale verím, - a jeho úsmev je dôkazom sily. - Ešte aj toto je o viere, keď nemáme prístup k informáciám.
 - Ja som Vašimi informáciami, - povie Patrik, potešený slovami ryšavého, keďže ešte nevie, o čo ide v kolektíve, ktorý rozhoduje. Tak nevie?!
 - Satelit lásky vie zabezpečiť i šťastné manželstvo, pokiaľ človek nepodvedie sám seba. Boris sa opätovne neudrží a ironicky sa úškrnie. Jeho úškrn prejde do úchechu.
 - Ako vie zabezpečiť šťastné manželstvo? Nakoniec je to vždy len o dvoch ľuďoch, keď sa zavrú dvere...
 - Vy ste ma nepočúvali alebo len nechcete počúvať...
- Posuňme to ďalej. Radšej, - prehodí Boris, akoby ho to nezaujímalo. Alebo sa cíti iba neprijemne?
- Nie, - odpovie Patrik. A pozrie sa ako muž, ktorý chce diktovať pravidlá vlastnej hry navôkol.
- Ja hovorím. Podťe ďalej! - Boris zvýši hlas.
 - Chlapci, toto je iba komédia pre občana, - jemným hlasom prehovorí Anna.
 - Satelity lásky. Satelity lásky na Vás, Boris. Hneď a zaraz, lebo som povedal, - a Patrik roztvorí oči na Borisa. Ukáže na neho prstom – ukazovákom.

Boris sa najskôr uvoľnene rozosmeje. - Vy ma napodobňujete! Zábavné!

Nuž, Borisovi... pukne v srdci. Pukne s akýmsi pozitívnym nádychom, ak mi rozumieš, čitateľ. Poznáš?!

- Ako sa má Vaše srdce? Poďakujte sa satelitu lásky, ktorý môže používať i Slovenská republika!

- Čo ste povedali?! - vybuchne Boris, nevedomujúc si, kam zašlo jeho srdce v jeho živote!

Anna sa znovu zahniezdi na koženej a jednej z najdrahších stoličiek v SRO.

- Som satelit. Som Váš satelit lásky v tejto hre. Takže mi patrí Vaše srdce, lebo Vás milujem aj cez to, čo ste vytvorili. Jednoduché, pre Vás možno sväté, pre mňa skutočné. Puk vo Vašom srdci.

Borisovi opäť pozitívne pukne v srdci. Žiadna bolesť, len tiahli pocit ako keby niekto spravoval Vaše srdce, pukne v ňom na spôsob... ako keď čosi trávi Váš žalúdok, len presne v tom mieste, kde sídli srdce človeka!

- Mám Vás, verím Vám, ale chcem Vás, chcem Vašu odpoveď. Chcem odpoveď prečo na Vás účinkuje môj... hm... chcem povedať náš štátny satelit lásky. Hra či nehra, puk vo Vašom srdci z lásky, z lásky, ktorá tentokrát nepatrí Vašej manželke, hoci... aj ona môže byť jej súčasťou.

- Tak potom sme všetci v jeho správe... občas, - odpovie Boris, zrazu odpovie ako vaša postava na objednávku, ktorá odpovedá naučenú vetu z vášho scenára.

- Všetci určite nie.

- Som v jeho správe i ja? - spýta sa so záujmom „prvý“. Jeho hlas je plný nádeje, ktorá má meno:
Snáď najväčšia nádej za posledné hodiny pri akomkoľvek dialógu s kýmkoľvek. „Prvý“, v tomto veku? „Prvý“ – v tejto hre, si v poriadku?!

Patrik sa pozrie na „prvého“ so smutným vzdychnutím (možno kvôli tomu, že práve začal Borisa spracovávať ako starý režisér nového herca, nech sú mená akékoľvek), ale reaguje ako profesionál.

- Je to na Vás. Láska si nevyberá, no i láska má vlastné pravidlá. Satelity lásky už iba spravujú tých, ktorí raz prejdú so sveta, kde láska tvorí... alebo raz tvorila každý pohyb a každé vyjadrenie vedomia.

„Druhý“ zasiahne, ako keby nepoznal pravidlá „rozvrstvenia“:

- Nechaj teraz pána Borisa... a autora, aby dotiahli ich súboj do konca, - a žmurkne na „prvého“ obidvoma očami.

„Prvý“ sa akosi podozrivo záchranne pozrie na Annu. Žeby naozaj hľadal satelit lásky kdekoľvek?!

„Prvý“ sa dožaduje:

- Mám právo na otázku, ktorá môže tvoriť moju osobnosť. A mám právo na odpoveď, ktorá môže dať odpoveď na stav mojej osobnosti.

- Tak na úvod, by ste mali vedieť, že ani satelit lásky Slovenskej republiky neslúži jedincovi ako postave večne. Raz to môžete mať, potom to môžete navždy stratiť.

A Patrik je nútený „prvým“ zbaviť sa na okamih „pravdy lásky“ medzi ním a Borisom.

- Spomínate si na lásku svojho života?!

- Takú som... hádam ani nikdy nemal. Bola len láska, a potom prišla ďalšia. Každú ženu som

miloval inak. Každá žena bola iná osobnosť.

- Hm, zdá sa, že... chyba.
- Aká chyba?
- Teraz nechajte tak. Zatiaľ sa pýtam ja ako moderátor. A koľko... žien ste teda naozaj milovali?
- Štyri.
- S tou štvrtou ste stále?
- Odišla. Opustila ma. Alebo som opustil ja ju?
- Aha.
- Aké aha?
- Načo otázka... No... ako často spomínate na predchádzajúce?
- Načo... načo. Už s nimi nie som.
- A deti?
- Nemám deti... Som jeden z tých.
- Sebaobhajoba.
- Samozrejme.
- Aplikácia satelitu lásky.
- Prosím?

Patrik sa odmlčí. Roztvorí oči na „prvého“. Mohol to urobiť i bez predchádzajúceho „rozhovoru“?!

Prázdno.

Prázdno v priestore.

Prázdno v Patrikovi.

Prázdno v „prvom“. Nič necíti. Z určitého hľadiska môže byť slobodný. Nestalo sa teda vôbec nič. Aj Patrik je „slobodný“. Presunie pohľad späť k Borisovi. Oči už má obyčajné. Ako oči muža, ktorý sa pozerá na muža.

- To je všetko? - spýta sa... pokojný „prvý“. Otázky a odpovede z neho vyhnali – ako keby – očakávanie, že sa dozvie, či bol aj on niekedy súčasťou SATELITOV lásky. Vážne!

- Ste jediný, Boris, - Patrik použije ženskú mimiku, ale mužský hlas! Ako je to možné? Ach, satelit lásky...
- V čom?

- V správe Vášho satelitu. Prepracovali ste sa k systému, že ste jediný. Prvý! Gratulujem. Len Vás spravuje satelit lásky. Ešte sú niektorí iní prví. Spravovaní sami za seba tým satelitom. Iných spravuje satelit hromadne. Ako stádo. Ako väčšiu rodinu. Chápete?

- Ako mňa...? Hromadne. Som v hromade. Ja?! - spýta sa „druhý“. Mužský hlas, ktorý musel už toľkokrát mlčať v mene kolektívov samoty, kolektívov všetkých párty, kolektívov úspechu, kolektívov umenia... a kolektívov, ktoré chápu len úspešní manažéri.

Patrik rozšíri oči pre „druhého“.

Ukáže na neho prstom. Už sa opakuje, ibaže sa opakuje pre niekoho nového, pre niekoho, kto o to stojí, takže - aspoň pre jedného človeka – sa neopakuje!

Zhodnotí systém, ktorý má pred sebou. Trhne mu nosom, trhne mu svalstvom pod pravým okom.

- Panebože, - povie tak nezúčastnene. Ale povie!
- Niečo sa stalo?
- Milovali ste niekedy?

- Bol som milovaný.
- Odpovedajte na otázku.
- Nevie, čo je to milovať. Dokázal som vrátiť niečo naspäť.
- Ako to myslíte, že neviete... čo je to milovať?
- Nedokážem to opísať. A naspäť som vrátil aj... materiálne, ak som myslel, že je čo vracať. Veď mi musíte rozumieť. Ani Vy tu nie ste zadarmo.
- Teraz sa venujeme Vám. Mňa z toho vynechajte. Cítili ste v sebe niekedy jestvovanie vyššieho rozmeru pri nadchnutí... zapozieraní sa... precitovaní... niekoho iného existencie?
- To má byť ako zamilovanie? - spýta sa s „voľným“ úsmevom „druhý“.
- Snažím sa k Vám priblížiť.
- Dobre. Budem sa snažiť odpovedať podľa pravdy. Tu, - a ukáže si na srdce. - Myslím, že... nie. Vyšší rozmer... ako ste to nazvali... som v inom človeku nikdy neskúmal. Len či sa mi páči alebo nie, či mám pre neho sympatie... či mi má čo ponúknuť... teda... myslím to tak, že či si navzájom máme čo dať. A dokonca si myslím, že tak je to správne.

Anna skloní hlavu. Oboma rukami si prejde po dlhých vlasoch, ktoré jej padajú na čelo a založí si ich za uši.

Boris k nej natočí hlavu, stretnú sa očami. Bolestivo sa na seba usmejú. Ľudia, ktorí dokážu milovať všetkým svojim životom, a ľudia, ktorí hája iné záujmy medzi nami, majú si čo povedať, ak aspoň spoločne čítajú rovnaké knihy a pozerajú rovnaké hry? Aj toto môže byť vy:

- Neverím na človeka, ktorý mi povie... že nevie, čo je to milovať. Aj keď za tým myslí iba to, že to nevie definovať. Jednoducho sa mu o to len nechce pokúsiť. Každý miluje možno inak, ale vo všetkom sa môže nájsť ten duch lásky... bez ktorého by nevznikli najväčšie ľudské výkony.
- Váš názor. Držme sa radšej satelitu lásky. Myslíte si, že niekto také zariadenie na obežnej dráhe zostrojil... no... hovoríme o vedeckých a technických tímoch, samozrejme, však?... že ho zostrojil iba vďaka duchu lásky?! - a v „druhom“ zaveje nepomenovateľný pocit víťazstva.
- Len sa mi vyhýbate. Smutné.
- Váš... názor! Zdá sa, že máme rovnakú tému... a napriek tomu... nemáme žiadnu cestu k sebe. Môj názor!
- Zamieňate si lásku, ktorá plynie v človeku bez jeho chcenia, bez jeho ovplyvnenia s niečím, čo chcete iba Vy.
- Ale kdeže!

Anna si odkašle.

„Druhý“ sa raz fyzicky miloval s Annou. Presne tak: Anna prechádzala slabšou životnou chvíľou a podľahla.

„Druhý“ si zobral, čo potreboval, a Anne dal za to nový – lepší post.

Anna plakala, lebo sa s ním nevyspala kvôli postu. A on to vedel, lenže život...

„Druhý“ sa odznova pozrie na Annu. Na milovanie v tomto okamihu zabudol, Anna nie.

- Dokázal si milovať niekedy nejakú ženu? - spýta sa Anna a skutočne ju to zaujíma. - Tak, že si nemohol spať, tak, že ťa čosi zožieralo zvnútra?
- Nie.
- Tak nemáš právo na satelit lásky! - Anna, Anna! Ak žena začína súdiť v hre, ktorá jej nepatrí, jej vnútro sa iba stáva tou hrou?!

„Druhý“ sa rozosmeje. Do dôchodku mu zostáva iba jeden rok. Je to uvoľňujúci smiech. „Druhý“ si nemá prečo uvedomovať, čo všetko v živote zmeškal. Nie je ten typ.

Pretože vo všetkom je pozitívny i negatívny nádech, len podľa toho, čo si vyberieš?!

- Láska v podstate nejestvuje. Je to len ľudský názov... pre stav mysle... slovo. Všetko je o náhode. Všetko je o tom, s kým sa stretneš a prečo. Lutujem vás. Ale na druhej strane je pekné vidieť, čomu sa snažia veriť... všetci. Som na seba hrdý, - a „druhý“ si opäť neodpustí víťazný úsmev.

Patrik sa nadýchne, ako keby sa nadychoval i za všetkých ostatných. Zvraští čelo, a s ľútosťou sa naposledy „v tomto probléme“ zahľadí na „druhého“.

- Neverím Vám ani slovo, - povie a presunie sa naspäť k Borisovi.

- Pán Boris, vyberte si, na koho nastavíme satelit lásky teraz.
- Chcete povedať, že iba nám je satelit k dispozícii? - spýta sa Boris tak detsky a nevinne.
- Nie. Satelit lásky pracuje pre jednotky viac ako pre ostatných. Len o tom nehovorme nahlas.
- Nerozumiem.
- Vykonávateľom som tu ja. Ale Vy... určite... kto je na rade, keďže ste napriek Vášmu neveriacemu módu... dokázali, že ste zásluhou v správe tohto satelitu.

Boris sa usmeje, jeho úsmev je len ďalším úsmevom víťaza! Bože, muži, vy ste nemenní!!

- Nedbám... Tak teda Anna.

Patrik sa usmeje. Ach, áno, úsmev muža, ktorý chce to isté!

Skloní hlavu, prejde si po vlasoch (po temene hlavy), pretože mu nimi prejde akási vlna energie.

- Anna, budeme sa rozprávať o láske, ktorá vychádza z Vás... i ktorú prijímate.
- Ženy by mali mať vlastný satelit, - zrazu vybrechne z Anny. Jej hlas nie je útočný, jej hlas je hlasom všetkých žien v jej veku, hlas nenaplnenia zo života, ktorý ju dovedol k jej postaveniu a osamelosti.

- Vlastný satelit, ktorý by rozlišoval... mužov a ženy. Nie, nie, taký nápad tu už predsa bol. To nie je potrebné, stačí, že sa to deje aj bez satelitu lásky... A nakoniec, toto je realita, toto nie je fikcia. Satelit lásky bol vypustený na obežnú dráhu v období... myslím... že niekedy... kedy mal prezentáciu Boris o „konečných súdoch“...

- Pekne povedané, - zasmeje sa Boris. Stále neopúšťa úsmev víťaza!

- Tak Anna, kedy ste pochopili ako žena... čo všetko žena zmôže s mužským svetom?
- Keď som mala šesť, začala som veriť na rozprávky medzi chlapcami a dievčatami. Vtedy som sa po prvý raz zamilovala. Darovala som môjmu obľúbenému... volal sa Jozef... darovala bábiku. Moju najobľúbenejšiu. Také to bolo silné. Nepochopil to. Potom som zase prestala veriť na rozprávky medzi pohlaviami... Viete... Tú bábiku mi na druhý deň vrátil. Prikázali mu to rodičia. Bol pozadu, chcel som sa s ňou iba hrať. A vyskúšal to. Potom som ho stretla ešte raz, smial sa na tom. Tak som sa na tom zasmiala i ja. Profesionálne som sa zasmiala. Ako dieťa si ho zapamätám navždy, ako dospelého človeka ho nemusím.
- Ako to myslíte, Anna, že ste prestali veriť na rozprávky?
- Nadviažem... na pána manážéra... Čo je to láska? V každom veku sa to vyvíja. Ale nikdy to nevymaže podstatu toho, kým ste, nech si aj myslíte, že vám zamilovanosť berie preč vašu podstatu. Nevymaže to konanie, ktoré Vás tvorí. Tá krehká podstata, ktorou sme, tú lásku len znásobí, či už máme to uvedomenie alebo nemáme.
- Možno, Anna. Ide aj o to, či tú lásku fúkame alebo láska fúka na nás. Záleží na tom, či sa pýtame... prečo sme milovaní niekým iným. Čo je to v ňom, že nám dáva takú lásku, ktorá nám môže otvárať... akési hĺbkové sebaspoznanie, cez ktoré potom môžeme uvidieť i to, čo často nazývame všetkým ostatným... - a Patrik sa načiahne po pohári s vodou.

Ryšavý mierne vyplazí jazyk. Zasmeje sa inak ako „každý zostávajúci“. Je to krátky smiech muža, ktorý pozná ľudskú existenciu do takého rozmeru, v ktorom je každý smiech už len výsledkom toho, čo si naozaj myslíte!

- Toto mi pripomína rozhovor dvoch New York-ských intelektuálov na sklonku svojej životnej dráhy. Zábavné. Pokračujte!

Anna i Patrik vletia do pohľadu ryšavému takmer rovnako: s výčitkou – rozumieš tomu alebo nerozumieš tomu?!

Boris sa prázdne pozerá na poloprázdny Patrikov pohár s vodou...

A „prvý“? A „druhý“? Tí len ticho sedia, a keďže údajne posudzujú satelit lásky viac ako satelit lásky posudzujú ich – tu a teraz: bavia sa na niekoho iného účet. Už to môže byť aj váš účet:

- Vy ste milovali. Vidieť to na Vás. Vaša tvár je tvárou, ktorá ešte stále očakáva lásku, keďže ju sama vie dávať. Nezatrpkli ste medzi ľuďmi. Nezomierate na sebaľútosť, - a Patrik je presvedčený o svojej pravde!

- Aplikujte už ten... Váš satelit. Nech je sranda, - Anna sa uškrnie.
- Mýlite sa, Anna. Sranda nebude. Satelit lásky nemôže byť o srande medzi ľuďmi...
- Život človeka sa málokedy dá vpratať do troch či štyroch viet. A tak je to aj s jeho intímnu spoveďou lásky... alebo lások, Patrik. A mimochodom, viem, že máte zmysel pre humor. Tak kde je?
- Satelit lásky je ten humor. Avšak nikto z vás sa nesmeje, - odpovie Boris s vážnou tvárou.

Ryšavý sa zasmeje. Boris sa usmeje.

Anna skloní hlavu.

- Milovala som. Opustil ma. Také je to jednoduché. Nikdy nepovedal prečo. A po ňom? Už to nešlo. Všetci ostatní mi potom prišli už iba ako dajaká nutnosť.
- Opustil Vás? Stretávate sa niekedy?
- Niekedy príde opraviť žiarovky. Ale rozprávame sa... o veľkých nepodstatnostiach... Hrádze sa prelomili... A niekedy sa spýta ako som na tom s dôchodkovým sporením. Nerozumiem tomu. Vie, že som na tom dobre...

(...napriek tomu, že pred hrou si Anna a Boris vykali:)

- Toto si nikdy nepovedala ani mne... - ozve sa Boris. V hlase má skutočnú výčitku! - O čo ti ide, Anna? Takto sa tu otvoriť nepotrebuješ... - a Boris sa s akýmsi „zvláštnym“ strachom pozrie na „prvého“, „druhého“ - i ryšavého.
- Takto je to ľahšie. Takto je to vždy ľahšie.
- To viem! Veď práve, že to viem... - ach, Boris. Ach!

„Prvý“ skloní hlavu. Annu vždy uznával a ešte stále uznáva. No aj pre neho je niečím nevyužitá = nevyužitý potenciál, strašné premrhanie talentu – a i podľa neho si za to môže sama. Najmä sama.

„Prvý“ chce počúvať. Toto je niečo, čo ho zaujíma porovnateľne s ním samým! V jeho veku by ho už mali zaujímať osudy iných viac?!

- Nie je nič horšie... ako keď sa človek uzavrie v niečom, čo nebolo nikdy dokončené. A každá láska... ktorá nedospela k odpusteniu... kto je kto... sa premení na bytostný nezaujem... A každá láska je tým nedokončením naplnenia osudu človeka a jeho cesty v tomto stvorení, - Patrik sa začína rozohrievať. Rozopne si najvrchnejší gombík na košeli.

- Na toto ste príliš mladý, - komentuje s pohľadom na ten gombík... ryšavý.

- V určitom okamihu sa túžba po láske mení na neschopnosť cítiť ľudské šance v iných očiach, pokiaľ premrháte svoj biologický osud. Aspoň u mňa to tak je, - a Anna roztvorí oči pre Patrika.

- Možno je čas na náš satelit... - ticho zanôti Patrik. Opúšťa svoj gombík.

- Ešte nie, teraz nie, - ešte tichšie poprosí... Anna.

- Vo všetko, čo som kedy milovala... mi ušiel vlak. Ľudia zostávajú sami so svojim osudom. Vždy. Už neverím na vyslobodenie ľudského života v ničom a nikým. Je to večná ľudská otázka. Je to večná ľudská otázka v tých najväčších dielach... rovnako ako aj v tých najzabudnutejších životoch, o ktorých sa mlčí. Človek nepotrebuje vedieť všetko... o niečom, aby prežil. Človek zvyčajne potrebuje vedieť len toľko, aby prežil. Ostatné spôsobuje problémy. A z tohto pohľadu.... prosím, nepozeraj sa tak na mňa, - Anna vrhne pohľad na „druhého“, - to, že som sa s tebou milovala... bolo moje osobné zúfalstvo, nie tvoja výhra... Nikdy som ťa nemilovala... a ty to vieš. Bola som žena uprostred niečoho!

- Prepáč, Anna, ale bolo to moje osobné víťazstvo! Keď už sme otvorení, tak poďme do toho... všetci! Pomohla si mi... pomohla si mi uvedomiť si v tom správnom okamihu, že sex je v medziľudských kontaktoch... v tom ako to je tu nastavené... že je jednoducho nad niečím takým ako je... láska. Pretože... ak sme v hre o sociálne pozície, všetky prostriedky sú už dávno dovolené!

- Neskáč mi do reči, dobre? Kde som to skončila, Patrik?!

Boris trochu bolestivo vydýchne.

„Prvý“ si priloží malíček do nosnej dierky, ale rýchlo sa spamätá.

Ryšavý takmer zatlieska, vo chvíľke uvedomenia, že tu ide o ľudí, ktorých „NAOZAJ“ pozná... si to rozmyslí!

- Že človek nepotrebuje vedieť... - pomaly zdôrazní Patrik.

- Už viem... Stále som iba žena uprostred niečoho! No... zrejme som nebola úspešná... Len kedy sa mení stav mysle na pravdu toho, kým je človek sám pre seba?! Nikdy?! Pýtam sa sama seba to... čo sa neodvážim spýtať ani v najhlbšej samote. Toto je teda ten satelit lásky?!

Patrik akoby nevie čo má povedať!

Boris len zažmurká. Akoby neveril tomu, čo počuje?

Ryšavý zasiahne, je najstarší, a čosi sa z neho vyderie von na svetlo, ktoré môžu vidieť v miestnosti aj ostatní, keďže zdravé oči vidia zvyčajne ten istý rozsah:

- Ste v satelite lásky, moja drahá. Užite si to. Ak hovoríte úprimne, pokračujte, ak nehovoríte... pravdu, radšej sa napite vody. A nebojte sa sama seba... Hm, škoda, že toto som sa aj ja naučil... až keď to už nebolo komu povedať... veď na dôchodku vás už málokto chce počúvať. A vnúcatám by človek mal aj tak hovoriť... radšej... iné pravdy. Mýlim sa? - a jeho úsmev je práve teraz taký vyslobodzujúci.

Anna potrebovala akékoľvek „cudzie“ slová – a dostala ich – len preto, aby mohla pokračovať v emocionálnom rozrezaní sa?

- Toto nie je satelit lásky, - Patrik sa preberie. Vydýchne. - Toto ste vy, Anna. Je to na Vás, podržim si otázku, ktorá už bude patriť satelitu lásky...

– Nebuďte smiešny. Nepochybujem o tom satelite... ak je to metafora, ale vyhnite sa posudzovaniu, či mám právo na ten satelit. To snád' môžem vedieť aj bez Vás... Tým satelitom som totiž i ja!

– Nebuďte krutá k hre, ktorej... nemusíte rozumieť.

- Ja tomu rozumiem.

- Tak čomu naozaj rozumiete, drahá... Anna? - ach, prečo si Patrik neodpustil „uštipačný“ tón?!

Žeby bol v skutku iba príliš mladý?

Každý sa môže nechať uniesť v minútach, kedy sa pred ním odhodlá otvoriť človek, ktorého sme mali za svojho pomocného anjela v živote, pre ktorý stále hladáme to pravé meno, Patrik? A čo Boris?!

- Minimálne rozumiem tomu, že láska, ktorú som dala... stvoreniu... nebola vypočutá! A viem, že som nikdy neprecítila aká je to natierať obyčajný chlieb deťom...
- Je to len tvoje utrpenie. Každý máme svoje. Nerob z toho tragédiu dňa, - napomenie „prvý“ Annu hlasom unudeného manažéra.

Patrik rozšíri oči. Nahne sa k Anne. A vnorí do nej svoje oči.

- Toto je príliš... násilné, - zťažka dopovie Anna. Zdá sa jej, že telom jej prechádza dajaký prúd.

- Chcem iba vyslobodenie a odpoveď na otázku prečo... nakoniec moja životná láska... nebola opätovaná na mojom vrchole... - povie Anna ako robot do hodnotiacich očí, do očí satelitu lásky, nech i patria Patrikovi.

- Satelit lásky Vás odmieta, drahá Anna, - veľmi pomaly vyjde z Patrika.

Boris si odkašle. Pokrúti hlavou.

„Druhý“ taktiež pokrúti hlavou:

- Vy si proste musíte vybrať nejakú obeť, ale prečo to musí byť Anna?!

Patrik na neho vrhne pohľad odsúdenia. „Druhý“ nekompromisne zaútočí:

- Mali by ste vedieť, že utrpenie, ktoré spôsobujete, nemôže patriť satelitu lásky.
- Ona bola odmietnutá. Nevieť prečo. Ona by mala vedieť. Možno bola milovaná viac ako dokázala zniesť.

Ryšavý zasmrká a pomedzi smrkanie sa z neho vykotúľa (zrejme si v ňom čosi spomenulo na adolescentnú filozofiu prežita):

- Každá láska ide z dvoch strán... a keď niekto nedostane to, čo očakáva... je len na ňom či pôjde ďalej... ako sa hovorí o dúm dál... alebo zostane. Možno si Anna začala vynucovať... lásku. Život je len jeden, a je iba na človeku ako si zdôvodní to, čo práve robí... Satelit lásky? Len ďalšie zariadenie, ktoré má pomôcť plodiť ľudí v strednom rozsahu... spoločenského pásma. Mali by sme všetci vedieť, že evolúcia... najchopnejších selektuje najviac. Prežívajú najživotoschopnejší.

Najschopnejší serú aj evolúciu. Hovorím vám, stredný rozsah je aj v láske najbezpečnejší. Aj láska zabíja. Všetci, Anna?

- Prečo sa pýtaš mňa? A čo sa ma to vlastne pýtaš?

Patrik si odkašle.

Boris sa pozrie do okna v starej pyramíde rozhlasu...

- Možno si to hnala ďaleko, Anna. Možno sa s tebou v láske nedalo žiť. Možno... ten muž bol v tom tak hlboko, že nedokázal ani kráčať po vonku... medzi ľuďmi. Nikdy nevieš, pokiaľ sa nespýtaš. Nikdy nevieš... pokiaľ dovoľáš, aby ťa tvoje city zhltili na úkor všetkých, ktorí ťa majú radi. Potom strácaš súdnosť, potom strácaš sociálne hodnotenie...
- Toto sú už iba strašné kecy. Čo tak... prejsť k ľuďom... ktorí sú prostí a nemajú čas zaoberať sa... takýmito... výhonkami, lebo nemajú ani na ten chlieb pre deti... z lásky... Tí nikdy neprejdú do satelitu lásky, Patrik? - Anna, Anna, prečo sa brániš?! Anna, Anna, čo to hovoríš v kolektíve, ktorý chleba už dávno nerozoberá ani v základe, lebo naň mal – vždy!

Anna nebudeš pochopená:

Boris – niet opisu pre jeho slová:

- Anna, toto bola trochu trápne. Prosím, ovládaj sa.

- Ja už nedokážem milovať! A satelit lásky má v tejto skurvenej hre odmietol! - Anna slobodne vybuchne.

Anna, uvoľni sa, uvoľni:

- Mám toho za všetky tie roky plné zuby. Chcem povedať to, čo si myslím! Každý z vás... ma vidí inak. Pre každého som iná Anna. Toto je skutočná Anna. Boris, ty si jediný, o ktorom už päť rokov snívam. Ty si ten jediný, o ktorom si... občas... predstavujem, že si ku mne večer líha. Skús pochopiť, že dokážem milovať svoje predstavy... ktoré sú mnou... milujem, keď sa svet môže stávať mnou... V realite sa iba pohybujem, často v nej odmietam žiť. To večerné líhanie... je tak príjemné, ak snívam... a nepripúšťam si výčitku, že je to iba kino jedného nepodstatného človeka, jednej Anny. Nikto o ňom nevie, ale zároveň, vážení, niekedy je práve to... to pravé orechové! Chápete? Tak chápete?!

- Si... obyčajná. Si tak obyčajná. A ja som ťa mal za niečo, o čom som sníval, keď som bol mladší! - vykrikuje ako v cirkuse „prvý“.

Ryšavý sa zasmieje smiechom, ktorý je úprimným smiechom kňaza pri krste – a neviem, čo tým myslím!

„Druhému“ prejde čosi penisom. Skloní hlavu k orgánu a s pocitom ďalšieho vyslobodenia povie:

- Precitnutie je často všetko, čo nás čaká, kolega, - a usmeje sa ešte slobodnejšie ako ryšavý, usmeje sa na „prvého“.

Boris zdvihne zrak „do nebies“.

- Nemám pocit, že tu strácam čas, ale satelit lásky začína byť príliš monotematický...

- Nechajte ma hovoriť, - zrazu pokojne povie Anna.

- Načo? - spýta sa Boris hlasom muža, ktorý „nikomu nepotrebuje nič dokazovať, lebo má ten pocit“. - Nepovieš nič nové, Anna.

- Ty sám vieš, že často už nie je čo nové povedať, ide len o to, kto ťa chce počúvať z tých, ktorí také niečo ešte nepočuli. A to som bola často ja... kto ti to zariadil, Boris, - a Anna sekundovo vyplazí jazyk ako úžovka, no ihneď ho i schová.

- Toto nie je satelit lásky, vážení. Prosím, nenechávajte sa uniesť... - Patrik sa o niečo snaží, ale uniká mu meno toho snaženia?

- Toto je naša hra, nechajte nás tak, - odvrkne mu Boris.

- Nemiluješ ma... Anna.

- Predstavy nie sú milovaním človeka v realite. Nieкто to môže nazvať nevyrovnaním sa s niečím... Obranou vnútra... Ono to vždy smeruje k chorobe... k sociálnej chorobe, keď to človek nezastaví...

- Je zábavné rozoberať samú seba pred ostatnými, ale Anna, dávaj si pozor, ty nie si extrovert. Toto ťa bude páliť!

- Mám štyridsaťpäť rokov!

- To mi je ľúto...

- Čo ti je ľúto? O čo ti ide?! Je to môj vek. Toto nezastaviš. Aspoň v niečom prehráš, Boris.

- Už som v živote prehral toľkokrát, Anna. Toľkokrát. Ako každý.

Anna sa iba „diabolsky“ pousmeje. Oficiálne je kresťanka. Už jedenásť rokov.

Patrik si na okamih sadne pred piatich ľudí na pripravenú jednoduchú stoličku. Zapozerá sa na poloprázdny pohár s vodou.

Každý v miestnosti na chvíľu teda mení svoju polohu voči tým zostávajúcim. Ako vieme, ešte pred chvíľkou sa predsa rovnako na ten pohár pozeral Boris. Nevadí, len vám pripomínam, že aj táto miestnosť je ako všetky ostatné miestnosti:

- Nikto nikdy nebude mnou.

- Ale Anna... priznaj si... všetko, čo vieš... mohlo byť použité... v niekom inom, kto to dokázal lepšie vzládnúť.
- O čom to hovoríš?
- O tom ako to tu funguje. Medzi ľuďmi. Ak si výnimočná, v niečom, a nie si schopná to využiť, bude tvoja... - Boris si odkašle, ale pokračuje ako hrdina: - ...duša použitá na náhradné diely... pre niekoho iného. V niekom inom. Dobré ráno, Anna.
- Ste v poriadku, Boris? - spýta sa ryšavý.
- Ja som v poriadku. Asi až príliš, keď môžem hovoriť to, čo som povedal. A stále som satelitom lásky. A Vy?! Na dôchodku... všetko v poriadku?
- Aj vy raz budete na dôchodku. Keď sa dožijete. Ale dám Vám radu. Takéto nonsensy príliš nevykrikujte v tej Vašej highsociety.
- Ale tu môžem.
- Chlapci sa začínajú hrať. A slová ženy... nič neznamenajú... Moje vnútro je zabudnuté ešte predtým ako bolo v tejto hre ponúknuté... - vzdychne si Anna. Myslí to vážne?

- Neberte z tejto hry preč satelit lásky... Prosím, - Patrik sa postaví zo stoličky. A prosebne sa pozrie na Borisa.
Boris iba žmurkne. Ľavým okom. Bez toho, aby o tom vedel. Je to príliš rýchle žmurknutie na to, aby ho sám ovládal.
- Ľudstvo je používané... pre samotné ľudstvo. A sú iba ľudia, ktorí sú používaní. Nič iné nie je. Môžeš odmietnuť, alebo môžeš byť nespôsobilý sa podieľať na chode. Ale potom budeš vyhnaný. Na samotu, ak si ju budeš môcť dovoliť. To hovorím o tých, ktorí majú čo ponúknuť. O tých, ktorých niekto odporučí a niekto bude chcieť... aby boli použiti. Ak jedinca bude chcieť použiť kolobeh histórie, kolobeh úspešnej skupiny ľudí, ktorá ho chce, taký človek sa už z toho nevyvlečie. A ak mu dajú právo na súkromie, musí si ho tvrdo odmakať. Samozrejme, priatelia, môžeme sa rozprávať aj o slobodných ľuďoch... o tých, ktorí mlčali vtedy, keď mali hovoriť... možno boli príliš rozumní na to, aby boli použiti... alebo nechceli. Ale na nechcenie by som... v týchto akože moderných vystavaných hierarchiách neveril. Priatelia... jednoducho by som neveril.
- Ale toto už naozaj nie je satelit lásky... - posťahuje sa Patrik. A pretrie si obranne čelo pravou rukou. Ako tenista čeliaci mečbalu súpera.

- Dobré, dobré, vráťme sa k satelitu lásky. Môžem vedieť... prečo... nie som... používaná v tom satelite? Milovala som. Raz alebo dvakrát. A bola som milovaná! Takže snáď mám právo na odpoveď v tomto systéme.

Boris skrivý tvár, ale pochopí. Povedal, čo chcel. Uvoľnil sa!

- Satelit vyhodnotil, že už nie ste perspektívna, čo sa týka milovania iného človeka. Že už nemôžete dotiahnuť milovanie iného do konca vo fyzickom svete.
- A to je čo za hlúposť?! Takto sa predsa akékoľvek milovanie posudzovať nedá!
- Ako vidíte, Anna, z hľadiska štátu... sa dá...
- Totálna hlúposť. Po prvé... štát neposudzuje milovanie... - Anna sa rozosmeje. - A po druhé, a to je hádam jasné, milovanie sa nedá poduzovať len podľa fyzického naplnenia... ak som to teda správne pochopila. Len podľa toho či máme šancu... to dokončiť nejakým produktom, Vy blázon!

- Nie som blázon. Zastupujem iba satelit lásky. Momentálne. Som jeho výstup, prepáčte. Ale je to tak ako hovorím. Prijmite ten fakt. Nikto nehovorí, že nemôžete milovať, len satelit na základe snímania Vášho mozgu vyhodnotil, že už nebudete milovať.

„Prvý“ zahvízda.

„Druhý“ sa poškrabká na hlave.

A ryšavý naprádno mľaskne.

Boris napriek predchádzajúcim slovám zasiahne:

- Satelit lásky je taký nedemokratický? Satelit lásky je akože až taký selektívny ešte aj k ľuďom ako je Anna?!
- Patrik zrejme v skutku precítil, že zastupuje nielen svoje záujmy:
- Ako keby neviete Boris o čom to je, však? Držme sa ale Vašich otázok. Demokratické systémy. Vy snáď už neveríte na demokratické systémy, pán Boris.
- Verím aspoň na umeleckú spravodlivosť.

„Druhý“ sa nezdrží a rozosmeje sa smiechom pochopenia tragikomickosti situácie. Ostatní sa ako tak ovládnu. Nuž, ešte Anna vydýchne ako malé dievčatko.

- Zábavné je to, že si v tomto okamihu myslím to isté, čo si... myslí... satelit lásky, - a dych malého dievčatka nahradí hlas stoicej tvrdej ženy, ktorá sa rozhodla zvládnuť situáciu: - A neprekáža mi to. Na čo hovoriť o pravde jedinca, ak máme ešte aj satelit lásky. No nie?

Ach, všetko sa mení tak rýchlo v našich životoch, ešte pred chvíľou chcel Patrik, aby Anna rozprávala, teraz chce, aby mlčala, a opäť je v tom Boris:

- Anna, prepáčte, budem reagovať na pána Borisa... - diplomaticky povie „autor hry o ďalšej ľudskej podstate“, povie v dobe, kedy už diplomacia – zrejme – používa všetky dostupné taktiky:

- Vy veríte na... umeleckú spravodlivosť? Vy?! Vy, ktorý vlastní a riadi najznámejšiu Slovenskú firmu a výrobný závod na diela, ktoré môžu prejsť i do uší a očí okolitých krajín?

- Je na tom niečo nepochopiteľné, Patrik?! - a to meno Patrik povie Boris tak „nezúčastnene“!

- Koľkých ľudí, ktorí Vám niečo poslali... ste ani nezaregistrovali?
- Veľa. Verím na náhody. Verím na... umelecký... osud, - ach, odpovedá s takým nenapraviteľným úsmevom bohatého muža, ktorý môže použiť všetky taktiky sebareprezentácie – a nemôže byť vysmiaty. Tak nemôže? Alebo iba by nemal byť?!
- Veríte na lásku v tom, čo robíte?
- Je to práca...
- Ako manželstvo?
- Toto je smiešne.
- Počúval som Vašu pravdu. Vy viete, že ak v niečom zájdete príďaleko, nemáte nič.
- Materiálne nič. Zničia Vás. Veď ľudia sú taktiež ako hlas evolúcie... Koľko ľudí vylezie na vysoké kopce a tisícovky? Málo. A tak je to vo všetkom. Ľudí, ktorí sú niečím iným... takých treba medzi ľuďmi pravidelne obhajovať.
- Lenže koľko takých ste odmietli... keď ste si ich ani nevšimli. A kde teraz sú?
- Ak som si ich nevšimol, jednoducho som si ich nemal všimnúť. Pochopte. Načo si to robiť ťažším. Nedávajte mi otázky ako osemnásťročný.
- Satelit lásky nie je morálna ustanovizeň, ale podviedli ste niekedy svoju manželku?
- Ako krásne a rýchlo meníte témy. Páčite sa mi.

Boris sa pozrie na ľudí okolo. Je to len rýchly obranný reflex, no jeho vnútro sa už rozhodlo:

- Samozrejme, že áno.
- Samotné áno by bolo lepšie, - a Patrik prižmúri oči, prehltnie slinu.
- V mojom postavení mám pri sebe priveľa žien z prvej ligy... Niekedy sa to šmikne.
- Akej prvej ligy?! - ach, nie, Patrik sa zase pýta ako osemnásťročný!

Boris sa iba pousmeje úsmevom: chlapče, to sú tie ženy, ktorým slúžiš na rozkaz, ak chcú a ak nechcú... si len ďalším v poradí. Sú to často ženy štátu, ženy korporácii, ženy, ktore vedia behať s vlkmi v našej spoločnosti. A to je vzácnosť. Ale povie iba:

- Tam satelity lásky nesiahajú. Tam siaha iba život ako taký. Pamätajte, ak sa pýtate na manželstvo a neveru, život s niekým je plný paradoxov.

Ach, a toto hovorí človek, ktorý kedysi hovoril o „konečných súdoch“. Hurá! Priznajme si, toto nám robí reálny život, „nech aj mal pravdu o konečných súdoch“...

Patrik pokrúti hlavou.

- Satelit lásky nie je iba peniazmi, to odmietam, - a jeho pohľad na Borisa je vyjadrením mužského morálneho povýšenia. Kresťanská mladosť, budhistická mladosť, maoistická mladosť, vždy to bude len mladosť!

- Peniaze? Patrik, peniaze? Poviem Vám to! To, čo obmedzuje väčšinu ľudí za rozletom sú peniaze. Iba peniaze! A problém väčšiny ľudí je v tom, že si to uvedomia príliš neskoro. Viete, väčšina ľudí si nikdy neuvedomí ten výstrel štartéra sociálneho závodu. Je to tak smutné... - a Boris sa nevdojak dotkne svojej peňaženky vo vrecku saku!

Anne padne zrak na pohár s vodou.

„Prvý“ sa hlboko nadýchne.

„Druhý“ súhlasne kyvká hlavou pri pohľade na Borisa. Aspoň dajaká satisfakcia v slovách iného!

- Satelit lásky by teraz plakal, ak by to nebol iba stroj, - Anna, Anna, Anna!
Patrik skloní hlavu, sekundovo vyplazí jazyk, a pohľadom sa odhodlá ešte raz osloviť Borisa. Slová nasledujú vzápätí:
- Buďte aspoň v práci... a nerobte zo všetkého, čo ste vytvorili... vypočítavé a chladne vykalkulované memoáre všetkých ostatných... len nie Vás. Prosím, nebuďte takýto. Ľudia, ktorým pomohli Vaše diela... veria, že ste hlboký človek.
- Práve týmto som hlboký človek.
- Týmto potierate všetko, čo ste vytvorili.
- To môžete povedať len preto, že ste v živote ešte nič skutočné nevytvorili.
Patrik si odkašle. Prejde mu vlasmi záchvev niečoho, pre čo nemáme meno, ak nechceme. A my pravidelne nechceme! (...)
- Nebuďte krutý. Satelit lásky sa stále pozerá...
- Orwell je tak starý, je tak zabudnutý... Už je to nastavené... jemnejšie.
- Kedysi nebol... zabudnutý. Patril ľuďom viac ako Vy!
- Občas je cena priveľmi vysoká...
- Satelit lásky! Ešte raz, Boris, ešte raz, iba kvôli Vám. Vsuniem do Vás pocity lásky, ktoré Vám patria, lebo chcem, aby Vám patrili. Lebo milujem Vaše hry s ľudskou podstatou!

A Patrik sa skutočne očami vrhne na Borisa. Oči sa spoja s očami. A Patrik „predáva“ lásku, ktorú platí štát, do Borisa.

Boris začína cítiť prívál pozitívneho naladenia. „Zdvíha sa z podlahy“, mení sa mu nastavenie myšlienok, oči mu začínajú blúdiť, zľava do prava, rýchlo, ale nie je to nepríjemné, v hlave mu pukne – ako v dajakom dobre spravovanom prístroji, s rýchlosťou ľudského mozgu... - jedným slovom satelit lásky robí svoju prácu dokonalo, veď je – v podstate – nový.

Boris si zívne. A usmeje sa.

- Už je to v poriadku. Ďakujem. Takto som sa chcel cítiť.

- Nemáte začo ďakovať. Je to v poriadku, - usmeje sa i Patrik.

Anna iba zalamentuje s ustarostením výrazom:

- Takto priamo to ale vo vysielaní ľuďom naservírovať nemôžeme. My vysielame najmä pre tých, ktorí nevedia.

- Nepodceňujte. Ľudia vedia. Len často o tom nekecajú, - ryšavý sa asi čosi na dôchodku naozaj dozvedel!

- Čo... ľudia... vedia?! - spýta sa „prvý“ tak tiahlo a tak „významne“ až to zaváňa životným sarkazmom, - Ved’... majte preboha na pamäti... ľudia nakoniec vedia iba to, v čom pôsobia... ochranne... pre všetkých... ktorí ich hodnotia. Aj ja tak fungujem. Ľudská spoločnosť je často tou najväčšou duševnou hrobkou.

- Chlapci, vy sa mi tu začínate prekonávať, - spokojne skonštatuje Anna. A ešte raz si obidvoma rukami prejde po blond’avej ofine, ktorá sa jej opäť zviezla na tvár. Nedávala pozor na svoje vlasy. Žena v jej rokoch – musela byť „niečím“ unesená! Gratulujeme!

- Všetko, čo nevieš... môže byť tvojou zbraňou, pokiaľ o tom nekecaš, - a „prvý“ sa rozosmeje na vlastnom nezmysle.
- Mal by si si uvedomiť, že ľudia, ktorí používajú informačný terorizmus... teda pokladajú za pravdu malú smietku informácii, ktoré tvoria ich vnútro a s tým narábajú ako so svätými pravdami, to je to najnebezpečnejšie. Tak vzniká fanatizmus. Preto sa pýtam, či satelit lásky nie je zo strany pána Patrika akýsi informačný terorizmus?

- Chlapci, chlapci... Takto rozumne... so sebakontrolou... som Vás naozaj už dávno nevidela. Asi tu o čosi pôjde. Rozprávate ako jeden... To čo je za hru?! - a Anna sa spýta ako žena, ktorá zrazu „iba vie“. Nuž, čo „vie“, nechávam na čitateľovi:

- Buďme k sebe aspoň úprimní... - vylezie z Patrika! - Satelit lásky je tým, čo ľudia neznesú pokiaľ ich milovanie vyradilo z kola von!

- Ja nemám nič proti satelitu lásky... - ach, Anna, Anna, Anna!
- Aspoň neklamte. Vy nemusíte. Buďte aspoň Vy skutočná...

- Patrik, dám Vám radu. Radšej sa staňte skutočným mužom pre seba ako by ste mali slúžiť takým konštrukciám ako je satelit lásky. Skutočným mužom aspoň pre jednu ženu! To je ten najlepší satelit lásky... - Boris sa rozhodne poposunúť hru ďalej celkom sám. Muži ako on sú často posadnutí posúvaním...

Anna sa uchechtne. Rýchlo sa spamätá a odznova sa stane vážnou dámou v rokoch, ktorá háji záujmy autora ktorejkoľvek hry medzi nami.

- Ja som skutočný až-až. Mám ženu, ktorá ma miluje. Vďaka ktorej som prešiel do satelitu lásky a môžem spolupracovať so systémami lásky tohto nášeho zradenia.

„Druhý“ sa pozrie po „prvom“. „Prvý“ sa v tom istom okamihu pozrie po „druhom“. Ich tváre sú vážne.

- Takže to ženy posúvajú mužov do satelitov lásky? - spýta sa Anna až príliš jednoducho na to, aby jej otázka bola pravdivá.

- Už je to o ničom. Spadli sme do priemernosti, - ryšavý si zívne. - No, ale ako chcete. Myslím, že potrebujem aspoň vodu, - postaví sa a naleje si minerálky.
- Toto je teda tvoja priemernosť, - skonštatuje pokojne „prvý“. - Žiadna hra nie je konštantná,

jediné čo platí, že v každej hre musia biť srdcia.

- Nie, Anna. Hovoril som o svojom prípade. Ženy a muži, satelit je iba jeden, opakujem to, aspoň myslím, že toto opakujem. Pohlavie sa nedá súdiť!

- Pohlavie sa nedá súdiť?! To je čo za vetu? - „druhému“ to nedá a zachová sa ako neuspokojený mecenáš.

- Hm, veď hovorím, že to upadá. Takto vyzerajú hry bez životnej štruktúry a presného cieľa, - a ryšavého pokoj a sebaistota je znázornená sebaistým dopitím pohára. Vráti sa na svoju koženú stoličku.

– K Vám som sa ešte nedostal, aspoň nie tak ako som chcel, - Patrik sa pokúsi o režisérske slovo.

– Zabudnite na to, že odo mňa dostanete to, čo chcete.

Ľudia sú už iba nespokojní.

- Vedel som, že satelit lásky sa nedá pochopiť ľuďmi, ktorí zabudajú, že to, čo tvorí najvyšší rozmer ľudskosti... je milovanie, - Patrik a jeho pokus o jednu z mnohých definícií človeka!

- Satelit lásky je tiež iba stroj, podľa všetkého, tak čo nás tu manipulujete, - povie „prvý“ a neodpustí si zábavný tón.

- Dobre, ja končím. Nebudete použitý, Patrik. Aspoň nie v rozhlase. Aspoň nie v tomto rozhlase. A nie s touto hrou. Také je moje rozhodnutie. Nezaplatím Vám za jej vysielanie ani v iných médiách. Nemá hlbokú ideu.

– Ešte nie som ani v polke.

– Vaša chyba.

– Vy ma však ani nenecháte dokončiť môj projekt.

– To je život.

– Nie, jednáte iba z pozície sily. Kde je ten Váš rozmer umenia?

- Toto je ešte stále rovnaká hra? - zábavne sa spýta ryšavý.

Anna akoby nevedela na koho strane má teraz stáť!

– Som povedal. Toto je život, - Boris si neodpustí tón hlasu, ktorí neznášajú všetci porazení.

– Nie, pán Boris. Akoby ste hovorili: ja som život. A to je predsa rozdiel.

– Rozhodujem o Vás. Preto som tu bol pozvaný. Dodržme teda pravidlá hry, ktorá bola nastolená.

– Podľa mňa teraz porušujete vlastné pravidlá.

Boris sa voľne usmeje. Ach, čo je to voľný úsmev?!

Boris sa postaví. Kývne Anne.

– Možno má Patrik pravdu. Mohli... mohol si ho nechať dokončiť. Právo na to má. Podľa mňa.

– Svoju šancu premrhal. Satelit lásky je jednoducho iba hlúposť.

- Keď je hlúposť skutočnosťou... Verím na ľudí, - trpko sa zamieša medzi Annu a Borisa... Patrik.

Boris sa mu usmeje do tváre. Na koho strane stojíte, ak by ste chceli stáť?!

„Prvý“ veľmi ticho povie, akoby nechcel súperiť:

- Až také zlé to nebolo. Možno... sme nedali priestor, alebo sme iba nepochopili ako by to chcel... autor... rozohrať s poslucháčmi. Satelit lásky... ako metafora... je síce... smiešny... asi áno, Boris, - a „prvý“ mu kývne hlavou ako nadriadenému! - Ved' vieš...

Borisom prejde vlna uspokojenia. Vydýchne ako po dobrom čaji s priateľom, ktorý mu práve povedal ako obdivuje jeho život a schopnosť prežiť!

Ryšavý, aj „druhý“ pochopili, že je zbytočné čokoľvek hovoriť, keď sa Boris postavil. Hra je stratená. Hra je mŕtva.

Obaja sa pozerú na prichystanú kávu. Výsledok hry v realite sveta? Pracovná káva! Aspoň čosi!

Patrik neveriacky prehovorí hlasom, v ktorom je „posadnutie vlastnou pravdou“:

- Ale... vážení... ja som naozaj používal satelit lásky!
- Mala som za to, Patrik... aspoň podľa tejto hry, že to my skôr slúžime niekoho záujmom? - Anna sa pokúsi o „zmiernovací“ úsmev!

3

Boris sa domiluje s manželkou. Miluje ju pravdivo, a my sa môžeme ako ľudia, ktorí už niečo prežili spýtať: čo to znamená milovať manželku pravdivo? Miluje ju ako o život.

Ona vie o všetkých jeho neverách, ale nepustí jeho srdce. Nakoniec, čo jej zostáva? Tak veľmi chcela Borisa. Teraz ho má, a prijala úlohu trpiteľky, manželky, ktorá pre rodinu urobí často presne to, čo vy.

...dve malé deti spia vedľa. Každé má svoju destičku izbu. No spia spolu, lebo túžia po ľudskej blízkosti.

- Ďakujem, - povie Boris, a pukne mu v srdci. Ďalšie pozitívne puknutie...
- Niet za čo, - povie manželka, Iveta. Srdcom jej prejde „pocit trávenia“. Ďalší pozitívny pocit trávenia niečoho niekým...

- Mám tvoje srdce, Boris, mal by si sa polepšiť, - a jej vážny hlas je hlasom každej ženy, ktorá vie, čo je to mužská nevera. Ktorá vie, čo znamená milovať neverného muža.

- Miluješ ma. Cítim to. Každý deň sa pýtam sám seba... prečo... ešte?
- Pomiloval si ma... celkom dobre, - a jej úsmev... je úsmevom každej ženy, ktorá vie, čo je to byť pomilovaná mužom, ktorý to chápe ako manželskú zmluvu. Poznáte, muž môže robiť hocičo, ale pokiaľ mu žena nepodrží, aj žena môže často robiť hocičo... Tak kruté pravdy, že nie sú pravdami z kníh, ale iba tým, čím si prejde „každý normálny človek-manžel-manželka v realite“, hurá!
- Bude vojna... Asi bude vojna... - ledabolo povie Boris.
- Kde? Medzi nami?
- Nie. Všeobecne. Bude vojna. Toto sa nedá udržať.

Ach, všetky tie dialógy po sexe:

- Nestraš, - a Iveta si pokojným hlasom zapáli cigaretu. Pred deťmi nefajčí. Vydýchne dym. - Načo by bola vojna? Všetky naše ekonomické vojny...
- Hovorím ti, bude vojna. Ľudia stratili rozmer ľudskejšnosti. A často nám vládnu nedovzdelaní idioti. A to je koniec. Sme iba jeden malý krok od konfliktov, kde sa bude riešiť... zas len to, čo sa už riešilo toľkokrát.
- Hej, Boh nejestvuje, - zamyslene povie pomedzi svoj dym Iveta. A dotkne sa ľavou rukou

Borisovej šije.

- V našom milovaní ešte stále... Boh jestvuje... - zasmeje sa Boris.

- Koľko je hodín? - spýta sa Iveta. Nevie prečo sa pýta. Je to len reflex.
- Načo to chceš vedieť? Vychutnávajme si tento stav, dokiaľ nám ho zase čosi neodveje.
- Neviem prečo sa pýtam. Len ma to napadlo.
- Už som ready. Už by som mohol opäť...
- Tak pod'.

Pomilujú sa. Pomedzi to si nepovedia žiadne slová. Každý si pri milovaní usporiadať vlastnú štruktúru myšlienok.

Boris si v pokoji milovania usporiadať najtrajší voľný deň. Traja králi sa volá sviatok, ktorý dal ľuďom ďalší voľný deň.

Boris už vie, že pôjde umyť auto. A zoberie svojho šesťročného syna, ktorý miluje, keď môže pri umývaní auta sedieť v jeho vnútri a počúvať zvuky mašín autoumývarne. Cíti sa pri tom ako v dajakej rozprávke o dobre a zle. Je vtedy tak slobodný! Je vtedy pravým dieťaťom vo svete kapitalizmu, kde sa platí za každú detskú rozprávku presne tak ako bude Boris platiť za umývanie auta.

Ďalej Boris nedospeje, pretože sa megalomansky vystrieka do svojej ženy. Cíti sa celkom dobre. Automatika stále funguje. Jej to neprekáža:

Ona myslí na to, ako pôjde nakupovať. Je vzdelaná. Nuž, vie v rozmedzí, kde vzdelanie nie je potrebné, že ľudské oči a súdy SÚ, pokiaľ chcete prísť tam, kam chce ona.

Spoločnosti peňazí. Spoločnosti úspechu. Spoločnosti uznania. Spoločnosti manželiek mužov ako je Boris.

A obyčajný život:

Antikonцепcia a mužské poďakovanie, celkom odznova.

- Už som poďakoval...
- Naozaj? - a Ivetin úsmev je úsmevom, ktorý je spokojnosťou povinnosti, zmiešaný s úprimnosťou.

Boris sa usmeje. Nadýchne sa. Iveta fajčí len po milovaní! A Boris je ochotný rešpektovať len každú takú cigaretu.

Sex je ich najväčší manželský liek! Zatiaľ.

Inak sa sotva rozprávajú. Nemajú o čom.

Iveta dostane, čo potrebuje. Komfort. Dovolenky. A môže si občas kúpiť knihu, ktorá jej zacerí emocionálne prázdno. Číta v nich o veľkých láskach jednoduchých žien. Najmä.

Borisove veľké diela nečíta. „Žije s ním“ – a všetky ženy vedia, o čom tu hovoríme. Nakoniec, ako povedal on: „bude vojna“ – tak načo.

Iveta ho uznáva a v spoločnosti zastáva jeho záujmy. Pochopila život, pochopila realitu – ako sme sa už dozvedeli... - často pochopila aj Borisa.

- Dáme si nejaké jedlo? Som hladný. Dajme si čosi po sexíku. Už sme spolu dávno takto...
Mám náladu.
Iveta je tak skúsená, vie, že jej osobnosť má byť prečo Borisova - teraz:
- Poďme teda.
- Trochu miernejšie si to mohla... povedať.

Iveta sa usmeje. Ani si nejde vymyť Borisove spermie. Má chuť na to, aby v nej na okamih zostali spermie akéhokoľvek muža. Tvrdý ženský evolučný pocit: „mám to v sebe“! ... „A tým som na chvíľu tým, čím práve chcem byť!“

Ich deti si vzdychnú v spánku. Súčasne! Ich objatie stále trvá. Brat (6 r.) a sestra (5), kde sa začínajú spomienky ako sú tieto?
Žeby snívali spoločný sen? Je to vôbec možné?!

Iveta pripravuje topinky. A natiera ich arašidovým maslom. Priatelia, skutočný americký slovenský sen!

Podme na okamih k podstate a zamlčme, že vo Veľkej Británii, v Nemecku... žiadny americký sen nejestvuje, kasty sú prítomné, a spoločenské rozvrstvenie nezávisí iba od peňazí, ale aj od pôvodu – ale ten... kto chce snívať, sny nie sú trestné, len na ne nesmiete ochorieť!

Sú dva druhy kapitalizmu, ten, kde si za peniaze kúpite takmer všetko, a ten („takmer“) európsky, kde za peniaze dostanete aj vzdelanie, ale brány do tej najvyššej spoločnosti, ktorá diktuje, zostávajú často zavreté, môžete len prispievať a za to požívať výhody, však Boris?!

Áno, Boris si odskusne z pripravenej topinky a pozoruje manželku v negližé.

Iveta je udržiavaná žena. Je predsa uvedomelá, prijala podmienky... také, aké sú. Nikdy si o tom medzi sebou nepovedali, avšak Iveta vie veľmi dobre, ako musí vyzerat', aby Boris aspoň raz začas usporiadal takéto posedenie v kuchyni. Nič nie je zadarmo, a manželstvo Ivety a Borisa je všetkým, o čom sa už písalo. Takže opakovanie všetkých možných – i nemožných kníh, aj vašich životov:

Iveta nikdy nerezignovala. Usporiadala si svoj svet v hlave tak, aby všetky výhody, ktoré môže využívať a používať boli tým, čo naozaj chce!

Celý jej život je všetko, čo chce?! A je vnútorne zdravá! Všetko, čo zažije, je to pravé!

Odskusne si z topinky. A pri prežúvaní sa zahľadí na Borisa. Už nevie, čo pre ňu znamená jeho penis. Už nevie, čo pre ňu znamená jej pošva!

Narozdiel od Borisa teraz s inými nespáva. Nikdy tento „rozmer“ v sebe nemala. Má deti! Ale... samozrejme, už to urobila, pretože musela. Jej vnútro, jej - vtedy – rozbité vnútro sa dožadovalo satisfakcie, keď sa po prvý raz dozvedela o Borisovej nevere. Vyskúšala to, ale nečakala takú veľkú bolesť v srdci, pichanie... nesúlad a neschopnosť spať dobrým spánkom asi dva týždne.

Nemohla ísť proti svojej podstate. Musela si nájsť iné záujmy, ktoré prekryjú bolesť.

Poznala a pozná toľko manželiek, ktoré nemajú problém rozdat' si to s kýmkoľvek, kto je im sympatický. Robia to preto, aby prežili spoločenský život. Sex je tu často poznaním! Sex je až príčasto tovarom, pokiaľ sa pohybujete v skupine, ktorá vám dá - poskytne taký charakter! Je to na vás. Je to vždy na vás?!

Sú životné „veci“, kde poznanie, inteligencia – ani rozumnosť nikdy platiť nebude!

- Chutí? - spýta sa Iveta so sladkým s úsmevom.
- Chutí, - odpovie v najlepšom dialógu dnešného večera Boris na priamu otázku. - Hm, neviem... bude to len taká haluz medzi nami... ako tu teraz jem... a mám ho zase raz prázdneho... a pýtam sa... či aj po smrti to bude len ako to chodí so spánkom, že často len zaspíš... a väčšinou vypneš. Alebo... príde delenie na tých, ktorí milujú a na tých, ktorí nemilujú? - ach, a ten jeho úsmev, sloboda versus zošňurovanie.
- To fakt potrebuješ? - a Iveta si opäť odhryzne. - Nechápe... načo muži niekedy... myslím muži ako ty... načo týmto strácajú čas.
- Muži ako ja?
- Výnimoční, - povie medzi jedlo Iveta tak vážne. To, že je rozumná... už predsa vieme.
- Čo bolo na tomto výnimočné? Len by som to chcel vedieť... ako každý... koho to napadne... - a Boris si odhryzne, úplne iným štýlom ako Iveta, odhryzne si ako hladný a nenásytý človek.

Boris stále po niečom túži! Stále ho čosi ženie dopredu, chce stále viac! Môžeme sa spýtať čoho viac, ale každý kto chce „niečo viac“, vie... jednoducho iba vie: „človek a jeho nutnosť, ktorá sa z neho pýta na svet, je ako každý iný cvik. Keď budete cvičiť svoju vôľu po majetku, budete ju mať silnejšiu ako ostatní, keď budete cvičiť svoju vôľu po chuti na topinky, na okamih nad ňu nebude...“

- Sú ženy, s ktorými si výnimočný, a sú ženy, s ktorými nie si nič. Nikdy, - zamyslí sa nahlas Boris, a prežúvanie je stále rovnaké.
 - To si už trochu ďaleko od smrti, - pokojne vyjde z Ivety. Boris sa povýšenecky zašklábi. Je to len sekunda. Iveta si zvykla, neprekáča jej to, zajtra bude nový deň – a nové skutočnosti, ktoré musí riešiť každý človek, pokiaľ chce prežiť v tomto svete v takom rozhraní ako Boris a Iveta. Dojedia prvú topinku. Obaja takmer súčasne.
 - Ešte jednu? - spýta sa Iveta, a za jej otázkou je potreba natrieť ešte jednu najmä sama pre seba!
 - Dám si... Ty chceš, však?!
 - Áno, - a úsmev Ivety je odpoveďou ženy, ktorá na chvíľku zažíva pravú manželskú slobodu v jedle, ktoré chce v procese odmeny.
- Nie je všetko iba o odmenách a potrebách, ako sa zdá, keď Iveta natiera chleba a pomyslí si: „hlavne s láskou, hlavne s láskou..."

Manželka podá manželovi druhé jedlo o poldruhej nadržanom. Každý ide - vo svojej duši - už svojou cestou, keď odznova zahryzne sám za seba do nového kúska: Boris vie, že si chleba mohol natrieť aj sám, ale toto je výhoda, ktorá sa nedá kúpiť – ak si povieme, že sa nedá kúpiť! A Boris je v nálade, ktorá mu diktuje práve tento pocit! Iveta začína snívať o tom, že je nesmierne „fajn"... že napriek všetkému... splodila svoje deti s týmto mužom. Vyhrala. Ona vyhrala! To cíti, pretože – ešte raz – toto chce cítiť! Alebo „to prišlo do nej zhora"?! Dostala príjemné emócie a ľudská veda dobrého manželského sexu odkrýva ríše myslenia presne podľa spoločenského poriadku: „mysli pozitívne, jedz s nádychom, toto sa už nezopakuje, ale je to tu!"

Boh medzi nimi dvoma je, pretože... Boris sa zrazu prebudí zo svojich emócií a nasmeruje ich aj na Ivetu:

- Ďakujem za toto všetko. Mal som pocit, že ti mám poďakovať aj za toto... všetko.
- Za čo všetko? - Iveta mierne prižmúry ľavé oko. Zabudne na to ako jej chutí topinka.
- Aspoň za túto topinku. A keď poďakujem za topinku, tým ďakujem za to, že sme stále spolu. Aj keď vieme každý to svoje.
- Budeš sa chcieť ešte milovať? Len aby som sa vedela nastaviť. A v pokoji dojesť teda tú topinku.
- Áno. Cítim sa dobre... Chcem si zaspomínať... na naše časy.

Milujú sa ešte raz. Už to nemá šťavu. Možno pre to, že sa najedli. Obaja sa pri tom nudia.

Boris má pocit, že už sa miluje len kvôli orgazmu.

Iveta má pocit, že už sa miluje len kvôli zajtrajšiemu dňu.

Boris potom zaspí.

Iveta vyjde na balkón a zapáli si cigaretu a pozoruje mesto.

Zaspí bez myšlienok.

Ráno ich budí vystrašená dcéra. Kričí, že jej braček sa nechce prebudiť.

Iveta sa pomaly vyšuchtá z postele. Neprikladá tomu veľký význam, ale dcéru upokojuje:

- Určite sa s tebou iba hrá.

Boris sa len prehodí zo strany na stranu.

Iveta príjde do detskej izby jej dcéry a - syn pôsobí, že spí. Nahne sa k nemu a cíti, že dýcha. Usmeje sa.

Toto nie je žiadny konečný „ľudský" súd. Jej syn stále žije!

Dcéru zoberie stranou a vysvetluje jej, že keď sa hrudný koš nadvihuje, chlapec vždy dýcha.

Ivetin syn sa rozosmeje. A rozbehne sa do svojej izby, kde si zapne televíziu, aby sám pozeral

raňajšie rozprávky. Na to ľudskú blízkosť sestry nepotrebuje?!
Na spoločný sen so sestrou si zatiaľ nespomína. Jeho sestra má ten sen stále v sebe, vie o ňom.
Snívalo sa im ako sedia v labuti na kolotoči.

Možno si spomenie (...keď sa bude k sestre správať cez deň „pekne“?)

4

Správa satelitu lásky je zvláštna organizácia. Funguje len na základe dopytu a ponuky, avšak musí pôsobiť i tak, že niečo tvorí a formuje. Že zbiera informácie o tých, ktorí niečo naozaj čosi formujú a tvoria, ak hovoríme o láske, ktorá presahuje hranice spoločenského poriadku.

Správa satelitu lásky je aj tvoja organizácia, môžeme si komerčne a zavádzajúco povedať, že pracuje aj pre teba, ak platíš dane (máš právo na posudzovanie satelitom lásky – hočí štát je, samozrejme, viac ako akási „správa lásky“), že pracuje pre Borisa, ak Boris pracuje pre verejného občana:

Vysoký dôstojník správy satelitu lásky, vysoký výškou... požiadal o stretnutie s Borisom v kaviarni v Trenčianskych Tepliciach, vedľa vládnej vily, kde Boris zastupoval záujmy svojej firmy pri jednom z vládnych večierkov.

Áno, niektorí ľudia „z rozhlasu“ vedia, s kým sa Boris plánuje stretnúť. Ako vieme, každý človek niekam patrí, a ak nepatrí, má medzi nami smolu... Môže stále meditovať, ani tým však nesmie nikoho otravovať!

Ibaže život má i krutejšie rozprávky:

Predsedom vlády, ktorý zastupuje záujmy všetkého, na čo pomyslíme, včera zomrel otec. Smútok môžete nosiť - v sebe, ale okolitý svet Vaše vnútro nezaujíma... ani keď ste predseda vlády! Boris s ním hovoril po telefóne, dlho rozmýšľal, či má zaželať úprimnú sústrasť. Každý normálny človek z ulice by zaželať sústrasť, no Boris si to rozmyslel. Ak je v práci, vyradí emócie. Bude profesionál! To mu predsa išlo vždy tak dobre...

Dôstojník s pehami na tvári si objedná kávu s mliekom.

- Slovensko sa lepší, veď ak si tu človek objedná... kávu s mliekom, už všetci vedia čo to znamená...
- To vedeli aj predtým, - pokojne povie Boris, a myslí iba na túto chvíľu.
- Prejdime k podstate, - dôstojník povie tak vážne, že každý kto nezažil „túto“ hru, musí uveriť!

- Nedbám, - povie Boris ako v divadle.

Dôstojník sa usmeje.

Boris sa usmeje.

Okolo prejde žena s novinami. Dôstojník si všimne nadpis najhlavnejšieho článku v nich: „Čo zaujíma dnešného Slováka?“ Žena pozdraví nahlas Borisa.

Boris si nemôže spomenúť, kde ju videl, odkiaľ ju pozná, ale je „intelektuálna celebrita“, ženy s novinami ho – zväčša – poznajú.

- Chceme, aby ste sa ujali úlohy Patrika Hornoduckého. A napísali hru o satelite lásky.
- Prosím? - a Boris, skúsený muž v dialógoch, sa začuduje zo slušnosti. - To by bola krádež nápadu! To nerobím, ani ak ide o vás...
- Viete, tá hra by sa nám hodila. A Patrik Hornoducký nevyužil svoju šancu. Je na psychiatrii. Je nepoužiteľný. Viete, Boris, jeho hru predsa neukradnete. Mohlo by tam byť napísané: inšpirácia: Patrik...
- Som povedal, že nepracujem s nápadmi iných ľudí.
- My nežartujeme s ľuďmi, ktorých sa nám hodia tak ako vy. Ako ľudia, ktorí vydržia taký

tlak ako vy, a získali pre Slovensko ceny, ktoré sú nadnárodné!

- Povedal som nie, prepáčte.
- Vy nebudete pracovať s nápadom cudzieho človeka. Potrebujeme pripraviť našu spoločnosťou formou hry... a nielen formou hry...
Dôstojník sa iba pousmeje. Jeho pehy sa mierne „zväčšia“ pri tom úsmeve!
- Viete, že to napíšete. Môžeme pridať, máme Váš mozog, máme Vaše zdravie.
- Ten satelit je skutočný?

Ale dôstojník sa znovu iba pousmeje!

- Patrik Hornoducký bol náš človek! Mal naše povolenie, aby napísal to, čo mu takmer vyšlo. Nebyť Vás. Lenže Vy ste silnejší ako on. Nepotrebujeme ísť proti Vám, keď Vás ovládame viac ako jeho. Odvedli ste pre nás viac ako on, a on nie je tak dobrý ako Vy.
- Jednoducho ste ho odstrelili.
- Iba niečo neozniesol. Je slabší ako Vy.
- Len do toho priveľmi videl.
- Zrazu sa ho zastávajú? Hodí sa Vám to.

Žena s novinami sa vracia naspäť. S Borisom sa jej strenú oči. Mierne nadvihne noviny, a potom si ich zastrčí pod pazuchu.

- Nevidel do toho tak ako Vy. Nevie, o čom to je, keď vlastnime niekoho orgány a ten človek sa musí správať tak ako chceme my. A Vy viete, že najlepší vtíp je skrytý v tom, že sa môže správať ako chceme bez toho, aby to vedel sám! Nám sa však hodia najmä také ako Vy, ktorí prehliadnu a dokážu spolupracovať, lebo sa stretneme v našich spoločných záujmoch!

- Patrika ešte použijete. Samozrejme...
- Jasné. Použijeme. Každého používame len podľa toho... na čo má a v akom je stave. Tak ako si ho nastavíme, taký bude, pokiaľ chce zájsť až tam.
Boris a dôstojník sa po sebe pozreli spôsobom: načo vlastne bola potrebná posledná veta?!
- Čo sa mu stalo?
- Príliš uveril na satelit lásky. A začal vykrikovať kade tade, že je skutočným. Keď sa opil, vykrikoval, že je iný level... Že patrí satelitu lásky viac ako iní. Že je taký level, na ktorí obyčajní ľudia nemôžu siahnúť. A pritom je to iba jeden nepodstatný písálek. Ešte nám nič nezarobil a nevie sa trafiť do komerčného terča. My sme chceli iba úvod, nie predstaviť ľudom pravdu. My sme chceli dať ľudom, čo ľadne dokážate Vy. Mýlili sme sa v ňom.
Boris sa vysmrká. A odpije si z čaju. Dôstojník si odpije z kávy.
- Ľadne... - Borisov úškrnok, ach, ten Borisov úškrnok. Ako keby si boli s dôstojníkom rovnocenní. - Dáte mu ešte niekedy šancu na to, aby si skutočne mohol zobrať to, po čom tak túži... jeho duch?
- On viac už nie je predmetom našej debaty. A to spojenie... jeho duch... Dobre viete, že predomnou nemusíte...
- Dá sa využiť všetko. Mohli by ste z neho urobiť martýra.
- To by ale musel pochopiť. A držať jazyk za zubami. No, držme sa toho, čo chceme od Vás. Napíšete to.
- Povedal som nie.
- Ešte máte čas. Ešte mám trochu kávy. Viem, že máte rád spánok.

Žena s novinami si sadne o dva stoly vedľa. Rozprestrí noviny, objedná si niečo na pitie. Obráti jeden list a začne sa pozeráť na Borisa.

Borisovi sa stretne zrak s dôstojníkom ako v býčom zápase, a dostane kľč do svalstva pod okom. Kľč skončí po troch sekundách. No, ľudia, ktorí by nevedeli o čo ide, by sa mohli „hlboko začudovať a vzrušiť“, a zakončiť to typickým gýčovomediálnym:

„Pán Boris má neurózu!“

- Povedal som, že môžeme pridať.
- Tá žena s novinami je s vami?
- Nie, zdá sa, že iba pozoruje. Možno Vaša fanúšička. Aj keď to by asi čítala lepšiu... cestu do duše človeka, - a dôstojník sa zasmieja na vlastnom vtipе.

Borisovi sa stretnú oči s očami ženy. Žena kývne. Boris kývne. Nepotrebuje ďalší krč do podočného svalstva?! Je mu jedno či je alebo nie je... „jeho fanúšička“, tuší, že sa s ňou nikdy nezblíži.

Také ženy sú to najlepšie i to najhoršie čo sa mužovi môže stať. Už jednu takú má v manželstve!

Výsledok nie je nikdy istý, ale pokiaľ sú to deti, tak atrakcia muž=žena je... v ktoromkoľvek zmysle toho slova... iba úspešná... Priatelia, nie sme na začiatku 21. storočia, veď toto je predsa vážna kniha.

- Dobre, budem Vám hovoriť čo od Vás chceme do detailov, - a dôstojníkovi nevdojak sklízne zrak k žene s novinami, no hneď a zaraz je späť v Borisových očiach, a jeho sústredený pohľad je ktorýmkoľvek „satelitom, na ktorý pomyslíte“ (napríklad vami).

- Vaša hra o konečných súdoch bola úspešná práve kvôli tomu, že ľudia uverili cez naše systémy správy, že konečné súdy môžu jestvovať. My dvaja však vieme, že táto fikcia nám ušetrila nesmierne veľa energie, ktorú by sme museli vynaložiť na správu spoločnosti. My máme radi hry, ktoré nám pomáhajú spravovať spoločnosť. Toľkokrát som Vám to už zdôraznil, ale toto sa opakuje tak dobre.... A preto máme radi i cirkev, keď cirkev robí, čo robiť má. Spravuje ľudí spôsobom, ktorý nám šetrí peniaze. A ešte k tomu cirkev je schopná deliť sa s nami vtedy, keď z toho majú zisk obidve strany.

- Konečné súdy... - mľaskne Boris, - ...sú dnes otázkou, či sa životné šance dajú hodnotiť dajakým vyšším súdom.

- Veľmi dobrý postreh, - uznanlivo pokýve hlavou dôstojník. Tie najvyššie pravdy o ľudskom rode sa nevyslovujú, tie sa žijú?!

Borisovou tvárou prejde na krátku chvíľku neopísateľný smútok (skôr je zbytočné strácať čas jeho opisom, veď koho zaujíma smútok vlastnej tváre, čitateľ?). Čo najrýchlejšie sa však spamätá:

- Čo chcete?
- Rozviť to, čo hovoril Patrik Hornoducký na prezentácii v Slovenskom rozhlase. Tak, aby poslucháčov opäť pichalo v srdci kvôli satelitu lásky. Môžeme to zariadiť tak ako predtým.
- Myslíte si, že tak uveria?
- Uveria tí, ktorí ešte predtým nepočuli hru o konečných súdoch.
- A ti, čo ju počuli? - spýta sa Boris tak vyzývavo.
- Všetko sa na svete rozvíja, pokiaľ žijeme.

Boris pokrúti hlavou.

- Vaša manželka sa má dobre? - a pokúsi sa naznačiť svoju silu i záujem v jednom. Nie, nie sú pracovní priatelia, ale sú známi, ktorí by si v kritickej situácii podržali zadok.
- Áaa, realita. Žije. Ďakujem za otázku. Vychováva dieťa, - dôstojník sa narovná.
- Práca na plný úväzok.
- Nezahovárajte.
- Dobre, držíme sa pichania v srdci.
- Áno, sme pri ňom, - a dôstojník ukáže s pohárom kávy ukazovákom pravej ruky na Borisovo srdce, pichne v ňom, veľmi mierne.

Boris si nebojácne vzdychne.

- Vystriedate Patrika. Už ste ho vystriedali. Budete používať jeho pohľady, ktoré predvádzal v rádiu.
- Vieme, vieme, každý je nahraditeľný.
- Máte chuť na vety a slová, ktoré už nič neznamenajú?

- Občas to tak pomáha.

Žena s novinami si prekríži nohy. Boris si prekríži nohy.

Dôstojník dopije kávu. Ešte raz sa pozrie na ženu. Kývne jej hlavou. Žena sa ihneď postaví, žmurkne dvakrát ako stroj bez poézie a citov k inému, a podíde k Borisovmu stolu.

Dôstojník sa postaví, usmeje sa ako nadriadení na podriadenú, nie je to úsmev bolesti, nie je to úsmev úspechu, je to úsmev, keď sa nesmejete sami za seba:

- Hana Líšková, poddôstojníčka správy satelitu lásky. Vysvetlí Vám pravidlá hry o satelite lásky.
- To som rád. Boris, - a podajú si navzájom ruky. Stisk ženy je silnejší ako Borisov, avšak všetko je v rámci medziľudskej diplomacie!

Hana je prítlačlivá žena, jej boky sú v súzvuku s čiernym kostýmom.

Lícne svalstvo je výrazné, je vlastníkom bradovej jamky – lícne kosti tvoria mužskú pascu, bradová jamka ju spečatuje.

Očí má hnedé, ale hlboké – jej pohľad by bol na strane šialenstva, ak by sme nevedeli, že je poddôstojníčka správy satelitu lásky...

Dôstojník sa dôstojne rozlúči s Borisom. Žmurkne na neho pravým okom, je to automatické žmurknutie. Správa lásky je správa života v ktoromkoľvek okamihu, ak sa do správy dostanete!

Odchádza, pričom nezabudne zaplatiť i za Borisa.

Hana sa usadí, oprie sa, zapáli si cigaretu v dobe, kedy je fajčenie zakázané.

- Neprovokujem, - prehodí zasnene, ako si ťahá z cigarety.
- Odkiaľ máte cigarety? - spýta sa Boris pomedzi to ako ostatní „slušní“ ľudia otáčajú hlavu a pozerajú sa na ženu, ktorá ich provokuje cez zákon, za ktorý sa rád skryje každý, kto rešpektuje osobnú slobodu - „niečo za niečo“.
- Len odtiaľ, odkiaľ Vaša manželka. Takto si budú všetci myslieť, že som len jedna z mnohých umelkýň, ktorá od Vás niečo chce.

Za chvíľu je pri stole čašník a upozorňuje Hanu na zákaz fajčenia na verejnosti.

Hana pokojne a s noblesou zahasí cigaretu.

- Aspoň tri ťahy. Celkom úspech, nemyslíte?

Boris sa uvoľňujúco pousmeje.

- Hráme šach?
Hana sa uvoľňujúco pousmeje. Každý po svojom.
- Patrika Hornoduckého ste odstrelili neprávom. To je môj názor. To, že to nezvládol, je už iná otázka. Robil presne to, čo mal. Pri tej prezentácii. Naša klasika je naša klasika.
- Robil presne to... čo mal? Možno mi to iba podvedome prekážalo.
- To si myslím aj ja.
- Takí muži ako ja to nevdojak robia.
- Samozrejme. Mal byť obratnejší, mal to lepšie ustáť. Boli ste na neho štyria. Annu nepočítam, bol to jej objav.
- Jeden, ktorý dostal, čo chcel a traja, ktorí v živote nedostali, čo chceli.
- Áno, ešte chvíľu sa takto môžeme rozprávať... Povedzme, že ste napriek tomu spojili sily. Ľudia ako tí traja manažéry vidia radi potenciál na kolenách, pokiaľ cítia, že z neho nemôžu nič mať, ani cent... a ešte k tomu vedia, že tok peňazí by ich obišiel, ak by mal dotyčný úspech.
- Nesúhlasím. Rozhodol som ja.
- Nie je Vám ho ľúto ani trochu?
- Ako keby Vám ho bolo.
- Nie je ľahké v jeho veku stratiť v sebe satelit lásky. Teraz všetko, čo pri tej hre využíval,

bude vo Vás. Vysvetlím Vám to.

- Počúvam, - a Boris vie, že každý muž rád počúva ženu ako je Hana. Je toľko vecí, ktoré sa v živote nedajú oklamať!
- Satelit lásky rozhoduje na základe snímania mozgu. Vie rozlíšiť, ktoré centrum ako pracuje, vie rozlíšiť v akom štádiu zamilovanosti sa človek nachádza, vie zísť až tam, kde a kedy, prípadne na ako dlho... človek prepadá láske, sníma dôsledne a presne. Na základe pohybu neurónov, dokonca až na základe pohybu subatomárnych častíc v mozgu je schopný rozlíšiť ako dlho bude ten stav trvať.
- To znamená, že viete ovládať dané pochody. Ak správne predpokladám.
- Áno. Ale iba u vytypovaných ľudí. Zisk. Ale vždy v tom musí byť aspekt štátu.
- Prečo potom Patrik skolaboval?
- Je to pekný príbeh. Bude to pekný príbeh. Škodil si však sám. Mozog snímaný mal, ale jeho konanie sme neovplyvnali. Toľko peňazí si pre seba nevybojoval, aby sme zašli až tam.
- A ja?
- Môžeme vylepšiť Vaše pocity pri manželke. Ved' o to často ide, nie?
- O čo ide? - pokojne a vyrovnané Boris vysloví otázku.
- O súkromie. O spravovanú rodinu, kedy dostávate presne to, čo môžete maximálne dostať.
- Pri manželke sa cítim ako sa cítim. Nechajte to na mňa.
Hana sa usmeje ešte o jednu triedu pokojnejšie a vyrovnanejšie ako Boris – hm, ako keby v tomto jestvovalo dajaké triedenie... Jej úsmev je úsmevom ženy, ktorá si môže odpiť z kávy za štátne.

Hana zažmurká ako satelit na obežnej stráhe.

Boris mykne kútikom na ľavej strane úst. Pokúsi sa o mierny úšľabok. Cíti sa dobre.

- Veľmi dobre viete, že každý je spravovaný natoľko, nakoľko si zaslúži. Nepochybne, Vaša manželka je dobrá žena. Robí, čo musí.
- Nezachádzajte príďaleko.
- Rozvijete Vašu hru o konečných súdoch. A satelit lásky posuniete nad konečné súdy.
Hana sa iba nadýchne, vydýchne, a poumeje sa ako ten, kto rozdáva to, o čo je záujem.
- Vaša objednávka je len jedna, - a Hana pomedzi slov pokračuje v tom úsmeve!
- Konečné súdy by predsa mali byť nad satelitom lásky, - Boris, Boris, dialóg s dôstojníkom je už zabudnutý?
- Nebudú.
- Tak ako si to predstavujete?

Hana si tvrdo premeria Borisa!

- Moderné teologické... konečné súdy to ťahajú do pozícií, kde sa rozhodne či človek stojí na strane dobra alebo zla. Súd satelitu lásky vo Vašej hre bude ešte komerčnejší, ale pritom neodškriepiteľne progresívny: či človek stojí na strane lásky alebo životného trápenia bez schopnosti opätovať a ponúknuť cit niekomu inému.
- To je príliš jednoduché. Rozumní ľudia tomu neuveria. Nestotožnia sa s tým.
- Rozumní ľudia v dnešnej dobe potrebujú počuť práve toto viac ako čokoľvek iné, pán Boris.
- Hm, prepáčte, ale v tomto som odborníkom ja.

Borisa však zase pichne v srdci.

Hana vyplází veľmi pomaly jazyk, v okamihu si ho i schová.

- Či človek dokáže prijať a ponúknuť cit, to je často viac ako dobro a zlo... z teologickej stránky pohľadu na vec, keďže len človek, ktorý dokáže také... môže úspešne korigovať výdaj pre spoločnosť a prísun pre seba zo... spoločnosti okolo.
- Ste príliš uzavretá v spoločnosti, - povie Boris a rozmýšľa na tým, prečo je poddôstojníčka správy satelitu lásky taká priehľadne intelektuálna.
- Satelit lásky... už ste v ňom. Je potrebné si kúpiť jeho služby.
- Ako to myslíte, kúpiť si jeho služby? - Boris sa pýta so záujmom, hoci tuší odpoveď.

- Nemusím Vám to hovoriť, ale niektorí ľudia zastávajú názor, že na tomto svete sa iba niečo kupuje a niečo predáva. Čokoľvek, Boris, čokoľvek.
- Smutné.
- A možno pravdivé.
- Nemyslím si.
- Štruktúra Vašej práce by ďalej mala byť podobná predstaveniu, aké predviedol Patrik Hornoducký v rádiu. Môžete pozmeniť náboj dialógov, ale nie ľudské odhalenia, a otázky by mali zostať zachované. Otázky typu koľkokrát ste naozaj milovali a koľkokrát ste cítili, že ste boli milovaný...
- Prvoplánové veci nerobím. Už nemusím. Povedal som. A predsa... nebudem rozvíjať nápad, ktorý som sám odmietol... pred ľuďmi, na ktorých mi záleží, - a Boris opakuje chybu nás všetkých, myslí nahlas. Chyba je však chybou len ak nie je zámerná? Hana nakloní hlavu do ľavej strany:
- Vyradili ste dobrý nápad z hry. Následky poniesiete aj Vy, tým že Vás v bulvári obvinia... že si prisvojujete nápad cudzieho. A tak sa vráti Patrik do hry. Vy môžete povedať, že ste mu tým chceli pomôcť a vrátiť mu jeho meno.
- Prečo musíme hrať hry, ktoré su dopredu tak jasné a zrozumiteľné? - povzdychne si Boris. Ešte aj on sa musí pred ženou akou je Hana spýtať túto otázku!
- To myslíte vážne? - a Hana sa usmeje od ucha k uchu. Ona snád' nemusí... - Vy ste teraz našimi peniazmi, predtým bol Patrik. Jeho návrat do hry pomôže mnohým, ktorí sa pokúšajú dostať do hry, a sú rovnako zlomení ako on.
- Teraz by nás malo oboch pichnúť v srdci.
- Mňa v srdci nepichá.
- Zatiaľ.
- O súkromí nehovorím. Živým sa správou satelitu lásky a informáciami.
- Vždy som chcel byť mužom v zákulisí. Keď som bol v štádiu posledných súdov a dával som do toho všetko, uvidel som veľa ľudí, ktorí také súdy naozaj medzi nami formujú a spravujú cudzie telá, mozgy, duše...
- Dôstojník mi hovoril, že sa niekedy rád počúvate. Počúvam Vás. Ale dám Vám radu: duše z toho vynechajte. Nemusíme liest' na najvyššie poschodia. Nechcem Vás roztáčať podľa ľudskej hierarchie a odomykania poznania, ako to robíme my. Tento raz budete použitý na nižší level. Budete mať ešte väčšiu popularitu.
- To ma neteší. Som rád správne pochopený. Inak... radšej mám odomykanie... pri ktorom si to človek odomyká sám tým, aký žije život.
Hana „jemne" pokrúti hlavou. Prejde si grandiózne po ofíne: - Každé odomykanie, ktoré niečo môže znamenať, zachytíme.
Boris našpúlil pery, odpovedá výraznejším, ale nie násilným pokrútením hlavy!
- Potrebujete echo.
- Už nie.
Boris vydýchne, bez bolesti či prejavu akejkoľvek hlbšej emócie.
Hana sa nadýchne a doplní:
- Satelity lásky môže pochopiť každý po svojom. A pozitívna vec je skrytá v tom, že čím väčšia metafora za tým skrytá pre toho, kto to bude chcieť tak vidieť, tým lepšie. Chceme docieľať, aby každý cítil po Vašej hre, že má šancu na satelit lásky. Ale možno je to iba utópia...
- Ale Patrik to tak neriešil.
- Patrik je na psychiatrii. Vy ste rozumnejší.

Dve malé deti sa hrajú pri jednom zo stolov. Obom na ne sklzne zrak.

- Všetko, čo súvisí s ľudstvom, je tak pohyblivé, - povie Boris a zasmeje sa. - Ale ak to nezachytíte, ujde Vám to.
- Načo úvahy, ktoré patria tým, ktorí nie sú skutočnými a neprehliadli? Boris sa zaškľabí. A opätovne pokrúti hlavou. Tento raz nasilu.
- Vy naozaj súdite ľudí, - a automaticky ukáže ukazovákom na Hanu.
- Nieкто to robiť musí. Nieкто za to musí mať zaplatené. Zaplatené za pravdu o ľuďoch.

Hana sa ešte raz usmeje Borisovi do tváre.

- Urobte to, za čo udržujeme Vašu manželku duševne vchode.
- Duša mojej manželky patrí... najmä mne.
- Duša vašej manželky patrí tomu... čo chce najmä ona. Je ten typ.
- Viem, kto je moja manželka. Neútočte na mňa cez moju rodinu.
- Fakty sú fakty. Fakty nie sú útočením. Ani manipuláciou.
- Sama ste povedali, že duša nie je najlepšie slovo pre náš dialóg.
- Ide o to, o čom sa rozprávame a aký rozsah ľudského poznania používame.
- Radšej by som bol za rozsah, aký majú tamtie dve deti, - a Boris ukáže na „naše dve“ deti, bojujúce o akýsi angličák.
- Sú iba v štádiu socializácie.

- Chcel by som vedieť ako sa cítite, keď ste sama tam, kde bývate...

- Chápem Vás. Chápem túto Vašu vetu... Problém väčšiny ľudí je v tom, že vo voľnom čase prijali ničnerobenie a životnú nudu nanútenú zvonku. Nevedia sa baviť, nevedia tvoriť. Väčšine ľudí bola tvorivosť zobraňaná, - a Hana si gustiózne odpije z kávy. Je v tom skryté šťastie! Káva jej skutočne chutí!
- Páči sa mi, ako tvoríme satelity lásky... tu a teraz. Som iba ďalší tvorca a nič si nenárokuje. Zoberte si zo mňa, čo potrebujete. Nerobím to kvôli môjmu menu. Nič si nepotrebujem dokázať, mám za to zaplatené a baví ma to. Sedieť tu s Vami... - ach, Hana, Hana, Hana! - ...je zábava.

Dve deti sa začnú biť, rodičia musia zasiahnuť.

- Žeby na nás naozaj útočili... aj čo sa týka skúšok satelity lásky... veď všetko musí mať nejaké skúšky, pokiaľ sa máme v niečom niečím stať... tie štyri základné prekážky? - a Boris si dve deti nevšíma!
- Aké prekážky? Každý môže mať na duševnej ceste nastavené to sito inak...

Boris zľahka pokrúti hlavou. A pokračuje, Hana predsa nemôže vedieť všetko, hoci Hana iba pracuje = Boris sa začne snažiť o čosi, čo nieкто nazýva šialenstvom, ak sa hovoria nasledujúce vety pred nesprávnymi ľuďmi:

- Prvá prekážka pri spoznávaní sveta cez seba, cez iných, cez všetko, čo prichádza i odchádza... je strach, potom jasnosť mysle, nasleduje sila, a na záver je to niečo, čo je dovolené iba vybraným... a to staroba. Staroba myšlienok, tela... poznania... Len či mi rozumiete...
- Hana sa pousmeje s výraznou ľahkosťou.
- Dobré konštrukcie pre tých, ktorí v nich chcú zostať. My používame trochu viac.
 - Len nakoľko je v nich obsiahnutá sloboda ducha. V tých vašich odomykaniach...
 - Boris, vy ste náš človek, používame Vás, otvárame Vás podľa našej potreby, o čo sa snažíte? Môžete sa strápňovať, ak chcete. To Vás až tak priťahujem, že musíte do tohto ľahať mužské divadlo?
 - Musím.
 - Nemyslím, že za týmito Vašimi slovami je podstata vecí.
 - Len satelit lásky, moja drahá.
 - Nie som nastavená na jednoduché pomilovanie. Som hlbšia bytosť.

Dve deti sa zase oznova začnú škriepiť o angličák. Ide o starý model, zrejme bude niečím vzácny pre obidve strany. Rodičia tentokrát splnia pôvodnú vyhrážku (ktorú sme, samozrejme, nepočuli) a deti sa spolu už hrať nebudú!

Hostia sa upokoja, ich záujmy sú obhájané dospelosťou rodičov! Jedno dieťa však stále plače, to, ktoré sa nemôže dostať k vzácnemu autu, druhému príde ľúto... a nakoniec odovzdá angličák dieťaťu v plači.

- Už som sa vyplakalo, - oznámi dieťa, ktoré dostane do rúk vzácny objekt matke. Otcom sa stretnú oči. Kývnu si hlavami a usmejú sa.

Hane a Borisovi sa stretnú oči potom ako na chvíľku pozorovali iné svety.

Už je každému jasné, že na okamih nehrajú o zisk.

- Tieto hry už nehrávam. Nemusím, - povie Hana.
- O čo ide v živote? - Boris sa spýta s úsmevom muža, ktorý má dve deti, ktoré práve nie sú pri ňom.
- O to, čo si dokážete zobrať tak, aby Vám nebolo ublížené a aby ste si pri tom neprehnali takzvanú guľku hlavou.
- Nanútiť ľuďom ďalšiu ilúziu, aby cítili, že ich lásku... stráži niečo, čo má presne stanované pravidlá... Chápem správne? - a Boris otočí smer dialógu. Kto vie prečo?
- Ľudia to potrebujú. Ľudia, ktorí prijali naše pravidlá a chcú podľa nich žiť, zaslúžia si takú odmenu.
- Vy tomu veríte.
- Žijem to. Túžim mať deti, keď skončím pravdu o súdoch ľudí, s ktorými sa rozprávam ako s Vami a selektujem ich. Vy ste už sitom dávnejšie prešli. Mám to ľahšie. Môžeme sa rozprávať aspoň na okamih ako... známi, a diktát v dialógu nie je tak potrebný, aby som na Vás používala metódy, ktoré mi odobrili v mene... satelitu lásky.
- Načo zrazu toľká úprimnosť?
- Môžem Vám ukázať ako to tu funguje až do detailov, ale každé povolanie a spoločenská pozícia používa iné detaily, precítenia a štruktúru myslenia. Lásky sa musí zaslúžiť. Iba nevypelí na to vyletia tak, že ich to môže odstreliť.
- Máte naozaj odborný slovník, hodný svojho povolania.
- Mali by ste skôr počúvať ako ma hodnotiť bezvýznamnými slovami. Satelit lásky Vám priraduje také emócie na aké máte právo v životnej ceste, ktorú žijete. Vie zhodnotiť celý Váš život a na základe toho vie predpokladať na aké city máte ešte právo.
- Počul som medzi časom... Spomínam si...
- Mozog je preskúmaný na 99 percent. Jeho funkcie sú poznané. Lásky nie je náhoda. Lásky je to, čo môže pomôcť zachovať našu spoločnosť. Satelit lásky je nástroj boja. Ten, kto ho môže dať ľuďom, ktorým uľahčí životnú púť, bude mať stabilnejšiu spoločnosť. Je to naše víťazstvo! Pochopte, nepotrebujeme propagandu, potrebujeme človeka, ktorý sa stane satelitom lásky ako ostatní a nájde nadgeneračnú výpoveď, povedané prirovnaním... nájde cestu ako ľuďom ustlať posteľ pre satelit lásky. My Vás spravujeme preto, aby ste prežili, nie preto, aby sme selektovali slabých a silných. Vy sa selektujete sami, na to peniaze, správa systémov, mágia, veda či umenie... nie sú potrebné v takom rozsahu, o ktorom si myslia ľudia bez informácií... že tento rozmer tu musí byť. On tu je, len vietor nefúka z našej strany, ale zo strany hrany evolúcie. Všetko sa selektuje tak ako Patrik a Vy.
- Mali by ste sa viac počúvať. Zdá sa, že konečné sudy sa pre mňa začínajú stávať... skutočnejšími. Podľa súdenia Vašich slov.
- Satelit lásky je jeden z najdrahších vojnových činov pre správu spoločnosti snád' za posledných sto rokov. Ten kto ovláda lásku a city ľudí, ovláda kľúč k ľudskej podstate. Dokázali sme to.
- Mozog je taktiež stvorením. Nemyslíte, že keď ovládáte mozog... cez jeho emócie, tvoriace

sa u... väčšiny ľudí... idete proti podstate?

- Emócie ešte nie sú láskou... My pomáhame ľuďom. My ideme na jeden lodi s ľudskou podstatou. Nakoniec toto sme robili odvždy. Už praobyčajná Biblia je tým, čo tvrdíte Vy. Nie je?
- Panebože, - len prečo to povie Boris tak teatrálné? Akási žena, sediaci pri vedľajšom stole sa otočí. Borisovi opäť pozitívne pukne v srdci. Žiadne bohapusté „služby pre vlast“, len kontakt muž a žena.
- Túto frašku mi nepredáte, ale napíšem hru o satelite lásky ako chcete. Milujem svoje deti.

Rodičia pustia deti, aby sa spolu hrali. Záujmy každého jedného sú potlačené... Uvedomili si cez svoju hru, že spoločná hra je im prednejšia ako bitka o auto, ktoré sa v okamihu víťazstva jedného alebo druhého stáva... za krátky okamih nepodstatné = pretože hra sa zakáže.

- Máme ešte jednu podmienku. V tom, v čom bol Patrik Hornoducký až príliš pravdivý, to okrešete, aby jestvoval aj v satelitoch ľudský úsmev slobody... hoci každá sloboda je niekedy neúnosná... - Hana sa pousmeje ako sa pozrie na šťastné deti. - Nikto nepotrebuje vedieť o tom, že ak raz satelit vyradí z prevádzky, človek sa už nezamiluje. Jemne povedané.
- To je jeden z konečných súdov... podľa modernej teológie, ak je teológia veda... - a Boris sa zabáva! Využil iba šancu zabávať sa?
- Nie, Boris, nie. Patrik priveľmi uveril... a prenikol do satelitu lásky. Ak do niečoho priveľmi prenikáte, tá hybná páka zase v niečom ustrelí... tak ako ustrelila v ňom. Prestrelil to a nedokázal sa vysporiadať s tým, že sme mu zobrali možnosť predstaviť ľuďom pravidlá lásky. To sa stáva. Varovali sme ho. Výnimočnosť a nafúknutie ega je len ďalší zo stavov, ktorý poznáte aj Vy. Mimochodom, Patrik na to ani nemal veľké právo, tak sme ho nechali spadnúť. Spoznal pravdu o satelite lásky do miery, ktorá nám nevyhovovala. Ak vydrží, bude z neho naozaj dobrý príklad, že satelit lásky dáva šancu. Že aj satelit lásky vie dať druhú šancu... Jednou vetou, chcel kričať proti vetru, a povedať o satelite lásky viac ako mohol, - a Hanin úsmev je stále slobodnejším ako úsmev Borisa!
- Počul som ako odsúdil Annu.
- Neklamal.
- Takže budem mať klamať ľuďom, že satelit lásky nie je vojenský nástroj... ale nástroj, na ktorý má nárok i muž na dôchodku. To už predsa viem.
- Vaša irónia je zmysluplná, - Hana sa odznova pousmeje ako kráľovná, kráľovná tejto kafetérie.
- To nebola irónia.
- Čas vypršal. Ďakujem za Váš čas. Bolo poučné stretnúť sa s Vami. Teším sa na Vašu premiéru v rozhlase. Budem prítomná, však?

A Hana nenechá Borisa chladným, keď sa postaví. Krásnym ženám sa prepáči vždy viac, ibaže Borisovi padne zrak najskôr na deti (!), potom na Hanine prsia, pričom sa jej naozaj chcel pozrieť do očí! „Bože, robíš z nás štatistov, asi vieš prečo...“ Boris by Hane aj čosi prepáčil, lenže práve nevie... čo! Všetky „povinné“ myšlienky na manželku a na deti sú potlačené. Boris je slobodným, má ten pocit, keď je pri ňom Hana!

Ona však odchádza... Koho zaujíma, či zaplatila v mene toho, pre čo pracuje?!

Závan slobody človeka. A to sú práve pocity - pocity, ktoré nám dodávajú ženy ako je Hana, pocity, o ktorých si myslíme, že sú tým, čo nám vracia život do žíl!

Stane sa zázrak: deti si posúvajú na chodníku auto, o ktoré sa pred chvíľou bili, z jednej strany otvorenej terasy na druhú. Už sa majú radi!

Musí zasiahnúť čašník, deti sú príliš hlasné v ich radošti. Rodičia sú ticho. Jedno z detí sa rozplače. Bolo to dieťa, ktoré zachránilo hru tým, že darovalo získané auto v pôvodnom boji.

Detská hra nie je pochopená. Boris platí účet. Má dobrý pocit, že sa Hana „nechala“ drzo pozvať.

Ten dobrý pocit v sebe nerozoberá. Vracia sa k pôvodnej práci, kde rieši prísun financií zo sociálnych fondov aj na hru, na ktorú práve dostal objednávku!

5

„Vážení poslucháči, vracia sa Boris, s hrou, s ktorou zmení Váš život!”

Boris je deň pred premiérou vonku s deťmi.

Syn sa ho pýta, či dostane, čo chce.

Boris mu odpovedá, že áno.

Dcéra sa rozplače, lebo si spomenula, že chcela to isté, Prišla na to až v okamihu Borisovho súhlasu.

– Aj ty dostaneš...

Dcéra prestane plakať. Boris sa na ňu pozrie pohľadom satelitu lásky. Tak veľmi si želá, aby v nej zvíťazil jeho cit!

A ono sa to stane skutočnosťou!

Keď predávame naše city do iných, čo za to dostávame?

Boris nenechal svojej dcére voľnosť v pocitoch? Dcéra však prestala plakať, dcéra sa cíti lepšie. Myslí si, že dostane, čo tak veľmi chce. Celý život opakuje iba po staršom bratovi.

Je ako dieťa skutočná?

Boris mieri na návštevu k svojej sestre.

Sestra často žiarli na jeho úspech, no Boris k nej niekedy zájde rád, jej výzor, jej existencia podporuje Borisov pocit výnimočnosti. Navštívil ju aj pred hrou o konečných súdoch.

Povedal si, že zopakuje výkon, že zopakuje návštevu, ktorá mu dodala „čosi do krvi". Prišiel ju pozrieť po dvoch rokoch!

Sestra sa vydala rodinnou cestou, no nemá žiadny talent, lebo nemala odvahu hľadať ho! Je matkou, ktorú štát potrebuje, lebo nič viac ako materstvo nemá!

Prispôsobila sa svojmu dieťaťu. Lenže každý kto niekedy vychovával dieťa vie, že pravda o výchove je iba strane každého, kto už niekedy vychovával a staral sa...?

Boris vystúpi z auta pred jej panelovým domom. Sestra v tom okamihu „náhodou" podíde k oknu s malým dieťaťom v rukách. Odfúkne si: „ach, nie, brat".

Boris vždy atakuje jej svet. Jeho existencia jej pripomína až príliš jej premrhané sny a šance. Pocíti vnútornú bolesť ako Boris zvoní na zvonček.

Na dieťa v rukách nemyslí.

Jej manžel pracuje v neďalekej firme, ktorá recykluje odpad. Je to obyčajný muž, ktorý vie uživiť rodinu a nepýta si za to príliš veľa, len život, v ktorom dostane tie najzákladnejšie istoty: raňajky, obed, večeru. Plus povinné odmeny.

Často robí raňajky i on sám, pre svoje dieťa, keď manželka zostáva v posteli dlhšie.

Všetky ľudské depresie sú často zhmotnením jedného sveta.

– Ahoj, prišiel som ťa pozrieť, - prehovorí vo dverách, držiac za ruky deti.

Sestra sa nezmohne na slová.

– Je to v poriadku?

– Áno, áno... Len takto... bez ohlásenia... Niečo potrebuješ?

– Nie. Prišiel som si spomenúť na sesterskú lásku. Na niečo, čo sa nedá nahradiť.

Sestra zvesí z rúk jediné dieťa, ktoré stihla splodiť pre pravdu sveta. A začne z ostra:

– Nechcem strácať energiu. Máš predsa manželku.

– Toto na tebe milujem.

– Už sa vnucuješ.

– Milujem ťa za takéto správanie. Nikto iný by ma takto nenechal stáť vo dverách. To idem až

tak nevhod?

- Pod?... ďalej. Prepáč. Nie som zvyknutá na víťazov... Na úspešných ľuďí. Ale sú aj iné hodnoty.
- Mám rád tvoju úprimosť, - povie Boris ako vyzlieka dcéru. Syn sa vyzlieka sám.

Deti sa tešia, že sa zahrajú s dcérou Borisovej sestry. Má päť rokov a je milovaná!

- Kávu alebo čaj? - sestra sa spýta Borisa a zároveň sa pýta sama v sebe, kedy v živote príde to rozhodnutie, a ktoré stretnutie rozhodne, že človek... dokáže „cikať s vetrom“ a dostane za to toľko ako Boris. Pokrúti hlavou, jej vnútro je jej smiešne!
Boris ju pozoruje.
- Kávu. Prečo to pokrútenie hlavou?
- Spýtala som sa sama seba, prečo si stal úspešným, keď sám vieš... že na strednej bolo veľa talentov. Kde sa stratili? Prečo žijú životy ako ja?!
- Odvaha. Volá sa to odvaha. A chcenie.
- Skôr vnútorný narcizmus.
- Rozumné voľby.
- Takže v tom nie je žiadne predurčenie... - povie sestra, Irena, ako súdny úradník, pozrie sa na jej dcéru vo chvíli, v ktorej sa háda o bábiku s dcérou Borisa. Irena zasiahne, a bábiku prisúdi Borisovej dcére so slovami:
- Vždy ide o viac ako o bábiku. Ako keby nevieš!

Chlapec sa rozosmeje. Jeho sestra čaká, zvedavo sa pozrie na otca. Čaká reakciu, aby sa mohla zachovať podľa jeho výrazu tváre.

Deti sú rozdielne len podľa toho, čo vidia?!

Boris povie ako otec, ktorému ide o hru pre dcéru:

- Moja dcéra sa často nemá s kým hrať, lebo sa nechce. Ale k tvojej dcére cíti vždy blízkosť. Možno cíti rodinnú spätosť, čo ja viem.
Chlapec zatiaľ nájde dve iné bábiky, jednu podá sestre, druhú si nechá. Dcéra Ireny sa upokojí. Je spokojná, nechce viac – **ona nechce viac**:
- Tak, a teraz sa môžeme zahrať... - povie veselo, nadšene.
- No vidíš... - povie Boris taktiež veselo do očí Irene.

Od určitého okamihu Irena prehráva s Borisom každý súboj. Má síce svoj názor, ale má pocit, že pri ňom žiadny z jej názorov nemá hodnotu, ktorú by sa mala snažiť preukázať!

Položí pred Borisa kávu. On sa cíti tak dobre, cíti sa lepšie ako doma, vie sa vcítiť do obdobia, v ktorom sa milovali a boli si bližší ako ktokoľvek. Chce v tom žiť! Presviedča sa o tom - a ono to funguje!

Verí v pohľade do jej očí, že to v nej dokáže vyvolať!

Ona sa cíti čoraz horšie, preto sa opäť pozrie na dcéru ako hľadá vlasy svojej bábiky. Boris stúpa v emóciách „vyššie“, Irena klesá v emóciách „nižšie“.

- Predpokladám, že sa u mňa cítiš dobre... Je ti to vidieť na očiach. Viem, že ma miluješ. Len ja už nie som tá osoba, ktorá sa rozplakala radosťou, keď som počula tvoju hru o konečných súdoch. Bola to iba hra. Hoci aj mne pri nej puklo zopárkrát v srdci... Na chvíľu si aj mne otvoril oči, ale bol to iba stav mysle... - ach, toľko ľudí používa rovnaké slová a rovnakú štruktúru myšlienok! - Bol to podvod s našou povinnosťou prežiť. Realita siaha ďalej, lebo nikto nepríde a nepovie ti, čo je tvoj osobný súd. A súdi ťa všetko... Boris, všetko. Súdi ťa peniaze, súdi ťa oči predavačiek, súdi ťa pohľad tvojej dcéry. Súdi ťa vlastná výchova. Ale to si vtedy nepovedal. Tvoja hra bola klamstvo. Oklamala ma a ja som zásluhou nej urobila zopár nesprávnych rozhodnutí.
- Mohol som vtedy povedať viac, ale nebolo to klamstvo. Aké rozhodnutia myslíš?
- Stratila som svoj najlepší životný čas... svoje najlepšie roky... stavom mysle, ktorý ma viedol

- preč od uvedomenia si, že všetci ostatní z okolia ma predbiehajú.
- Ty teraz žiješ v tomto krutom poznaní? Že všetko je iba otázka toho, čo získaš?
 - A ty toho nie si dôkazom, Boris?
 - Tvoja dcéra je predsa to, čo sa nedá kúpiť. To je úspech. Dokázala si si tu vytvoriť rodinu.
 - Si idiot!
Borisovi trhne ľavým kútikom. Odpije si z kávy. Ešte aj posledný dôrazný „odkaz“ Ireny mu dodal energiu! Nereaguje.
 - Milovala som niekoho iného, lenže ten odišiel... z tohto malého mesta... Nechal ma tak. A našiel si niekoho podobného ako je tvoja žena... Našiel si ženu, ktorá vie ovládať jeho jazyk, chápeš?!
 - Chápem, sestrička, chápe... - a Borisovi je príjemné počúvať výlev Ireny! Toto už od sestry počul, okrem toho jazyka. Sú predsa výjavy, ktoré ľudia potrebujú neustále opakovať!
 - Máme čas, len sa predom mnou otvor!
 - Toľkokrát som ti to... už... hovorila... Prepáč, - a Irena skloní hlavu. Dotkne sa svojho čaju.

Borisovo chcenie bolo prehliadnuté? Zatiaľ sa ešte nezamýšľal nad rozpoložením svojej sestry pri dnešnej návšteve!

Deti začínajú skúšať bábiky ako v škole. Bábiky mlčia! Učitelia nie sú spokojní. Chlapec povie bábike Ireninej dcéry:

- Ak sa nebudeš učiť ako chceme my, budeš strašne zabudnutá... - a iba si požičal slová, ktoré už dakde počul. No, ako ich povedal, cíti sa lepšie. Hovoril ich presvedčený o svojej sile pred bábikami!
- Prečo také hovoríš práve mojej bábike?

Irena si odpije z horúceho čaju. Nemá nič iné, čo by mohla urobiť, aby potlačila vnútorný nepokoj a bolesť. Borisova tvár to z nej dostáva na povrch a ona o tom vie! Nechce sa brániť.

- Pomaly starnem, viem, kde žijem, viem, ako žijem... a nedokážem sa strániť pocitov, že čosi strácam. Poznám všetky tie poučky... že musím myslieť pozitívne, keď sa pozriem von z okna s dcérou na rukách, viem, že stromy sú rovnako živé ako ja... ale už to viac nefunguje. Ten pocit spolunáležitosti so všetkým živým okolo! A moja výchova dieťaťa, je to moja práca... a niekedy ma baví, niekedy nie. Milujem svoju dcéru, ale poznáš to, pozná to každý. Prečo zrazu aj ja používam to odporne slovo... každý?

V Borisovi sa ešte zvýrazní potreba po iskrení jeho sestry! (Až tak veľmi mu to pomáha! Nie je to trestné?)

- Stala si sa jednou z mnohých. Sústreď sa na to, kým si vo vnútri a ak máš čas hľadať svoje vlastné odpovede... ako matka ich hľadá. To si sa nič nenaučila pri pozorovaní vlastného dieťaťa?
- Človek sa v určitom okamihu musí zmieriť so svojim životom.
- Môže to byť klamstvo. Je to akoby si hovorila, že si prijala svoje poslanie byť matkou. A pritom by si sa nad tým nezamyslela. Žena a materstvo, to je iba začiatok. Aj materstvo môže zobrať tvoju podstatu. Tak ako všetko. S každým dieťaťom, ktoré je milované, rastie aj duševný rozmer matky... inak... ako rastú muži.
- Lenže ja som prijala materstvo ako prirodzenú povinnosť! O čom mi tu točíš? Len moja láska nie je naplnená. Žijem s niekým koho nemilujem, ale rešpektujem ho a mám ho rada. Nechcela som zostať sama.
- Dcéra je teda tvoj vzťah. Toto vidím všade.
- Aj u vás doma?
- Teraz pracujem pre satelit lásky... Môžem ti povedať, či ešte budeš milovať...
Irena si premeria Borisa, jej pohľad nie je pohľadom prekvapenia, je to pohľad spoluúčasti!

- Satelit lásky? Poznáš Patrika Hornoduckého? V novinách písali, že sa zbláznil pri projekte, ktorý sa tak volal...
- Ten projekt som prevzal.
- Tak preto si prišiel... Načerpať... odo mňa... bytostnú potrebnosť...? Som iba tvoja sestra. Som navždy tvoja sestra... - a zase sa pozrie na svoju dcéru!
- Satelit lásky ťa môže prehliadnuť cezo mňa.
- Dávaj si pozor, aby si neskončil na psychiatrii. Toto všetko hovoril podľa novín aj Hornoducký. Smiali sa na ňom.
- Prehliadnem ťa, - Boris si akoby nevšima poznámky Ireny!
- Čo ma? - ach, áno, jej tvár je stále iba prekvapená. Už zažila pri Borisovi rôzne stavy človeka, ktorý sa musí dokázať vyrovnáť s tým, čo vidí... len ako dokáže. Nie, strach už Irena nemá. Ak strach raz prekonáte... pri človeku, s ktorým práve ste, už sa do vás vráti len zt'ážka.
- Hra pôjde iným smerom, ale pri najbližšej osobe, na ktorej mi záleží...
- Ja som tvoja najbližšia osoba? - toto je hlas vystrašenej ženy! - Prečo?!
- Potom... čo zomreli rodičia... kto naozaj zostáva? Ty... a moje deti. Tam často končí svet, kde existuje pravda, keď ide do tuhého.
- A čo Iveta?
- Iveta je v poriadku, je matkou... ako aj ty... žijeme spolu, robíme spolu, čo máme, mám ju veľmi rád...
- Nemiluješ ju. Aj ty si v pasci. A rozprávaš o satelite lásky ako o niečom, čo ti patrí... - a posledná veta z úst Ireny bola satyrykomom?
- Satelit lásky je najmä prácou pre iných... Ale neodškrepiteľne, pomáha aj takým stavom, v akom som ja. A možno pomôže i tebe.
- Ako? Obnoví sa láska na objednávku? Ty si Ivetu niekedy miloval. Ja som manžela nemilovala nikdy! Aj ja viem, čo je to život, Boris!
- Pozri... ja k Ivete niečo naozaj cítim. Občas je to bolesť z precítienia niekoho iného existencie. Je to stále láska?! Satelit lásky mi vrátil to precítienie... že toto je človek, ktorý mi z veľkej časti daroval svoju existenciu... bytosť... Krásny pocit. Predtým som na to zabúdala, že som nevedel, že to vo mne niekedy bolo... alebo som to iba slepo ignoroval. Satelit lásky sa tak snaží...

Máme sa smiať alebo plakať? Situáciu zachráni Irena:

- Chcem spoznať samú seba, ale dieťa mi v tom často bráni... Nepotrebujem, aby dajaký smiešny satelit lásky... akože kontroloval... a opravoval moje pocity, ktoré sú viac mnou ako všetko ostatné...
- Môžeš sa cítiť lepšie. Môžeš nájsť zmysel v tom, v čom si zmysel nikdy necítila. Je to dobré...
Irena sa iba usmeje, jej úsmev nie je ničím nový.
Boris použije silu! Boris použije pohľad, ktorý už používal Patrik. Vnori sa do sestry.
Sestre prejde telom vlna pokoja.
Žiadna žiarlivosť, žiadny životný nepokoj, satelit lásky v nej nájde... staré pocity, ktoré boli bezpodmienečným oddaním sa Borisovi. Ženská láska! Vitaj! Ženská láska na objednávku muža? Ženská láska, ktorá sa hodí Borisovi?
Boris podľa satelitu lásky v sebe zistí... že Irena nebude už nikdy milovať! Ten cit v ňom je... akoby obráteným pocitom Ireny! On sa cíti „úplne dole“, ona „hore“!
A Boris si chce pomôcť:
- Už nebudeš nikdy milovať. Už sa nedokážeš dostať cez ten kameň, ktorý v tebe leží... Už budeš iba prežívať, už nebudeš nikdy žiť!
- Práve k tebe cítim lásku... ty hlupáčik, - a Irena sa ešte raz pozrie automaticky na dcéru, otočí sa k nej hlavou tak mechanicky!

- Ku mne alebo k dcére?
- K obidvom.
- Nemiluješ nás naozaj... Už nie. Satelit lásky neklame...
- Musí v nás byť viac ako... iba satelit lásky. Teraz mi je to však jedno, teraz sa cítim najlepšie za niekoľko mesiacov. Ako sa dá získať... tá služba?
- Myslíš... ako sa dá získať...
- Áno, Boris. Áno. Potrebujem to. Veľmi.
- Satelit lásky ťa už vyradil. Pocity som ti dodal ja ako výnimku.
- Ako ma vyradil? - spýta sa stále „potešená“ Irena. Zrazu cíti takú nepoškvrnenú lásku k dcére! Ako keby sa jej nechcela nikdy - aspoň na okamih - zbaviť a odovzdať ju na dva, tri dni matke svojho manžela.
- Si nezaujímavá z hľadiska milovania!
- Táto doba naozaj pokročila. Z hľadiska akého milovania? - spýta sa so záujmom, ktorý je prezentovaný jazykom na hornej pere.
- Všetko je ako je. Toto je tragédia moderného človeka. Toto je tvoja tragédia, - lenže Borisovi velia iba jeho bolestivé pocity.
- Si v poriadku, Boris? Totálna láska je pre mladých, život... kde ide o všetky jeho strany.... na miestach, kde žijeme... To je pre nás.
- Si si všimla... ako sa to rozprávame?
- Ty si sem prišiel načerpať energiu a ja sa iba bránim. Chcem ukázať svoju lásku. Láska nie je zneužitím!
- Mám ťa tak veľmi rád, ale prečo si dopustila... aby sa z teba strácalo všetko, kým si kedysi bola? Všetok tvoj talent... všetok tvoj smiech...
- Si pokrytec. Hovoríš len to, čo ti vyhovuje. Dopí kávu. A mal by si odísť.
- Ešte nie. Až keď sa do teba vráti ten nepokoj... ktorého si vlastníkom. Ešte ťa chvíľu nechám, aby si cítila... aké to bude mať nová spoločnosť, tá, ktorá prejde do satelitu lásky.
- Ten tvoj satelit lásky mi neberie preč uvedomenie... keď zo mňa niekto, koho milujem, chce urobiť hlupáka.
- Ty miluješ už len seba, - a Boris útočí naďalej. Ak spustil v sestre satelit lásky, môže si to dovoliť?

Irena sa pokojne postaví, cítiac bezrozmernú lásku, zoberie do rúk nôž. Vráti sa do kresla, ktoré kúpil jej manžel (kúpil aj nôž) a začne sa s ním hrať pred Borisom. Prejde opatrne ukazovákom po jeho hrane.

- Neveríš mojej láske? - spýta sa ho najpokojnejším hlasom ženy, ktorý jestvuje v ponuke vo vašom bytí.
- Prečo ten nôž, Irena?
- Ty máš satelit lásky, ja mám nôž.
- Nerozumiem ti.

Deti doskúšali bábiky. Podľa nich bábiky nakoniec odpovedali len tak ako chceli oni!

- Nedokážem milovať, dokážem zabiť.
- Nebuď smiešna.

Irena sa postaví a priloží nôž k tepne Borisa.

Boris necíti strach, len prevrapenie. Oči sa stretnú pre oči.

- Dokážem milovať... a nôž odložím, - nôž je však stále priložený k tepne!
- Boris roztvorí oči. Je to pohľad duševne osvieteného človeka... pracujúceho pre satelit lásky - áno, už sme také pohľady videli toľkokrát v tejto knihe!
- Mám klamať? - spýta sa hlasom človeka, ktorý už klamal.

Deti pozorujú konanie Ireny a „vedia“, že ide o hru.

- Mama, aj ja chcem taký nožík! - vykrikuje dcéra Ireny.
- Otec, bráň sa! Takto sa z toho nedostaneš... - zareaguje šesťročný.

- Prečo, Irena?
- Od určitého okamihu v mojom živote som mala potrebu toto urobiť.
- Od ktorého... okamihu? - Boris prehltnie naprázdno.
- Tvoj satelit lásky je vrcholom môjho poníženia.
- Povedala si, že cítiš lásku.
- Povedal si, že len vďaka tomu satelitu. Podvod za podvodom. To je môj život. Žiadna mágia... Reč je mágia, všetko je reč mágie... ale spoločnosť... všetko, kým sme... náš nepúšťa do spoznania... Bol mi zobratý a odňatý môj mystický svet, tým ako musím žiť. Tým ako som sa nedokázala brániť pred životom, aký do mňa vtláčila táto spoločnosť!
- Bola... to... tvoja... voľba... Odlož ten nôž. Deti sa dívajú...

- Teta... teta... ešte neodložte nožík! My chceme vidieť boj! - a syn Borisa si nedá povedať v jeho krásnom svete, ktorý je stále dokola iba tým, čo vidí?!

- Mám chuť ťa zabiť, lebo ťa milujem. Lebo k tebe cítim to, čo pred rokmi!
- Daj mi ten nôž... A môžeš sa ďalej beztrešne spovedať.
- Ešte mi chvíľu neber... túto chvíľu... na ktorú budem hrdá a na ktorú budem spomínať, keď sa do mňa vráti... nepokoj z toho, kým som sa stala. Toto je môj protest!
- Tak protestuj, a trp. Satelit lásky vyhodnotil tvoj mozog ako mozog ženy, ktorá sa nahla na stranu... prežiť za cenu straty schopnosti cítiť svety iných, - Boris hovorí pokojne, niečo v ňom bráni cítiť strach.
Irena odhodí nôž! Nôž dopadne na kuchynský dres.

Deti zatlieskajú!

Syn Borisa je však trochu sklamaný:

- Ani ste nebojovali! Ukážem vám ako sa bojuje... - a vydá sa na cestu za nožom.
Boris sa ihneď postaví a je pri noži skôr ako syn.
- Vidíš, čo si spôsobila?! - a jeho pohľad na sestru je pohľadom satelitu lásky, ktorý nosí v sebe každý... „kto ešte nebol vyradený“.

Irena sa postaví a pridá sa k Borisovi, spolu schovávajú všetky nože, ktoré by mohli deti získať.

- Daj mi odpoveď na to... prečo... som vyradená aj pre satelit lásky. Ešte stále žijem!

Deti konečne počúvajú rozhovor dospelých. Rozosmejú sa pri slovách „satelit lásky“!

- Deti, s nožmi sa nehrajte... - povie Irena zrazu tak bolestivo! Odišla z nej láska k bratovi, i k dcére. Príliš rýchlo.
A uvedomenie prázdna, ktoré v nej nastalo, sa takmer nedá zničiť:

Irena sa pozrie na dcéru, a cíti akýsi nepomenovateľný koniec. Nevie čoho koniec. Možno sa jej nechce pokračovať vo vnímaní sveta. V staraní sa o niekoho. Chýba jej spätná väzba od ostatných! „Nepotrebujem počuť, že som z *niečoho* vyradená, keď to tuším sama v sebe! To sú moje cítenia! To satelit lásky je až tak krutý, že dokáže preniknúť do mozgu a rozkladať všetky naše pocity? Musí tu byť niečo hlbšie, ale kde to je, keď pozorujem moje dieťa?! Nie, nie... satelit lásky pracuje s tým hlbším, keď povedal pravdu o mojom vnútri. Satelit lásky je náš konečný súd... Bože, aké hlúposti teraz vo mne vejú... Odvievajú moju myseľ!“

- Vy ste sa mohli... hrať! A bolo to také pekné! - zakričí Borisov syn.

- Chcem vedieť pravdu o satelite lásky... - zašepká Irena pri Borisovi, pričom mu bezmyšlienkovito podá do rúk dva nože, ktoré stačilo položiť na hornú policičku. Boris to urobí za ňu.
- Vy ste sa mohli... - zašepká Borisov syn... ako pozoruje vzd'afujúce sa nože.
- Jedna bábika stále nepovedala, čo mala povedať... Pod', ideme ju naučiť, ako sa má... chovať... Budeme ju otáčať... a budeme ju mučiť, ak nepovie... to, čo má... - povie Borisova dcéra bratovi. Nože ju nenadchli.
Irenina dcéra je z iného sveta, jej výchova ju vedie k vete:
- Mučiť... moju bábiku? Plakala by...
- Mlčala, - krutý hlas Borisovej dcéry je podporený i krutým výrazom tváre. - Nepovedala... čo mala. Alebo ty si ju počula...?
- Nepočula...
- Pravdu o satelite lásky? - spýta sa s víťazným pocitom Boris. Zrazu sa cíti akoby sa do neho naliata energia, ktorú tak potreboval, ktorú podvedome hľadal v sestre od príchodu. Ak by si to priznal nahlas, niečo by sa zmenilo?
- Ten nôž mal znamenať čo, Irena?!
- Vyjadrenie môjho života, Boris. Prichádzam o svoju emocionálnu bystrosť. Prichádzam o všetko, kým som bola. Keď som ťa uvidela v okne, napadlo ma, že... jediné... čo chcem... je priložiť ti nôž k tepne. Žiadna láska. Žiadny cit. Žiadne delenie sa o jestvovanie v tomto svete, chápeš? Nič vo mne nie je. Som prázdna ako každý, koho nepozdravíš!
- Ty si mi chcela po celý čas priložiť nôž k tepne?! To už je trochu choré! Aký to žiješ život, preboha?
- Nie... Boris... ten nôž... Nechcela som. Stalo sa to... akosi náhodne. Nemyslela som na to, keď som to robila. Bolo to také... ako to prišlo. Naozaj to bolo tak! Nemôžem zniest'... - ale Irena sa zasekne, otočí sa k deťom:
- Môžem skúšať... ja... tú bábiku, ktorá chcela mlčať?! - spýta sa Borisovej dcéry, jej oči pristanú na nej!
- O čom to...? - a Borisov hlas je prekvapivo aspoň na chvíľu hlasom muža, ktorý nevie... že ženy majú niekedy „tretie oko a tretie ucho“.
- Som žena, Boris.

Deti sa potešia.

- Ale bábikou budem hýbať ja! - Borisov syn ukáže, že jeho existencia je najsilnejšia, keďže je najstarší a jeho detský svet často valcuje svet jeho sestry, i dcéry Ireny, ak sa nikto nepozera. Irena sa pozrie na svoju dcéru, srdcom jej prejde záchvev blízkosti, ktorá sa nedá vypestovať. Milovanie, skryté v nás... sa dá vyhnúť iba v prípade, ak spochybníme naše miesto vo svete – ako vieme. A milovanie sa často môže nahnúť na stranu životnej bolesti:

- Tu bábiku by mohla držať moja dcéra... Si u nás na návšteve, maličký...
- Ja ju chcem držať! - vykrikuje Borisova dcéra.

Irónou osudu je, že dcéra Ireny nechce držať bábiku, chcela byť skúšajúcou!

Dcéra sa prispôsobí matke, a zoberie bábiku, posadí ju na malú umelohmotnú stoličku. Pohladí ju po hlave.

- Budeš poslúchať, a sľúb, že povieš... to... na čom sme sa dohodli... - povie s detským pátosom dôležitosť, veriac vlastným slovám!

- Na čom ste sa dohodli? - Boris sa zapojí do hry, jeho hlas je akoby sudcom v hre!

- My sme sa dohodli, že Barbora... bude hovoriť pravdu... Preto je ticho.
- Prečo je ticho? - a Boris sa spýta naozaj so záujmom!
- Je ticho, lebo moja bábika nepozná žiadnu pravdu... Nikto jej o žiadnej pravde nepovedal, vieš, ujo? Oni dvaja ju už učili... - a ukáže na Borisove deti, - ...ale ja som mlčala.

Irena sa vyľakane „matersky" pozrie na dcéru, a chce poznať odpoveď:

- Ale čo myslíš pod tou pravdou, zlatko moje?
- Pravda som preda ja, mama.
- Nevymýšľaj si, a hýb bábikou len ako ty chceš... Idem pre našu malú tabuľu, na ktorú si píšeme písmenka. A nakreslíme si... satelit lásky, dobre deti? A satelit lásky... sa spýta našej bábiky, koho z nás miluje najviac. Dobre, deti?

- Vy máte tabuľu? - spýta sa Borisov syn a pozrie sa na otca pohľadom: otec, my nemáme tabuľu, na ktorú sa dá písať!

Borisovi sa štikne. Vzápätí si odgrgne! Irena sa na neho usmeje – zrazu ako slobodná žena. Ako žena... ktorá na chvíľku našla svoju slobodu!

6

Iveta dáva jest' Borisovi. Boris sa pozrie nezúčastnene na jedlo pred sebou.

- Dnes na mňa Irena zaútočila nožom.
- Prišiel si k nej... aby si sa nabudil? Tak sa podarilo. Útoky nožmi sa nestávajú každý deň.
- Počúvaš ma?
- Len neodpovedám a neprejavujem záujem, aký očakávaš.
- Niečo sa ti dnes stalo? Môžem v nás zapnúť satelit lásky... a budeme sa cítiť dobre.
- Zapni, - tentoraz nezúčastnene povie... Iveta.
Boris roztvorí oči a ako ďalší stroj bez poézie a precítienia iného v tejto hre... sa zahľadí na svoju manželku.
- Milujem ťa, - povie Irena a verí tomu.
- Aj ja milujem teba, - povie Boris a cíti pocit bytostnej blízkosti, ktorý mu akoby celkom nepatrí.
- O čom to tu je, keď ješ svoju večeru?! - a Irena sa usmeje vo svojej otázke.
- Satelit lásky prebúda tvoju hĺbku! Chutí mi vynikajúco!
- Všetky naše zlomené sny a všetky naše zlomené životy...
- Takúto ťa nepoznám...
- Robím to len kvôli tvojej láske. Snažím sa ti dať to, čo potrebuješ. Už dávno si nevidel moju hĺbku.
- Prepáč, ale po toľkých rokoch manželstva... musí ešte raz zasiahnuť satelit lásky. Mala by si cítiť väčšiu... lásku... ku mne, - a Boris opäť roztvorí oči, ani on sám nevie o čo mu vlastne ide. Chce sa iba vnoriť do manželky, chce uveriť na satelit lásky ako na vykúpenie.
Iveta skloní hlavu, akoby sa chcela vyhnúť tomu spaľujúcemu „štátnemu" pohľadu. Pomedzi to povie jemným ženským hlasom:
- Nebráň tým satelitom mojej hĺbke prekopať sa na povrch. Veď to on spúšťa vo mne to, čo tak dlho spalo.
- Ale ja potrebujem tvoju lásku, nie tvoju hĺbku.
- Ešte chceš chleba k tej polievke?
- Dám si.
Iveta sa postaví z drevenej stoličky a podá chleba manželovi.

Deti sa po celký deň hrajú na satelit lásky a predbiehajú sa v tom, kto miluje viac! Satelit lásky ma

potenciál stať sa štátnou propagandou. A Boris o tom vie! Boris tuší, že jeho hra môže byť novým vrcholom!

- Už som sa dávno nemiloval z lásky. Teraz som zapnutý a cítim... lásku. Lásku k životu, - a ďalšia porcia polievky končí v Borisových ústach.
- Ja chcem cítiť lásku, nechcem sa milovať. Dobrú chuť... som zabudla povedať. Mám teraz v sebe... možno rovnakú lásku k životu... Mal by si iba rešpektovať...

Deti sa zatiaľ v jednej z detských izieb hádajú, na koho strane je satelit lásky v tejto chvíli ich životov.

- Dohodnime sa. Potrebujem fyzické naplnenie a potom sa s tebou budem rozprávať o tvojej bytosti. Darujem ti večer, - len polievka chutí stále rovnako, však Boris. Alebo i jej chuť sa mení od lyžičky k lyžičke?
- Dobre. V pokoji dojedz. Potom sa budem s tebou milovať.
- A polievka chutí hneď lepšie...
- Nie je dobrá?
- Len chutí... odteraz lepšie. To nie je o tom, že by nebola dobrá, - a Borisov úsmev posúva „nebezpečné poznanie reality“ do nových výšin!
- Nepokúsime sa dnes splodiť tretie dieťa? Pomohlo by nám to... Satelit lásky si odvádza svoju prácu dobre... - a polievka je asi naozaj dobrá, Boris!
- Kto potrebuje viac to dieťa? My alebo štát v podobe satelitu lásky?
- My. Náš život predsa zaujíma len nás, keď sme spolu.
- Som ochotná zniesť milovanie pre lásku k životu... s tebou, ale mne dve deti stačia.
- Tak sa aspoň môžeme hrať... že plodíme... Mne sa vtedy miluje lepšie. Môžem dať do toho sám seba... viac. Pomáha to byť skutočnejším... vo fyzickom naplnení.
- Ak sa o tom dokážeš presvedčiť, ja nedbám. Všetko, čo môžem urobiť, je chytiť ťa za šijou... ako pri plodení našich detí. Inak to pri milovaní nerobím... a ty to vieš.
- To by veľmi pomohlo!

Boris sa prestáva sústrediť na polievku!

- Dojem neskôr, teraz zuby. A ty... prosím... choď sa pripraviť.

Iveta čaká pred kúpeľňou. Boris si umýva zuby, potom si tekutým mydlom s antibakteriálnym účinkom umýva penis. Iveta sa na neho pozerá pohľadom človeka, ktorý v skutku miluje život a všetko prijíma ako súčasť života! Je to jej nový stav, stav, ktorý z nej robí osobu, o ktorej nikdy nesnívala – dnes!

Satelit lásky je práve spásou tohto vzťahu! Je spásou Slovenska!

Iveta vojde do kúpeľne ako sa míňa s manželom. Usmiejú sa jeden na druhého. Boris už čaká na odmenu za život, ktorý plodí! Iveta sa zamkne. Pozrie sa do zrkadla. A pozoruje svoju tvár. Pustí vodu, a nechá ju len tak tiecť.

Jej oči žmurknú akoby sami od seba, keď sa na seba pozerá. Jej svalstvo tváre je ovládané akoby niekým iným!

- Toto je satelit lásky? Dáva precítenie lásky... zvonku? - spýta sa šeptom. Sú to iba slová, neskúma ich hĺbku!

Mohla by sa cítiť ako človek ovládaný niečím..., ale keďže cíti toľkú lásku:

Cíti nesmierny pozitívny cit k niečomu... i k Borisovi, že miluje i ten pohľad na samú seba. Pocíti lásku-obdiv-vďaku sama pre seba, pocíti naplnenie, ktoré nevie definovať! Začne si umývať pošvu a spomenie si na deti, spomenie si na otázku, ktorú položila, zastupujúc satelit lásky, keď ju jej deti poprosili, aby sa s nimi hrala, keďže nemali dosť hry po návrate od sestry Borisa:

- Deti, láska... je to, čo satelit stráži... v nás, aby láska... nevyhasla... My nie sme otrokom satelitu lásky, satelit je tu preto, aby v nás strážil ten večný oheň!

A deti sa vtedy rozosmiali! Páčila sa im hra, páčili sa im slová matky!

Kam sme sa to dostali, ak láska musí byť dodávaná zvonku, aby naša spoločnosť prežila, priatelia?
A klamstvo pokračuje:

Iveta vyjde z kúpeľne, mysliac na to, čo jej slúbil manžel, ktorý už čaká v posteli. Miluje ho aj cez to, čo jej slúbil! Verí mu!

„Potrebujem odokryť svoju bytosť a on to konečne bude dnes akceptovať! Dnes sa stanem voči nemu slobodnou... po milovaní... ako nikdy predtým!“ Alebo sa stane opäť iba zviazanou?

Iveta nemyslí na fyzickú činnosť, chce vidieť vnútro manžela! Je to manželský zázrak!

Boris ju miluje a skutočne si predstavuje plodenie tretieho dieťaťa. Nechce vedieť o antikoncepcii, nechce vedieť, že realita nie je na jeho strane, dokáže ohnúť v sebe realitu podľa svojho želania.

- Daj mi tretie dieťaťko, láska... - šepká svoje zaklínadlo do pravého ucha Ivete. Šepká to, čo šepkal pri plodení druhého dieťaťa, ktoré chceli obidvaja uvedomelo. Vtedy krásu milovania vystriedala povinnosť – dieťa však splodili...

Dnes Boris objavuje krásu milovania s manželkou celkom odznova! A šepká jej vetu „plodenia“ stále dokola.

Manželka jej na niekoľko minút uverí, vcíti sa do plodenia a plodenie sa stáva ňou samou. Je to milovanie, ktoré je Ivetou, ktoré je Borisom! To predsa nevadí, že cieľ milovania nie je skutočný!

V okamihu výstrelu Boris chytí Ivetu za ramená, Iveta chytí Borisa za šiju - a Boris sa odhodlá zakričať, stále hlavou priblížený k pravému uchu:

- Ak je naša láska skutočnou... môjmu semenu... sa dostane... Boha!

Výkrik preberie Ivetu, rukou opustí šiju manžela. Snaží sa o očný kontakt s manželom, manžel oprie svoje telo o jej telo. Leží na ňom. Boris povie, ešte omámený doznievajúcim uspokojením:

- Satelit lásky, pomáhaj... - a kto z vás sa môže stotožniť s touto vetou?!

Iveta šeptom zopakuje, ako sa vráti ľavou rukou k šiji manžela a žensky precítene pritlačí:

- Satelit lásky, pomáhaj.

Boris sa odvráti od manželky, zazíva.

- Unavili sme sa... Tak krásne sme sa unavili, - povie a verí tomu? Dá sa veriť na únavu, priatelia?!

Pre toho, kto je unavený tieto vety nič neriešia...

Iveta sa cíti plná energie!

- Prepáč, som sa úplne zbavil tlaku... a tiesne... Tak mi pomohlo toto milovanie... - a Boris zase zazíva.

Potreba plodiť odznela, život ide ďalej!

- A to rozprávanie... o mojej bytosti, ktorú konečne chcem s tebou hľadať... po toľkých rokoch nezaujmu? - spýta sa so záujmom (o seba samú?) Iveta.
- Prepáč, som strašne unavený... Zajtra ma čaká... hra môjho života. Spánok... útočí na mňa spánok a ja sa chcem podvoliť... Prepáč...

Boris zaspí tak rýchlo! Stále odvrátený od manželky.

Iveta pocíti smútok z ďalšieho nenaplnenia, no stále v sebe cíti zároveň nepomenovateľnú lásku k životu!

Postaví sa z postele, spiaceho Borisa si ani nevšimne. Prehodí si na seba župan. Odomkne spálňu. Nevie koľko je hodín, ale spomenie si na deti, skontroluje ich. Ešte stále sa hrajú na satelit lásky! Je osem hodín – večer. Keď vidí ich tváre, keď jej zrak stratí kontakt s hodinami v detstej izbe jej dcéry, uvedomí si vytekajúcu tekutinu medzi stehnami. Je to taký starý pocit, niet v ňom čo skúmať. Potrebuje bytosťnú svedieť. Cíti to v sebe, nevie to vyjadriť slovami, len to cíti. Privrie dvere do

detskej izby a odíde do kúpeľne.

Po druhýkrát za deň sa postaví pred malé toaletné zrkadlo.

- Ahoj, - povie sama sebe, znova žmurkne akoby sama od seba. Nikto z nej neodpovedá. Iveta zatiaľ nikdy neprešla štádiom vnútornej sily, ktorá by na ňu utočila. Teraz nie je nikto, komu by mohla vyznať lásku, a pritom z nej sála až priveľmi. Cíti v sebe silu, ktorá z nej musí von! Súlož je zabudnutá, láska v nej stále trvá. A deti nechce rušiť! Je to iba ďalší stav mysle?
- Milujem ťa... - a zapozera sa hlboko do vlastných očí.
- Prečo? - ozve sa z nej. To „prečo“ mieri príliš hlboko. Prechádza do najhlbšej komnaty.

Satelit lásky skúma jej mozog ako skúma mozog každého človeka, ponoreného do lásky!

Skloní hlavu sama pred sebou! Nahlas vydýchne. Niečo jej nadvihne obidve ramená súčasne.

Uvedomí si ten pohyb, až keď sú ramená „hore“, v sekunde sú však i „dole“, v polohe pokoja.

Niečo sa v nej musí zlepšiť, niečo nesie na ramenách...

- Čo zostane z človeka, ak precíti všetky ľudské príbehy? Čo zostane z človeka, ak precíti všetku prírodu? - spýta sa, a ramená sa znova samovoľne nadvihnú, vzápätí klesnú.

Pozrie sa na všetku zásobu toaletných prípravkov a uvedomí si až prijasno, že všetko kúpila za peniaze Borisa. Vtedy si odznova uvedomí jeho semeno v sebe. Nemá pocit zhnusenía, je vycvičená manželka. Umyje sa.

Ako si uvedomí... komu slúži, láska k svetu sa priblíži k „reálnym kontúram“:

Poberie sa za deťmi.

- Vás ešte stále baví hrať sa na satelit lásky?

- Satelit lásky je skutočný, mama! - zaprotestuje šesťročný...
- Je naozaj skutočný... maminka... - doplní päťročná...

Iveta sa zapozera pohľadom materinskej lásky na obidve deti.

- Povedz, mama, koho z nás dvoch by si si zobrala so sebou na pustý ostrov? Vieš, mama, také otázky môže dávať len satelit lásky, a ja som teraz pravý satelit lásky!

Dcéra so strachom vydýchne!

- To nie je správna otázka, to je zlá otázka, vieš, mojko?!
- To... je... otázka... satelitu... lásky! - povie syn, hrajúc sa na hlas človeka, ktorého mozog je niekým spravovaný v starých SCI-FI filmoch zo začiatku 21. storočia. Snažil sa výrazne sekať slová. Ale neudrží ten tón a na konci sa sám na sebe rozosmeje.

Jeho sestra sa takmer od strachu rozplače. Smiech brata zachráni jej vnútro pred krátkou bolesťou.

- Zobrala by som buď oboch, alebo ani jedného, - Iveta povie skutočným hlasom robota.
- Ani jedného? - s prekvapením sa spýta syn, niečo v ňom hrkne.

Dcéra si ešte neuvedomí silu poslednej otázky, stačí jej „zobrala by som oboch...“

- Vždy len oboch! - a Iveta teraz cíti – pri deťoch – lásku, ktorá má „aspoň dajaký“ smer. Presne tak sa cíti!

A Boris je v štádiu spánku, v ktorom o sebe nevie ani v najmenšom. Každý z nás to niekedy chcel?

7

Hra je pustená do éteru.

Boris myslí na Patrika... („vráť sa naspäť, Patrik“) ...ako hovorí úvodné slovo poslucháčom, ktorí boli už mesiac zásobovaný reklamnými ťahmi:

- Satelit lásky na obežnej dráhe je naplnením ľudského súdu a hovorí pravdu o vás samých, či

ste ešte schopní milovať... sami za seba. Doba pokročila, ľudí je príliš veľa, a selekcia je neúprosná aj v láske!

Boris vidí na „píplometri“ koľko ľudí počúva. Polovica Slovenska! Toto je komercia. Konečné súdy sú komercia. Každý chce vedieť, či má vnútro, ktoré má šancu byť zhodnotený štátnym satelitom!

- Kedy ste pocítili stav milovania naposledy? - spýta sa Boris hlbokým mužským hlasom, plným sebadôvery, plným presvedčenia o poslaní.

Vidí na prístrojoch, koľkým ľudom zasvietila zelená a koľkým červená, čo je zbytočné vysvetľovať. Ľudský čas nie je časom stvorenia, no rozhlas Slovenska Vám môže zavolať domov a osloviť Vás menom tak familiárne a „verejnoslužobne...“ - vie o Vás ako každý správny rozhlas v tomto roku všetko, čo nechcete i chcete vedieť. Vie o Vás, či „viete“ milovať – či Vám svieti zelená... alebo... či Vám svieti červená - a Vy ste nikdy neprešli na stranu milovania.

Boris nie je prekvapený, keď vidí stav Slovenskej republiky, čo sa týka milovania v realite. Odfúkne si. A nahlas prečíta to číslo.

Cíti sa priveľmi slobodne, keď si myslí, že hovorí pravdu, za ktorú sa „nestínajú hlavy“:

- A teraz si vyberieme postavy do našej hry, vaše postavy. Skutočných ľudí, ktorí budú mať tú česť povedať to i za vás, - a začne čítať mená niektorých poslúchačov a ich sociálne postavenie. Pravidlá sa zmenily, každého zaujíma Vaše sociálne postavenie...

Boris číta deväť ľudí, zariadenie automaticky vyberá rozvrstvenie spoločnosti, tak aby ste sa necítili vynechaný:

1. Róbert, automechanik, postavenie: dolník, prípadne: pešiak, prípadne: ešte nižšia karta, figúrka
2. Ján, profesor v akademickom rybníku, postavenie: horník, prípadne: pešiak, ktorého vysávajú tí, ktorí chcú zarobiť na hlave iného, prípadne: nižšia kasta, figúrka, ktorá vie prekvapiť (Slovenský prípad, vzdelanie sa tu neváži, pokiaľ zostáva v službách štátu), - individualizmus pokročil, zmysel má naozaj iba vyniknúť?
3. Barbora, štátny sudca, postavenie: eso, prípadne: veža, prípadne: stredná kasta, dokáže pohnúť prstami sama za seba
4. Dobroslav, učiteľ matematiky – cieľová skupina výučby: stredná vrstva, ktorá si platí sama, postavenie: malé eso, prípadne: vyšší pešiak (pešiak na ľavej alebo pravej strane šachovnice, prvá línia nie je prípustná), figúrka, ktorá môže otvoriť ústa vo vymedzenej hodine
5. Zora, ekonómka pre firmy, tvoriace rozpočet štátu, postavenie: kráľovská karta, prípadne: strelec, vie a môže zdvihnúť telefón
6. Gabriel, oficiálne: bezdomovec, ktorý vie zdvihnúť, keď sa s ním chcete spojiť, napojenie na mafiu, nie je kúpený, dohoda: môže sa pohybovať v stoke bez strachu o život - vie zabezpečiť, aby vaše ústa hovorili alebo mlčali, morálna chyba: nie je na peniaze, postavenie: dolník dolníkov, prípadne: nie je na šachovnici, voľný, pokiaľ nezačne pochybovať a rozoberať, prečo máš viac ako on - viac i čo sa týka duševného rozmeru...
7. Ester, oficiálne: židovská bohatá vetva, správa banky, postavenie: nad kartami, prípadne: šachovnica, „energia pre ľudské telefóny, aby fungovali...“
8. Karol, vrátnik na dôchodku
9. Drahomíra, upratovačka vo firme, ktorá je zabudnutá, postavenie: náhradná karta, prípadne: pešiak, figúrka

Boris dočítal. Automatické spojenie s ľuďmi je naviazané.

Každý z ľudí sa cíti presne tak, aby zapadol do hry. Niektorí sú hercami a vedia o tom, a niektorí sú hercami bez toho, aby tušili.

Ak sa pýtate ako to, že našlo každého a každý súhlasil, poviem iba: doba naozaj pokročila. Nie každý chce vyniknúť, ale každý chce byť objavený cez svoje vnútro!

Najzmiešanějšíe pocity má Ester. Tuší o čo ide v každej láske, pozná zákony, ktoré sú nad zákonmi, čítala o nich, žila ich v určitom období a nemusela sa báť, že skončí kvôli tomu na ulici... a aj preto dospela k názoru, že čosi v hĺbke človeka ho vystavuje samo od seba klamstvu, pokiaľ sa človek neoslobodí od akýchkoľvek klamstiev voči ostatným, nánosov, prezentácie formy, ktorá nie je skutočná v ňom samom.

Ester má dvadsaťosem rokov. A jej duševný stav je veľmi podobný stavu „Borisovej“ Anny v tridsiatichôsmich... „Všetko sa opakuje v prázdnych stanovištiach, ktoré nie sú spravované zvonku ako schránky, ktoré plní poštár listami, ktoré posiela niekto, kto tie listy chce posielat...“ Rozumiete?

Nevadí:

- Kedy ste pocítili stav milovania naposledy? - spýta sa teda Boris a vie „všetko“ o otázke, ktorú položil. Vie, že je možno trochu povrchná, lebo život človeka sa vyvíja za každých okolností, a spolunažívanie s niekým nie je o milovaní, ale o schopnosti vysporiadať sa s vlastnou prítomnosťou pri niekom inom!

Boris je však tak či onak presvedčený, že práve táto otázka prinúti zastaviť sa počúvajúcich, a prinútiť ich zbystriť pozornosť pri otázke, ktorú môže dať každý, ktorý sa nebojí výsmechu!

Toto je otázka pre všetky sociálne kasty! Na tom sa môžeme zhodnúť...

- Dodržíme rozpis našej hry, - povie pokojne Boris, a jeho pohľad smeruje ku všetkým, ktorý mu pomáhajú s hrou.

Anna sa pousmeje za sklom odhlučnenej miestnosti. Kývne Borisovi hlavou.

Začína biznis pre každú ľudskú dušu, ktorá na biznis neverí:

- Róbert? Tu Vás víta rozhlas, tu Vás vítajú všetci, ktorí Vám dávajú ich hlas a ich slová, aby ste Vaším hlasom povedali... za Vašu sociálnu skupinu... to, čo túžite... A na základe toho do Vás pustíme sondu satelitu lásky, tak, aby ľudia z Vašej kasty počuli a cítili, že satelit je aj na Vašej strane, pokiaľ si obhájite... dokážete satelitu, že láska je aj na Vašej strane!

- Čo?

- Róbert... láska. Ste v hre.

- Som v hre. Áno, som v hre.

- Milujete?

- Mám priateľku. Živým ju. Aj ona prispieva.

Róbertovo svetielko v štúdiu zabliká na červeno. Satelit lásky je tak rýchly. Ale jeho sekundové rozhodnutie sa dá natiahnuť ako všetko, čo sa naťahuje medzi ľuďmi v prospech zisku. Niektorí prítomní v štúdiu sa rozosmiejú. Ich smiech nie je počuť, ako vieme!

Boris prekvapivo odmietne prijať červené svetielko Róberta ako ortieľ. Ako správny „“ pokračuje a uverí v postavu, ktorú prezentuje Róbert!

„Láska sa nedá posudzovať podľa majetku, ale sociálna bolesť áno! Z človeka ide príliš veľa výstupov a do neho prichádza priveľa vstupov... Róbert nie je výnimkou, satelit lásky už rozhodol! Jestvuje niečo ako nadanie na lásku?“

- Satelit lásky práve vyhodnotil, že ste neprešli sitom lásky, Róbert...

- A to znamená čo?

- Že nie ste v správe satelitu lásky...

- Pozrite... poďme k veci... Aké výhody... by som mal... ak by som bol v tej správe...?

- Boli by ste spravovaný vo vzťahu, lebo štát potrebuje zdravú rodinu. Vaša láska by bola štátnou láskou.

Ľuďom v štúdiu zamrznú tváre. Anna si odkašle. No napriek tomu ukáže Borisovi cez sklo

zdvihnutý palec!

Toto nie je to, čo chce - (zatiaľ) - štátna moc počuť, ale Boris má podporu! Hoci ho začína bolieť chrbát! Cíti sa ako napichnutý motýl na výstavke, ale pokračuje cez bolesť! Pravidlá sú pravidlá. Aj Boris je človek, ktorý musí hovoriť správne slová, slová, na ktorých sa dohodol!

Hana, naše dievča z kaviarne, a pri vysielaní „známa“ Borisa, sedí na pohodlnej stoličke pri technikoch. V rukách má kávu s mliekom. Zavíta do Borisových očí, nezasahuje, ešte nie. Počká na vývoj, má jednoznačné pokyny:

Dať ľuďom nádej prostriedkami, ktorý každý (kto vie, čo sa môže použiť...) musí uznávať... lebo ak neuznáva – opakovanie: „cíka proti vetru – a nakoniec bude smrdieť iba on!“

Ľudia začínajú počúvať! Herci, poslucháči, ľudia v práci, ľudia v domácnostiach, v kluboch, v nemocniciach, v mentálnych ústavoch, na výstavách, kde hádam aspoň jeden kurátor zvažil výnimku a púšťa Borisa, „pamätného autora Konečných súdov“... Áno, láska spája... Údiv, zdesenie, demokracia, ktorá nejestvuje ani v láske!

- Za to je dajaká odmena, ak by som bol... v tej správe?
- Zdraví... lepší vzťah.
- A to ako?
- Satelit lásky by našiel vo Vašom mozgu, i v mozgu Vašej priateľky tú najlepšiu cestu jeden pre druhého... Zažili by ste tie najlepšie okamihy, ktoré sa nedajú kúpiť! - ach, Boris musí tak zjednodušovať „výklad pravidiel“.
- A to je čo za blbosť? Takže žiadne výhody? Len takéto somariny?
- Róbert... toto je to, čo nám tu predsa pomáha prežiť najlepšie ako sa len dá.
- Mne pomáha prežiť to, že opravujem veterány, - a napriek tomu, čo odznelo, Robo si v podvedomí „vedomuje“ konaním v slovách, že jeho vystúpenie je šanca ako zaujať každého, kto chce opraviť veterány a neverí na satelit lásky... ak neprejde sitom... Chce nájsť vypočutie a výhodu v tých, ktorí nie sú vypočutí!

Možno v očiach tých, ktorí ho poznajú, trochu stúpne na cene, ak sa ešte viac uvoľní a bude takým, akého ho poznajú, keď je s nimi...

Róbert nechce byť takým, akým je, keď je sám, chce byť takým, akým je pri iných, ide mu o zdôraznenie, že je hrdý na to, kým je s inými! Jeho priateľka má pocit hrdosti!

Zora, ktorá pozorne počúva, sa nedokáže stotožniť s postavou, „ktorú hrá“ Róbert. Je jej nesympatický a začína ním opovrhovať. Toto je typ človeka, s ktorým nekomunikuje, ktorému iba platí, ak niečo potrebuje. Zora má v sebe tendenciu prisudzovať aj „láske“ sociálny štatút! Pozor na ňu!

A Barbora si pomyslí:

„Cit často formuje to, kým sme... v každej myšlienke... a formuje aj to, čo robíme...“ - a keďže je teraz sama v priestore, táto známa myšlienka ju nadnáša, môže si zavrátať v nose uvoľnene ako žena „na vrchole hory“ a dať priestor uvoľneniu, ktoré ju ťahá čo najďalej od súdov, od jej práce. „Taká smiešna groteska, satelit lásky, ale vytiahne ma to z tohto dňa!“

„Som rada, že som v hre!“

- Možno Vám satelit lásky naznačuje, že neviete milovať až za hrob, - a Boris zvolí vetu s pátom rozumného manipulátora, ktorá zaujme poslucháčov, patriacich k akejkoľvek módnjej vlne.
- Načo by som miloval až za hrob? Tam mi to bude už na... chcem povedať... viete... tam mi to bude na nič. Mám vzťah, ktorý funguje. Vyhovujeme si navzájom.

Boris pochopí, že ďalej sa nedostane, a tak sa rozhodne vrátiť naspäť:

- Róbert, ten... kto neprejde do satelitu lásky, sa vystavuje nebezpečenstvu.
- Akému nebezpečenstvu? Každý deň robím to, čo musím, moja priateľka ma za to miluje. Nie som slabý chlap.
- Nebezpečenstvu, že vznikne trieda satelitu lásky. A Vy v nej nebudete.
- Čo?!

(Verte, neverte, ľudská podstata je čitateľná:)

- Chcete mi povedať, že ak... ma satelit lásky vyhodnotil... že... akože... nie som schopný milovať... až za hrob... či ako to... tak môžem mať horší život? Že... tí, ktorí to dokážu... aj keď neviem ako... sa ma budú strániť?
- To ste povedali možno až priostro. Ale áno, prečo nie. Aj také triedenie môže vzniknúť.

Hana si vzdychne. Borisa ostrejšie pichne „v chrbtici“, približne v strede chrbta!

- No... tak... to by sme mali s priateľkou čosi podniknúť... aby sme sa do toho satelitu lásky dostali...
- Porozmýšľajte, Róbert! Konajte! Milujte sa!
- To takto... v priamom prenose?
- Ľudia už videli... i počuli všetko... Úprimné milovanie v akejkoľvek sociálnej vrstve je umenie, ktoré sa... tiež... nedá kúpiť!
- Kašlem na umenie, ktoré mi nič neopraví! Chcem sa iba normálne milovať pre satelit lásky. Hovoríte... čím viac milovania, tým väčšia šanca?
- Ale to milovanie by malo vychádzať zvnútra.
- Vychádzať ako zo mňa? - a Róbert sa nepýta celkom úprimne! - To plním... Vždy dávam priateľke to, čo si zaslúži...
- Satelit lásky posúdi...
- Som rád, že niečo konečne posudzuje aj moje milovanie! Cítim sa slobodnejšie!
- Prosím, Róbert? Ako to myslíte?

„Herci“ a herci sediaci v domácich ustanovizniach, kdekoľvek, kam siaha rozhlas, sa začudujú Róbertovej slobode, ale práve preto ich zaujíma... sloboda, ktorá je otázkou peňazí.

- Jednoducho som rád, že doba dospela do bodu, kedy môžem vedieť, či milujem správne alebo nesprávne.

Boris má pocit, že Róbert to celkom správne nechápe, ale v Róbertovom svete je, našťastie, Borisov názor až príliš nepodstatný.

- Ľudia, vás všetkých pustíme do ringu života spoločne.... Ved' máme čas, pokiaľ žijeme a sme v satelite lásky! - Boris splňa reklamné požiadavky štátu.

Ján:

- Veterány milujem ako každý správny muž, ktorý precítil históriu.

Boris sa poteší, inteligencia prichádza! Bude môcť byť sám sebou?

Svetlo však svieti na červeno! Celé štúdio očakáva, že to bude nuda. Len ďalší muž, ktorý neprešiel sitom lásky!

„Zatiaľ nesprávny výber rozhlasu v mene verejnej služby!“

Hana vie, že niekto ju podviedol, prečo púšťajú práve ľudí, ktorí nikdy neprejdú tým sitom?

„Sitom akej lásky?“ - môžeme sa spýtať, ale naša otázka tu nemá žiadnu cenu:

Borisom prejde na chvíľku nepokoj smútku. Pozrie sa na Hanu, Hana skloní hlavu. Mávne pravou rukou. Odštartovaný ďalší dialóg:

- Ján, satelit lásky zhodnotil Váš mozog.
- Žiadna láska, len život v jeho nahote?
- Áno, satelit lásky vyhodnotil, že... nemilujete. Že ste láskou neprešli a zostávate uzavretý v jedinej bytosti.
- Boris, ako keby sa dá aj niečo iné... Nakoniec. Všetci zostávame uzavretí v jedinej bytosti, ktorú... zo seba urobíme medzi všetkými, ktorých stretávame.
- Ste sám, Ján?
- Žijem so svojim psom. Je to už piaty pes. Ostatní odišli. Vydel som zomrieť trochu, ten štvrtý zomrel, keď som bol v práci. Satelit lásky posudzuje len lásku k ľuďom?! Boris sa zamyslí, ale odpoveď nepozná. Šibne očami po Hane, tá pomaly kývne hlavou na znak súhlasu.
- Áno... áno... Ján.
- Nuž, môže to byť pravda, vzájomná láska... dvoch ľudí... alebo akokoľvek sa to nazve, však? ...vytvára asi inú energiu... ako láska pes a človek... Asi sa to dá rozoznať. Ja viac milujem psov. Nie som jediný, ale keď som sám so svojim psom, som jediný. Aj on je jediný, vtedy... neviem, že sa tak podobá na môjho druhého psa. Jednoducho o tom nechcem vedieť. A ten druhý... veru, veru, toho som miloval viac.

Boris sa vystraší. Toto nie je ten druh dialógu, v ktorý dúfal v úvode! Boris nechce predstavovať polovičke Slovenska ďalšieho zničeného muža, ktorý nenašiel vypočutie v žiadnom srdci ženy!

- Milujete, to je hlavné... - povie Boris a jedinú, čo chce... je prejsť k tretej postave, ktorá zase definuje malú časť z nás:
- Ján, meníme rytmus! Pohládte svojho psa, nech satelit lásky cíti z Vášho mozgu lásku!

Barbora dopije prvý pohárik červeného vína. Je spokojná. Objíme svojho manžela, ten objíme ju. On vypil už štyri deci. Láska cez červené víno a partnerské revue, v určitom veku viac nedostanete?

Borisovi padne zrak na zelené svetlo v štúdiu, satelit lásky v štátnom sudcovi spolupracuje požadovaným smerom! V dnešnej dobe je predseda súdu celebritou, ktorú chce nasledovať národ = jej postavenie, jej práca, jej vážnosť je snom pre mnohých mladých adolescentov! Vynikajúce!

Boris má rešpekt pred váhou dotýčajnej, ale i sympatiu pre fungovanie rozhlasu, že do jeho hry našli zase raz toho, koho chce národ počuť:

A my si z toho urobíme uvedomelý gýč:

- Barbora, vy ste v satelite lásky! - zvýši hlas Boris, v jeho hlase je nadšenie. Boris sa naozaj rozpráva s tým, kým chce!

- Ďakujem, - a Barbora je rada, že má v rukách stále rovnaký pohár vína.

Manžela nezaujímajú ani náhodou, v čom je jeho manželka. Stačí, že ju vidí s vínom v ruke.

- Plynú Vám veľké výhody... z toho, že ste prešla sitom lásky. Vaše manželstvo je spravované štátom!

Manžel si odpije z vína a cíti sa byť spravovaný štátom.

A Boris pokračuje, rozčítaní pre ženu, ktorá mu môže pomôcť v potlesku v spoločnosti, kde sa

tlieska iba potichu:

- Publikum Vášho života by zaujímalo koľko máte detí?
- Dve. Mám dve deti... hoci dobre viem, že štát by od každého potreboval tri deti... aby sme zachovali úroveň.
- Úroveň... - ticho si zanôti Boris.
- Ktoré dieťa ste splodila z lásky a ktoré z presvedčenia?

Barbora sa rozosmeje do éteru. Polovica poslucháčov zatlieska, druhá polovica počúva s vážnymi tvármi a dlane sa začínajú potiť.

- Prvé bolo z lásky, lebo sme nevedeli, čo sa skrýva za dieťaťom... a druhé sme splodili, pretože sme dosiahli sociálny status, v ktorom by bola škoda nemať ešte jedno dieťa. Manžel si spokojne odpije z vína. - Môžeš pridať, - ticho povie manželke. Slovensko počuje!

- Satelit lásky je v tejto hre na našej strane pre to, pretože sme odviedli to, čo prečo sme sa narodili! - a Barbora pomaličky začína predstavovať svoje oklieštené myslenie (každé myslenie je v niečom oklieštené?). - A to je pozdrav pre obecnstvo! Hľadajte sami seba, samozrejme, ale nezabúdajte... že nesiete v sebe aj niečo, čo musí pokračovať!

A Barbora sa cíti vynikajúco, jej postavenie jej dáva veľkú sebadôveru a chuť povedať to, čo si myslí v hre, v ktorej predpokladá, že sa to od nej vyžaduje ako od osoby, ktorá má zastávať „morálne poslanstvo spoločnosti“. A Barbora cíti slobodu!

- To je zatiaľ všetko, Boris. Rozsudok v mene satelitu lásky som už vyslovila!

- Ďakujem, - Boris sa úctivo poďakuje a hlboko, nadšene vydýchne. Tak satelit lásky má predsa len hlbší zmysel pri výkone súdnej moci na Slovensku!

Hana si zase odpije z kávy a pokrúti – prekvapivo – s nesúhlasom hlavou. Tri vlasy jej padnú do kávy. Začne si ich vyberať! Boris si všimne reakcie „priateľky“ - a ihneď je pri štvrtej postave hry, ktorá je skôr výsmechom pre každého, kto číta medzi riadkami:

(Táto kniha sa začína rozpadávať, nemá žiadnu štruktúru:)

- Som muž, ktorý odvádza služby pre ľudí, ktorí ešte túžia po nejakých informáciach, ktorý majú sen... zdokonaľovať sa. Ktorý snívajú o tom, že z nich niečo bude. Som viac ako láska. Ja dávam možnosť vzniknúť láske, ktorá tu... medzi nami... aj niečo znamená! Borisovi zabehne slina. Je profesionál, nechce si odkašľať. Zapije vodou. Svieti červená, jasná červená, ale zrazu sa kvalitná „maličká žiarovka“ pokazí v dobe, v ktorej má celoživotnú záruku! Niektorí farbu svetla, rozhodnutie nevideli, lebo nechceli vidieť! Boris cíti, že Dobroslav sa chce postaviť nad satelit lásky, nad všeobecnú lásku.

Boris chce využiť ďalšiu šancu, ale Dobroslav chce postulovať svoj stav celkom sám – ako keby ho už nezaujímalo, kde žije a kde chce žiť:

- Satelit lásky je pre ľudí, ktorí chcú piť nachvíľu červené víno a cítiť blízkosť, ktorá len tlmí bolesť. Tu sa pravda cíti v citoch. A to je málo.

Prečo Barbore začína „chutiť“ víno zrazú tak trpko?

Ale pocit grotesknosti našej životnej hry z nej nevypadáva – Dobroslav je jej sympatický!

- Dobroslav, neodsudzujte satelit lásky za to, že ste neprešli sitom lásky... To vy ste bytosť, ktorá neprešla nastavenými pravidlami!
- Prešiel som inými pravidlami, keď som postava v tejto hre!

Anna vyplázi jazyk a skloní hlavu pred hlasom Dobroslava!

Hana prižmúri oči, Borisa opätovne pichne v chrbte, prehne sa ako služobník na Dobroslavovom

dvore, len nie sám od seba, čosi v ňom ho prinúti.

Boris... sa radšej sústreďí na hru, a na postavu, ktorú chce viesť do cieľa, ktorý chce on a nie ktorý by rada videla postava, ibaže je znovu predbehnutý:

- Medziľudský satelit... odsúdenia... že tento človek minul svoju kvótu... je najlepší... Je to satelit smrti! Veď tu máme kvóty na vzťah, kvóty na priateľstvo, kvóty na to, koľko ľudí môže prijať do svojho vnútra a keď si to všetko vyčerpá... koho je to chyba?! Už iba smrť je vyššie! Prepáčte, dnes mám zmysel pre humor. Už Vás počúvam. Som len jeden z deviatich ľudí, ktorí sú dnes Slovenskom.

„O čom to, dočerta...“ - prejde myslou Borisa, ale Hana ho zastaví pohľadom.

Anna sa vysmrká do bieleho kapesníka.

- Hovoríte o typickom vyhorení... zrejme, však, Dobroslav?
- Nie. Hovorím o všetkom, čo prichádza do úvahy. Som hlboký človek a svoju hĺbku som si dôsledne obhájil.
- Lenže satelit lásky Vás naozaj neprijal!
- Moje vnútro je nad takým medziľudským... satelitom. A môžem žiť nad ľuďmi, ktorí žijú pre satelit lásky.

A počuť ako Dobroslav luskne prstami = Boris sa opäť prehne!

Anna zaujíka, je to hlas ženy, ktorá chce – zase raz - vidieť-počuť viac!

Hana pocíti obdiv k Dobroslavovi, aj keď nevie odkiaľ ten obdiv vychádza! Možno to iba nechce vedieť...

- Dobroslav, fakty! Satelit lásky triedi spoločnosť, vy tam nie ste! - a Boris sa nechá vyprovokovať.

Róbert naprázdno mľaskne pri povinnom milovaní, v ktorom dáva „lásku“ najmä jeho priateľka. Automechanik opravuje ďalšiu ženu len tak ako bola stvorená, aby bola opravovaná!

- Ako ju triedi?
- Sito lásky medzi ľuďmi je iba jedno.

Hana sa spokojne usmeje.

Anna k Hane otočí hlavu, a pukne v jej srdci.

Anna si položí otázku: „v akom štádiu ľudského života je asi táto slečna?“

„Príliš veľa štádií, ktoré sú rovnaké.“

Anna vie, že nie je výnimka – a dokonca i to ju zčasti drží pri živote. Radšej sa pozrie na Borisa.

Ten je hrdý na svoju poslednú otázku. Povedal ju predsa za polovičku poslucháčov – a tí ostatní?

Hana môže pritvrdiť, aby ľudia neboli sklamaní!

Borisov chrbát sa hlási o slovo!

- Sito lásky... je smiešne, - povie Dobroslav a verí tomu. Za jeho slovami je neodškriepiteľná viera!

- Nakoniec zostáva iba jedinec! So všetkým... čo vie... a čo ponúka! Ľudstvo a pravidlá našej hry sú ako odveký trh! Aj láska je súčasťou trhu! Láska nie je ničím iným, len zbožím! Ten kto vie milovať, bude použitý na milovanie! Ten... kto sa vzdal milovania alebo... už nemá kvótu na milovanie... môže mať ešte v talóne niečo, čo ho nemusí vyradiť!

Barbora si odpije z vína a zahľadí sa na manželku.

- Som tvoja posledná kvóta... - nechá sa ovplyvniť, lebo je jej to príjemné. Chce komédiu s vínom!

- A ja som sa chytil šance. Každý deň sa jej chytám... a ďakujem za to, že môžem pri tebe piť víno... a ty držíš moju kvótu voči tomuto životu... na znesiteľnej hrane, láska! - manžel žmurkne oboma očami tak rýchlo, že predbehol svoje chcenie žmurknúť! Bolo to žmurknutie podľa platnej

manželskej zmluvy, kde sa často formuje osobnosť muža-ženy podľa schopnosti postrehnúť bytie toho druhého – najskôr cez seba, neskôr cez všetko, čo „má rád/a“ – a na záver...všetkým možným spríjemnením si bytia! Ten kto príde o manželstvo, v ktorom jestvovala „láska“, často prichádza i o osobnosť, ak si nedá pozor!

- Dobroslav, čomu Vy veríte medzi ľuďmi a čomu, keď ste sám? - Boris útočí, životný priestor sa vymedzuje v každom okamihu:
- Boris... ľudia? Ľuďom musíte povedať len také vety, na aké ich odhadnete. Všetko ostatné je úplne zbytočné. Musíte docieľiť, aby ste boli počúvaný a najlepšie za odmenu... akú chcete vy. Nanútiť ľuďom vašu pravdu. Ak vám uveria, vaša samota bude môcť byť vykúpením, ak nie, vaša samota vás bude zožierať zaživa!
- Ďakujem... Dobroslav. Ste postava, ktorá je počúvaná Slovenskom, a iba Slovensko posúdi, či satelit lásky koná pre dobro v nás!
Dobroslav sa rozosmeje, počuť zamňaukanie mačky. Jej farbu sa nikdy nedozvieme. Aj Dobroslavov smiech je slobodný, zrejme je v miestnosti... sám = Dobroslav je typ človeka, ktorý by mal byť sám, ak sa chce smiať slobodne? A mačka sa nepočíta.

Zora zazíva, netúži po prejavení, stačí jej - po práci - svet, ktorý už má pevne vymedzený a obhájený. Jej muž žije vedľa nej, ale víno spolu nepijú.

Je to postava, ktorá hrá z povinnosti uvedomenia, ktoré jej však už nesiahajú na jej podstatu osobnosti – hrá, aby povedala slová za všetky a za všetkých, ktorí sú vyliečení z potreby dokázať stvoreniu svoje „som“. Sedí pokojne, má zarobené a je rešpektovaná. Potreby sú uspokojené v ďalšej bytosti, ktoré je vysporiadaná s tým čo dáva a s tým, čo si necháva zobrať!

Zora, ktorá hrá údajne viac pre Slovensko ako pre svoje ego, povie manželovi:

- Ak budeš potrebovať uistiť o tom, že ešte si, teraz pracujem pre Slovensko... Viem, že to budeš rešpektovať!

Manžel sa po nej pozrie, nesmeje sa, tuší, že každý pracuje pre Slovensko iba do tej miery, do ktorej „hrá“ sám pre seba. Zora je symbol:

Obhajuje pravidlá kapitalizmu – a hoci zastáva rovnosť šancí, nechce vidieť, že jej pravda bola kúpená všetkým, kým sa stala:

- Zora, satelit lásky Vás prijíma! - povie Boris hneď v úvode ako obyčajný muž z najtrápnejšej reklamy, ktorou ste!

Schopné ženy Slovenska sú šťastné?!

Anna si nahlas vzdychne. Chce sa dozvedieť, v čom je rozdiel medzi ňou a Zorou. Žeby len v tom, že Zora dokázala ustáť vzťah a všetky úlety, ktoré sa v každom vzťahu pritrafia?!

Satelit lásky predsa nemôže byť povrchný! Satelit lásky, veď my už vieme ako funguje!

Satelit lásky predsa nie je buržoázne zariadenie!

- Ďakujem za Slovensko. Ak som prešla ja, prejdú i ostatní! Moja láska k manželovi nebola a nie je bezchybná, ale je skutočná!

Anna si odkašle tak bolestivo.

Hana sa rozosmeje, kývne hlavou na znak súhlasu a Borisovi sa polepší – pocíti uvoľnenie v oblasti chrbta!

- Porozprávajte svoj príbeh! - vykrikuje Boris ako táto kniha upadá čoraz hlbšie. Je nadšený, pozná sociálne postavenie Zory!

- Môj príbeh lásky je príbehom každej ženy... zo strednej triedy Slovenska. To je môj príbeh!

Ešte po dvoch rokoch som cítila veľkú zamilovanosť k môjmu manželovi...! Po piatich rokoch som sa zamilovala do iného, ale ustála som to... Bola som rozumná, veď môj muž mi ponúkal všetko, čo som chcela... Rešpektovali sme sa navzájom. Nikdy na mňa nesiahol rukou, nepil... A staral sa o rodinu, rekonštruovali sme dom... ktorí sme kúpili za spoločné. Prišli deti. Presne tak ako sme

chceli. Splnili sme si slovenský sen.

- Zora, skúste hlbšie, satelit lásky povedal, že Vaša láska je skutočná. Prečo si myslíte, že je skutočná?
- Veď som práve povedala...

Borisovi zväžnie tvár.

Zabezpečené ženy Slovenska sú spokojné, pocítia lásku k deťom, pocítia lásku k svojmu sociálnemu postaveniu, k tomu, čo musia, aby prežili – teraz im to pripadá zmysluplné! Našli chvíľkové vcítenie a stotožnenie! Nie sú samé!

Muži Slovenska sa v miestnostiach – pri manželkách, v bytoch - s manželkami, v domoch - s manželkami... automaticky otočia k mládežníckym fotografiám a snom, ktoré mohli byť cestou pri iných ženách. Ich sebaklam je o to silnejší, ak cítia, že práve Zora mohla stáť na ich strane. Každý muž dosahuje „stenu duševného sveta“ iba podľa toho, na koľko sa ho dotkli slová Zory.

Čo všetko je muž ochotný stratiť ešte kvôli žene, ak presne vie čo od nej môže získať?

Muži chcú počuť viac:

Borisovi sa rozšíria zreničky:

- Ste tým, kým chcete byť, však, Zora?! Satelit lásky predsa púšťa iba lásku, ktorá si obhájila vlastnú osobnosť voči iným.

- Áno, zodpovedne... moja láska vyhrala práve preto, lebo som bola vyformovaná skôr ako som vstúpila do manželstva.
- Láska nie je manželstvom, Zora... - a Boris cíti, že stráca nadhľad, no jeho pohľad cez sklo na Annu ho ťahá na stranu, ktorá je ďalšími slovami nutnosti: - Poznáme priveľa lások, každá má iný názov, ktorá z nich prežije?
- Ktorá ponúkne to, čo drží srdce a rozum zároveň, Boris.
- Vieme... že... ste... jedna z najživotoschopnejších ekonómov v štáte... ale... musíte byť hlbšia... Láska nie je predsa len o ponuke a dopyte, - Boris sa snaží zahrať teraz na notu mladším?!
- To, čo chcem povedať... že aj láska môže byť v určitom momente slobodným rozhodnutím. A vtedy je človek naozaj slobodný v tom, čo cíti. Ak je to opätované a ľudia si navzájom vytvoria podmienky pre rozvoj... pre všetko, čo chcú a túžia rozvíjať. Ide to!
- Vy ste na strane... vyspelej lásky?!
- Som na strane všetkého... čo dáva človeku pocit, že je pri druhom tým, čím chce pri ňom byť. Zväčša, keď som začala strácať kontakt sama so sebou... či už kvôli deťom alebo kvôli práci... kvôli rodičom, ktorí nás opúšťajú... manžel... ma vždy podržal. Dúfam, že to pozná väčšina ľudí.
- Zora, využite svoju šancu, a ponúknite svoju lásku ostatným tak, aby videli zmysel v živote, ktorý žijete! - a Boris sa po týchto slovách napomenie. Nepáčia mu. Nebol v nich úprimný!
- Cítim, že moja láska už nepatrí len mne, ale všetkému... čo som ňou stvorila. Moja láska už je všetkým okolo mňa. Možno preto som prešla... a ostatných, ktorých láska odmietla, je mi ľúto. Žijú tu však spolu s nami.
- Áno, žijú, ale satelit lásky ich neháji!
- Tak je to správne. Mám v sebe cítenie, ktoré musí byť chránené. Každý má v sebe niečo, čo by malo byť chránené. A je správne, že spoločnosť našla spôsob ako pokročiť do obdobia, kedy to už dokáže. Som hrdá na dobu, v ktorej žijem! - Zora zabúda povedať, že i toto musí byť zaplatené. Ale to by malo byť každému jasné!

Nuž, ak chceme veriť, že v tomto sa neplatí, možno budeme oklamaní:

A Zora mľaskne, jej manžel narovná hlavu, a palec s ukazovákom mu samovoľne vytvoria v uvoľnenej ruke „symbol oka“ – vidím ťa.

Aj toto je manželstvo! Aj toto je pohyb, ktorý niečo znamená! Zora je šťastná ako jej padne zrak na manželovo „ručné gesto“ – taktiež samovoľne. Sú zohraní v existencii. A ešte k tomu, manžel

počúval len jej posledné slová. Je s ňou, a to stačí.

Barbora si odpije z vína, jej manžel pokojne pokyvkuje hlavou na znak súhlasu. S čím súhlasí?

- Vy ste sa dožili doby, ktorá je Vami... Iní žijú v dobe, ktorá ich prevälcovala.

Róbert práve zažíva vyvrcholenie, ktoré s prižmúrením očí môžeme nazvať fyzickým predurčením cesty človeka v stvorení, ktoré mu garantuje – teraz – jeho priateľka! Cíti k nemu lásku, neľahšovanú, zdá sa však... že jej láska nestačí na posudzovanie kvalít jedného vzťahu. Satelit lásky odvracia tvár, a orgazmus Róberta nie je štátnym orgazmom, je iba orgazmom automechanika. Tí, ktorí sú na jeho strane, by mali zatlieskať!

Zora sa usmeje a túži, aby bol jej smiech počutý, a tak sa postupne smeje čoraz viac násilnejšie:

- Niečo sa stalo? - spýta sa jej manžel.
- Cítim šťastie... lebo môžem hovoriť to, čo si myslím tým, ktorí vedľa, že to robím z presvedčenia.
- Poznám Ťa, to Ťa prejde. V našom veku už presvedčenie nejestvuje, je tu len to, čo za presvedčenie považujeme, a hovoríme tak... ako ty práve hovoríš do rádia,- až príliš pokojne si vzdychne muž.
- Čo tým myslíš?

Slovensko začína počúvať konečne niečo skutočné! Síce takmer nikto nerozumie „Zorinmu manželovi“, muži však aspoň tušia... cítením:

- Že som ti dal darček k nášmu výročiu, si v rádiu!

- Ale ako to?! - Boris sa začuduje, pozrie sa na Hanu. Tá sa pousmeje. A mykne ramenami. „Láska hory prenáša.“

Anna neveriacky pokrúti hlavou a šepká všetkým naokolo: - To nie je možné... Vyberali sme dôsledne v mene Slovenska, nie v mene jedného vzťahu!

- To ty?! To iba ty? - a Zora neverí, jej viera je stále postavená na iných základoch!
- Máš tak hlbokú dušu... ktorá často pri mne spala... Odteraz budeš pracovať pre satelit lásky... snáď ti vráti to dievča, ktorým si bola... A to, čo cítim... je týmto povedané... - muž skrivý tvár, a pozrie sa po starej maľbe, ktorú namaloval ako dvadsiťročný. Nepátra po svojej pravde, chce dať manželke niečo... čo bude viac skutočné ako on!

Jemu dnes stačí pohľad na starú maľbu. Je na nej Zora v dvadsiatke. Portrét ženy s tajomstvom lásky, ktoré buď poznajú dvaja... v okamihoch, ktoré sa blížila jeden druhému... alebo neskôr – ktoré mínajú brehy každého.

- Ja naozaj cítim lásku! - vykrikuje Zora!
- Prepáčte, Zora... ale to nie je možné... aby Váš muž... ovplyvnil našu hru spôsobom, ktorým sa nám snaží nahovoriť... - Boris vlastne iba opisuje výraz Anninej tváre.

Hana zvráti tvár veľkou nespokojnosťou, jej pohľad je pohľadom ženy, ktorá v práci používa ženskú hypnózu voči všetkým mužským vykastrovaným egám:

Boris rýchlo nadvihne plecica, spustí ich ešte rýchlejšie, a riťou mu prejde prd, ktorý neovládne. Ide to samo!

Hana vie, že Slovensko chce počuť príbeh veľkej lásky, chce veriť... že aj v pokročilom veku Zory a jej manžela stále môže existovať bytostný hlad po objavení citov v tom druhom, po návrate a nájdení bytosti, ktorou sme boli v láske!

- Toto je láska. Toto bolo moje želanie. Satelit lásky pre moju ženu! Použil som všetky prostriedky, ktoré muž v láske použije... Použil som modlitbu! Tak dávno som sa nemodlil.
- Ty ma stále miluješ? Ty si sa... kvôli... mne... modlíš?
- Milujem tú, ktorú som namaľoval... pretože ona raz bola skutočnou... a modlitba muža, ktorý dúfa... ju volá naspäť... Chcel som privolať naspäť to skutočno medzi nami. Nie to, čo musíme... A ty si rozprávala... Počul som len posledné vety... Ale áno! Tá, ktorú poznám. Láska nikdy neodíde... len sa stráca medzi všetkým, čo musíme... Dnes som počul tú oduševnenú Zoru, ktorú som si bral... Ak by ľudia mohli v láske slobodne meditovať a slobodne sa modliť... tak ako som sa modlil dnes ja... A pozri, čo sa stalo. Rádio dvoch ľudí, ktorých vypočula láska! Pre teba! Pre nás! A pre... Slovensko. Pekný... úprimný príbeh.

Hana zaujuka šťastím!

Anna sa pozrie na Borisa a ktohovie prečo naznačí, aby prešiel k ďalšej slovenskej postave.

Lenže Boris cíti, že nenaplnení ľudia dostávajú svoje naplnenie:

- Satelit lásky a modlitby? Satelit lásky vie cítiť pozitívnu energiu, vyvolanú modlitbami! Ľudia modlite sa... s láskou v sebe, niečo dostanete naspäť. Zora je dôkazom! - ach, Boris padá za hranu, kde sú slová iba nafukovaním a predajným tovarom, pre tých, ktorí čakajú presne na to, čo Boris povedal? Je to morálne a etické?

Zora pobozká manžela. Nešlo mu o bozk! Zora ten bozk vedie – a manžel neodpovedá! Zore to neprekáža, precitňuje bozk i za muža!

Zora je na chvíľku v stave, kde idea lásky je viac ako samotná láska!

Manžel povie iba:

- Chceme, aby nás spoločný život... mal aspoň dajaký zmysel, na ktorom sa zhodneme... keď nevidíme naše deti!

Zora sa zháči, avšak Boris už prichádza s ďalšou verejnoprospešnou vetou:

- Zora, oddajte sa milovaniu, nech sa milujú i ľudia... ktorí prešli láskou... aby nabíjali satelit lásky!

„Rada by som prenechala správu toho, čo cítim v manželstve... niekomu inému!”

- Chcela by som sa milovať... - povie ticho Zora... a v étery je počuť jej vzdychnutie!

- Len pre tvoj satelit lásky! - a muž sa obetuje. Už im nejde o fyzické telá?

Slovensko zatlieska a chce sa mu milovať pre prospech vecí! Nikto neskúma pre aký prospech vecí! Zora a jej manžel sa stávajú na desať sekúnd v myšlienkach „pocitových” ľudí symbolom, že jestvuje šanca!

- Gabriel, Vy ste prešli! - s prekvapením, ktoré nie je hrané, zakričí Boris. Všetko sa začína podobať na najnechutnejšie promo, ktoré vás napadne.

Zelené svetlo pre Gabriela svieti tak jasne a trblietavo!

Mafia vie o čo ide, keď z jej strany prítieklo na „satelit lásky” dostatok finančných prostriedkov na vypustenie „prístroja” na obežnú dráhu!

Väčšina ľudí na svete sa stáva v určitom období súkromnými mafiánmi pocitov?!

- Je mi jedno... kam som prešiel!
- Byť spravovaní satelitom lásky vo Vašom postavení, to je zázrak!
- To nie je zázrak... Zdá sa, že je to realita, - Gabrielov hlas pôsobí podozrivo inteligentne. Je to ďalší hlboký hlas.

Je každou postavou, ktorá sa snaží povedať to isté inými ústami!

- Ale žijem sám... a či som niekoho v živote miloval? Možno áno. Možno až príliš. Ale ja som nikdy nebol milovaný ako bytosť... ktorou som sám. Tak aký satelit lásky?
- Lásky je na Vašej strane!
- Ľudia nie sú na mojej strane! Keď kráčam po uliciach... som už len odsúdený na nezáujem všetkých tých... zdravých, ktorí si dokážu nájsť šukačov... a... lásky... čo ja viem čo ešte! Tie vaše generácie sa menia... Pravda sa mení... Podľa tých vašich psychológii som narušený! Duch spoznávania medzi... ľuďmi... je tiež narušený... Som zdravší ako ten duch! Som muž, ktorý vie tak veľa... a našťastie už nechce hovoriť! Satelit lásky mi nepomôže v ničom!
- Ak ste raz v ňom, ste súčasťou ľudskej skupiny, nad ktorú niet! Skupina lásky, čo je viac?
- To je žart? Pozrite, teraz vám ukážem, akú hodnotu má pre mňa život v satelite lásky! Už som nechal umrieť človeka! Jednoducho sa opil, bezducho spadol na zem... a ja som ho nechal udusiť sa zvratkami. Trápi ma to, ale som stále tu. On tu už nie je.
- Gabriel, ale každý... kto je v obecnstve... a cíti rovnakú samotu... a izoláciu... ako Vy... sa vo Vás vidí. Vy ste šanca... pre ľudí... ktorým za Váš tlčie srdce. Nie ste tu sám!
- Tu mi srdce tlčie iba za jedného. A to som ja. Prečo... Boris... prečo hovoríte tieto vety?! Ste ako dobrý mafián!

Hana si nahlas vzdychne. Človek viac nie je ako človek!
Hra chcela prehľad o stave Slovenska, kompromis neurobíme:

- Určite milujete, Gabriel...
- Nie.
- Satelit lásky neklame, on iba vyhodnotí stav Vášho mozgu.
- Necítim, nič necítim. Len obrovskú bolesť, keď nič nerobím. A preto musím stále niečo robiť. Keď si ma niekto objedná, urobím za peniaze hocičo. Som ako... polovička Slovenska. Tým nehovorím... že ma Slovensko zaujíma.

Ktorá polovička Slovenska vlastne počúva?!

Tá, ktorá vie, že z tejto hry nebude mať žiadny zisk – ani žiadny pozitívny prílev do ich duší?!

- Gabriel, satelit lásky vyhodnotil, že máte neuveriteľný potenciál milovať... skutočne... a že... ešte budete milovať... Na to sme boli predsa stvorení, milovať!
Gabriel za rozosmeje, je to len ďalší smiech bolesti - vašej bolesti!
- Boris, my sme boli stvorení... zrejme... na všetko, čo robíme... A ak sme na to neboli stvorení... tak na to doplatíme. Poviem Vám, videl som už veľa ľudí doplatiť na ich činy. Ale ja už pochybujem o tom, že to, čo spôsobíte sa Vám vráti... Je to zbožné želanie...
- Gabriel, ono to existuje. Konečné súdy! A jeden z konečných súdov je aj satelit lásky!
- Všetko... prebieha len za života človeka...
- Všetko, čo človek spôsobí... sa tiahne ďaleko do budúcnosti!
- Všetko... čo človek... spôsobí... ma korene... v ďalekej minulosti!
Gabriel môže konečne povedať to, čo si myslí! A niekto ho počúva! To chcenie je príliš veľké, začne sa celý chvieť.

Stojí na ulici, a „nie je v poriadku“.

Ostatní ľudia sa mu vyhýbajú.

Hovorí tak nahlas, hovorí... a myslí si, že hovorí sám pre seba, hoci príjem má zrazu celé Slovensko, ktoré sa za Slovensko chce považovať:

- Nikdy som sa nerozlúčil s láskou vo mne. A tá žena žije vo mne a ja sa jej nechcem vzdať. Počujem vnútorné hlasy. A práve to mi pomáha prežiť! Nič viac nechcem. Urobím všetko preto, aby som ju večer vo mne mohol počuť. Počujem tie hlasy... ako teraz počujem hlas...

niekoho... kto sa nazýva Boris. Ale Vy ste pre mňa tak cudzí! Narušujete môj svet! Nestarajte sa do iných! Každý má svoje problémy. A toto je doba, ktorá nepotrebuje satelit lásky! Toto je doba, ktorá potrebuje, aby každý robil iba sám na seba a dal pokoj každému, kto chce mať ten pokoj! Jediné čo nám chýba... a to vidím všade... ako tu stojím... je to, že si nevážime... života toho druhého... Ale to nás nikto neučí! To sa vlastne... ani nedá naučiť! Ani ja si nevážim!

- Tak sa nikam nedostaneme. Satelit lásky Vás pustil... a my prídeme na to... prečo...

Anna, napriek inému sociálnemu statusu, precíti:

„Citím s ním! Viem, o čom hovorí... Stretnúť tohto muža... o dvadsať rokov skôr... Stačilo, aby povedal to, čo hovorí teraz... Lenže to by nepovedal... Takže aj ja som odkázaná na to, na čo je odkázaný on!“

Gabriel vykrikuje na ulici, do tváre mu padá dážď, vykrikuje ako zmyslov zbavený svätý – lenže on je zmyslov zbavený „chorý muž“:

- Videl som vraždy, a stále milujem! Som v satelite lásky, iba som klamal, že mi je to jedno! Každý by tam chcel byť! Klamal som... v mene lásky, ktorú cítim. Nechcem si ju nechať zobrať tými, ktorí už neveria, že ak človek odmietne opustiť lásku... ktorú cíti... čeli tým najväčším stenám, ktoré jestvujú!

Lenže niekto v ňom vykrikuje... alebo je to dajaký chodec, alebo Boris? - ktosi mu daruje spätnú väzbu:

- Gabriel... Tá najväčšia stena... je Boh... ak nekráčaš po ceste, ktorá ti patrí!

Gabriel zvažnie, v sekunde je zdravým jedincom, ktorý si chce stáť za tým, čo „vie“:

- Skúste sa na chvíľu zbaviť vašich životov, vašich istôt... a potom sa vás spýtam, čo je Boh... Láska k človeku je Boh!

- Gabriel, vy ste zmenili názor... Gabriel... človek by nemal meniť názor tak rýchlo... Ako satelit lásky mohol... prijať takého? - ale Borisova otázka je iba ďalšou povinnou otázkou. Borisa Gabriel vôbec nezaujíma. Používa naučené vety... na aké sú ľudia odkázaní cirka pri každej polovičke životného času!
- Nezmenil som názor v hĺbke seba. Začínam... iba vedieť, že toto je chvíľa pre to... kým som! Už to viem!

Anna naznačí rukou useknutie krku!

Hana sa pozrie na Annu a „skloní“ zrak. Gabriel je pre všetkých zase raz až príliš skutočný. A Slovensko chce žiť v sne, ktorý nepatrí Slovensku:

- Ester, satelit lásky sa k Vám pripája...
- Veľmi dobre, že už som zhodnotená... ako každý. Povedzte mi pravdu, za ktorú platím svojim životom.

Borisovi od únavy vystúpi na čele jedna malá kvapka potu. Začne mu stekať po koreni nosa.

Hana pri úvodnom kontakte s hlasom Ester vyplazí jazyk ako služobník všetkých známych pravidiel, nadvihne ramená, a spustí ich do do ďalšej vety Ester:

- Znesiem pravdu v mene Slovenska. Teraz som len tým, kým som v étery. Ale som rada, že niečo skúma moje pocity. Človek odjakživa predsa túžil vedieť nakoľko sú jeho emócie nápomocné všetkému, čo s ním súvisí.

Boris cíti, že Ester musí spomaliť, a preto jej povie rezolútne výsledok:

- Ester, ste v správe lásky!

Čo na tom, že Slováci, ktorí veria, že nás spravuje iba mágia peňazí, chceli počuť niečo iné, aby cítili malé zadost'učenie?!

- Prečo necítim radosť?

- Tak cítite aspoň... lásku k niekomu, ktorá formuje Vaše bytie. Láska je viac ako radosť!
- Láska je viac ako radosť? Ako moja radosť zo života? Myslela som si, že to súvisí...
- Láska nám predsa dáva všetky možné pocity, ktoré sa v človeku dokážu nájsť!

Gabriel si zakričí sám pre seba:

- Čo má spoločné láska takého ako som ja... a takej ako je Ester?!

Nie, psychológovia odpoveď v knihách nenájdu!

Áno, môžu nájsť odpoveď len tým, že sa pokúsia opísať svoju lásku, ktorú nevyradili z poučiek!

Láska sa vyraduje z poučiek zväčša ako prvá. Prečo?!

- Život je často o tom, že ak chceme hľadať... to, čo lásku v nás znásobuje... všetky tie urýchlovače... tak nájdeme... hrádzu... ktorú keď odpálime... zmätie nás...

Aj Ester chce povedať všetko, čo je v nej, lebo tak podľa všetkých predchádzajúcich postáv a slov pochopila „túto hru“. Toto je doba, kedy jestvujú emócie iba toho, kto hovorí?!

- Lenže ak je láska skutočnou... nič ju nezmätie... - a hovorí Boris vôbec pravdu, keď „vlastne ani nevie, čo hovorí“ – lebo sa chytá iba slov Ester?

- Ak nie je skutočnou... a zvíťazí... ego... človek si vyberie stranu utrpenia, ktoré sa v skutočnosti snaží o to isté, o čo sa snaží každá naozajstná láska... O očistenie človeka a o prijatie jeho pravej podstaty!

Ester má priveľa peňazí – a má vyčítky, že ich má veľa! Jej rod je bohatý!

Ester vie precítiť život chudobných, no „nevie“ ho žiť! A všetky jej myšlienky si zahrávajú so stratou reality!

Keď stratí väzbu s realitou chudobný, je to väčšinou tragická choroba, keď stráca kontakt Ester, je to nadanie pre duševnú hĺbku, ktorá môže byť stále vykúpená zaplatením za akýkoľvek úlet – pokiaľ nehrozí samovražda alebo sociálne odsúdenie za nezvládnutie vnútra?

Nie, čiernobiele videnie je chybou, ktorá prechádza našou knihou ako nôž maslom.

Čitateľ má v rukách ten nôž:

Ľudia vedia odpúšťať, ak majú radi...!

- Ester, ste ponorená do lásky?
- Preciťujem spojitosť so všetkým, čo vidím... Čo môžem cítiť... Som satelitom lásky!

Ester si myslí, že je výnimočná v cite? Ach, možno aj ona túži, aby to, čo cíti „práve ona“, cítili ostatní.

Ľudia by nemali hovoriť to, čo cítia... slovami, ktoré sú blízko... k vystihnutiu ich podstaty. Vystavujú samých seba atakom:

Róbert si pomyslí ako sa pozerá na spokojnú priateľku, ktorá relaxačne leží na jeho posteli:

„Tá... židovka... potrebuje... to, čo som daroval... mojej láske! Inak sa z toho nedostane! Čert zober... satelit lásky, my sme viac!“

Ale ak o tých atakoch nevedia, všetko môže pokračovať bez bolesti:

- Nechcem žiť v klamstve society. Aj Augustín... prekonal klamstvo v Božom štáte... Je toľko klamstiev... a život plynie tak rýchlo. Chcem byť skutočnou, nechcem byť oklamaná... životom,

ktorý sa mi vnucuje... nasilu... cez všetko, čo vidím a čo musím! - a Ester prekonáva „rozmer židovstva“ Augustínom? Čo by povedal jej otec?!

- Ester... Láska je bystrejšia ako klamstvo. Skutočná láska si vždy nájde cestu. Láska robí náš život znesiteľnejší...
- Nie, láska je samotný život. Láska je viac ako rozum. Ak človek koná cez srdce, nemôže byť oklamaný svojím vnútrom!

Hana je spokojná, pukne v jej srdci.

Anna si pomyslí, že takéto mladické vyznania sú dobré na pleť!

A Ester pokračuje v dajakom záchvate svätosti:

- Láska je dobro, takže dobro jestvuje... Láska nepozná klamstvo...

Róbert pohľadá priateľku po prsníku, a spomenie si na to, koľko aút zajtra bude musieť opraviť.

Barbora si odpije z vína, a rozmýšľa kto zo sudcov je na jej strane!

Zora stále precit'uje modlitbu manžela, precit'uje svoje bytie cez konanie druhého človeka!

Gabriel vedie vnútorný dialóg so ženou, ktorú miluje:

- Už mám iba jediný sen. Aby si mi uvarila praženicu...
- Keď zoženieme vajíčka a panvicu... z lásky bude praženica...

Boris ukáže, že hra musí byť prízemná:

- Koho milujete, Ester?

- Jedného chlapca... a cez neho... som sa dostala až k láske... ku všetkému... čo sa ponúka...

Ach, áno, všetky ženské emócie, ktoré sú vnútom a útočia na všetko, čo vidia... Všetky mužské emócie a potreby, ktoré sú skôr o vonkajšom svete... a fyzickom naplnení:

Ján pohľadá svojho psa. A dúfa, že jeho pes bude mať niekedy štenatá. Ved' o čo iné ide v psom svete?!

- Žijete spolu? - Boris sa prispôsobí priemernosti. Nechce odkrývať tajomstvo lásky, nechce provokovať ľudí. Začína ho totiž opäť pobolievať chrbát.

Ľudí predsa nezaujíma, čo hovorí Ester o láske, ktorá im nepatrí... zaujíma ich, čo si môžu zobrať z jej života do svojho života:

- Nežijeme spolu... Ale občas spolu spíme... myslím... bez... sexu... Chcem si strážiť svoje... panenstvo! Cítim, že to má veľkú hodnotu. Moje vnútro má veľkú... hodnotu, - ale Ester sa cíti, akoby hovorila niečo trestné!

Boris sa upokojí:

- Ďakujem, Ester. Skôr ako Vás pustíme do ringu, kde sa rozhodne... kto ste... voči ostatným... do ringu našej životnej hry... ešte tu máme dve postavy, ktoré taktiež túžia byť tým, kým si myslia, že sú...

- Karol, satelit lásky Vás neprijal! - oznámi Boris hlasom sudcu. Do tejto úlohy sa Boris konečne vcit'uje dokonalo. Tých ľudí už bolo priveľa na to, aby „nebol sudca“?

Hana nevie, čo sa to deje... Napriek tomu je jej čoraz viac jasnejšie, že satelit lásky selektuje ľudí skutočnejšie ako si ľudia - ako ona... - želajú.

Bolesť v Borisovom chrbte je zrazu taká skutočná!

- Som iba človek na dôchodku... Nečakám už na nič. Každý deň môže byť posledný. Už som v živote zažil veľkú lásku, aj jej koniec. Ani neviem, čo je to ten váš satelit lásky. To prenechávam mladším. Ja už chcem iba pokoj.
- A prečo... vlastne žijete? Ved' každý musí pre niečo žiť?!
- Keď budete starší, pochopíte...

Každého, kto sa vidí v Karolovi, zaujíma... osud tohto človeka cez seba?

Ostatní sa začínajú nudiť.

Boris rýchlo pochopí:

- Chcete naozaj niečo povedať?
- Nie. Mám čo robiť.

A táto kniha definitívne upadne:

- Drahomíra, satelit lásky nie je na Vašej strane!
- Pracujem pre veľkú súkromnú firmu. A viem o čom to je! Bola som pripravená! Ja milovať viem. Satelit lásky je iba ďalší podvod. Ľudia neverte! Budete oklamaní. Vždy upratujte iba sami za seba. A pokiaľ Vám niekto zaplatí... upratujte za iných. A nikdy nehovorte o tom, čo upratujete. Už som videla veľa kolegýň prísť o prácu, lebo rozprávali!
- Drahomíra... Možno láska je dnes výsledkom toho, čo vieme a ako sme pripravení prijímať všetko, s čím sa stretávame!

Ach, áno, akoby rozhovor s Ester ani nejstvoval!

- Choď do riti! Ku každému sa správaš ako na objednávku. Poznám takých ľudí! Teraz nie som nikoho podriadená. Teraz chcem buchnúť po stole... Ja pred tebou hlavu neskloním!

Drahomíra zakričí na svoje dieťa:

- Už si si umyla po sebe nočník so šťankou?!

Žiadna odpoveď. Aj toto dieťa sa chce iba hrať?

Borisovi sa chce smiať, zachová vážnu tvár, postava Drahomíry sa mu začína páčiť. Nieкто, kto zdvihne ostatných zo stoličiek, to je zábava pre svety, v ktorých sa nič nedeje!

- Na dajakú lásku sa ti každý vyserie, keď musíš živiť celú rodinu... Nemáš čas... zastať... a hrať sa na lásku!
- Takže satelit lásky neklamal!
- Satelit lásky sú prachy! Len ďalšia snaha... rozdeliť... nás... Každý robí len to, čo sa naučí... A ako rodičia... či hocikto rozhodne... za prachy... že budeš robiť hento alebo tamto... lebo naučiť sa dá všetko pri pevnej vôly... A ak je dieťa... dáko vďačné... naučí sa... Chytí sa... Ako inak tu žiť? Ale keď musím makať, je mi jedno, čo sa kde deje. Makám iba pre tých, ktorých mám rada a pre tých, ktorých som sem priviedla!
- Teraz hovoríte za veľa ľudí.
- Len za seba, zlatko!
- Ved' hovorím...
- Čo mi chceš ako naznačiť? Že si mám vážiť to, že môžem kecať? Neverím na nič, čo si nekúpim! Niečo za niečo. Ako... v mojom manželstve. He, podľa mňa... Vy klamete! Lebo aj vy obhajujete iba to, čo máte... a čo môžete mať!

Hana sa uvoľnene zasmieje.

Anne mierne vykriví ústa, nerozumie o čo ide Borisovi, keď „tú zatrpknutú ženskú" stále drží pri živote.

...Drahomíra na jedeň den nerešpektuje sociálnu hru – preto hrá vlastne najlepšie = ak toho chce niekto využiť, však Boris?

Ona neprijala svoj sociálny status, ona ním už je!

Prečo nežije s vierou, ktorá pomáha prežiť ľuďom so sociálnou bolesťou?

Prečo táto kniha občas útočí na vieru a občas ju obhajuje? A prečo láska formuje vieru v nádej – v ľudskú nádej, že stále môže prísť čosi, čo človeka môže zodvihnúť zo zeme?

Každý má však svoju postavu, v ktorej sa vidí...

- Drahomíra, to... čo je v nás... je oveľa hlbšie... Nikdy vami neprechádzal Boh a neskúmal Vás zvnútra?
- To robí diabol, - odvrkne Drahomíra.

Boris sa poteší! Opraty má v rukách predsa stále on!

Drahomíra ukáže svoju pravú tvár:

- Keď raz diabol začne, neskončí... pokiaľ mu nedáte, čo chce! A to je stále to isté... buď niečo máte alebo nemáte...
- Takže vy veríte v Boha?
- Verím v Boha, keď si zarobím na to, aby sa mali deti lepšie ako ja!
- A keď nie?
- Musím pracovať, Boh za mňa pracovať nebude, pretože Boh ma vidí! Jediné čo viem, je upratovanie. Nie každý môže upratovať. Niektorí to neznesie. Som vysporiadaná s tým, čo robím, pokiaľ mám za to zaplatené a dajú mi pokoj pri upratovaní, keď ho musím urobiť!

Prečo ľudia menia tak rýchlo svoje názory, keď ide o obhajobu ich vnútra?!

- Satelit lásky je na strane Boha. Boh posudzuje lásku rovnako, - Boris sa rozhodne začať do živého, čo vystraší všetkých, ktorí si myslia, že sú vo svojej viere úprimní k stvoreniu:
A Boris doplní ako keby sa nerozprával s Drahomírou, ale s niekým koho veľmi dobre pozná a cení si jeho intelektuálne schopnosti:
- Láska... každý preniká do vnútra bytia len podľa podstaty, ktorou je... - a Boris sa zamyslí, od koho prevzal túto myšlienkovú väzbu, pretože sa mu zrazu nechce myslieť na to, že sa rozpráva s Drahomírou.
- Čo to trepete?!
- Ak Boh je, len on vie, prečo ste neprešla do satelitu lásky... Satelit lásky síce skúma Váš mozog, ale Váš mozog patrí Bohu...
- Dostanem za túto hru prachy? O Bohu hovoríte... ako keby ho každý... nemusel hľadať sám... Vy... judáš!
- Za túto hru... dostanete meno medzi ľuďmi, Drahomíra...
- To nepotrebujem. Potrebujem prácu, ktorú si každý deň ťažko hájim.

Pre Slovákov, ktorí podľahli hlasu klamstva: „nepýtaj sa na to kto si, my ti odpovieme tým, čo dokážeš..." - je Drahomíra sympatická – hovorí o Bohu, hoci konať musí sama, neprešla do správy lásky a napriek tomu bráni Boha (v sebe – v tebe?).

- Už nechcem hrať. Veď výsledok už viem... No nie? Nemám z toho žiadny zisk. Pre mňa nič neznamená, že som bola zdarma posúdená tým... satelitom lásky.
- Každý bude posúdený... Zdarma ste posúdená nebola. Platba bol váš život, Drahomíra!
- Hovoríte... ako keby by ste boli na strane zla.
- Hovorím... na strane pravdy.
- Na strane pravdy? - a Drahoška sa rozkošne slobodne rozosmeje, len ako sa dokáže rozosmiať každý, kto už prišiel o svoju pravdu.
- Zostaňte, táto hra bude aj Vaším konečným súdom. Nech vie Slovensko pravdu, prečo niekto prejde a uvidí, čo všetko sa skrýva za cestou k bezpodmienečnej láske... a niekto už

nemá šancu... A Vám a celému váženému obecenstvu odkážem, že satelit lásky skúma cez lásku konečný súd človeka! Toto je hra, ktorá stavia človeka pred naozajstný konečný súd. Máš právo ná lásku alebo nemáš? - a Boris precíti svoju nespokojnosť s tým, čo práve povedal. A posledná otázka ho samého bodla do srdca. Bolesťou skrívá tvár! Nedáva mu to zmysel! Pozrie sa na Annu.

Tú rovnako bodlo v srdci! Tá grimasa, ktorú „teraz vlastní“, je zhodná s Borisovou! Ten sa urýchlene presunie k Hane, ktorá sa - nadnesená nafúknutými slovami Borisa – usmeje, veď nepocíti nič, len zadosťučinenie, o ktorom netuší, k čomu ho má priradiť!

- Poviem Vám... prečo zostanem... Zostanem... aby som mohla mať pocit, že som tu aj s tými, ktorí o mne nikdy nevedia a nechcú vedieť... a povedať im, že je tu aj zrkadlo... ktoré nevidia! - ach, kde so zobrali slová o „zrkadle“ v našej Drahomíre? Možno reminiscencia na rozprávku o Snehulienke...

Ester si prejde po nose a zrak jej padne na zabalenú drahú voňavku, ktorú dostala od matky. Čosi jej prejde nosom, nos sa jej akoby pohne, zamravčí v ňom. „Drahomíra nie je dobrý človek“ – zjaví sa v nej myšlienka, o ktorej si povie čo najrýchlejšie: „tieto slová nie sú moje, toto nie som ja...“

Ester si spomenie na poslednú noc s chlapcom, ktorého miluje „láskou, ktorej dáme názov: hľadanie skutočnosti dvoch bytostí, ktoré ležia vedľa seba... a každý si myslí, že hľadá to isté v tom druhom“. Prečo má zrazu takú neistotu = ako keby ju v nej niečo – hlboko - rozbíjalo pri myšlienkách na ľudí, ktorí neprešli do satelitu lásky! Cíti k nim nezáväzné opovrhnutie! Cíti, že si s nimi nemá čo povedať?

„Čo povedať ľuďom, ktorí v láske zlyhajú? Ak už niet nápravy?!“

Nebudme k Ester krutí, je na začiatku (?)... a Drahomíra je na konci:

- Podme sa teda hrať... - povie Drahoška potešene, iným hlasom ako doteraz, hlasom detinskosti, v dobe, v ktorej už nie je čas na hry medzi ľuďmi, z ktorých by sa mohlo šíriť dajaké posolstvo.

My tomu však neveríme. V našej dobe posolstvo údajne závisí na každom z nás osobitne... ak Boh nie je.

Boris púšťa postavy-účastníkov hry do ringu vášho života... ak Boh nie je.

My ich tam nepúšťame a vypneme rádio. Máme svoju lásku!

Čo sme počuli v rádiu:

Boris kráča po ulici = satelit lásky je telenovelou tvojho ducha, mediálnou hviezdou! Polovica Slovákov ho miluje, polovica ho nenávidí?! A tí, ktorým je ukradnutý? O tých sa už nehovorí. Nech si spytujú svedomie a hľadajú „pravdu života v samote - pokiaľ majú z čoho žiť - môžu...“

Boris, oblečený v drahom oblečení, plný lakomosti a sebeckva, stretáva Patrika.

Patrik je zarastený, fajčí cigarety s trasúcou sa rukou. Býva v neďalekej ubytovni a medzi ľuďmi vychádza len zriedka. Všetci ho opustili. Opustil i sám seba. Nechal sa zlomiť. Prehral boj o svoj život, o miesto v spoločnosti.

Užíva lieky, ktoré tlmia jeho mozgovú činnosť. Nemôže sa rozvíjať.

Jeho emócie prevalcovali jeho rozum!

- Želám Vám lásku, - povie Boris.
- Nie som v správe satelitu lásky. Neprešiel som...

Boris skloní hlavu a bez slova odíde.

Spoločnosť sa konečne rozvrstvila!

Nemecké príslovie:

„Deti a blázni hovoria pravdu.“

Patrik zostáva stáť na ulici. Môže ho zachrániť iba bezpodmienčená láska, ktorá by mu odznova ukázala kým je, ale ženy v roku, v ktorom dýchate vzduch, už nemôžu milovať mužov, ktorí neprejdú skutočnosťou lásky.

A Anna?

Patrik je pre ňu už iba spomienka na muža, ktorým Patrik kedysi bol. Boris je skutočný! Boris zostáva!

Aj Anna sa sústreďí už len na to, čo má!

A Boris si dnes preberie štátne vyznamenanie za hru „Satelit lásky“, hoci jej kvalitu ste mohli posúdiť, ak vôbec išlo o rozhlasovú hru – a nie o dialógy so Slováckmi podľa sociálnych statusov. Boris je plagiátorom tých najlacnejších duší medzi nami!

A Iveta sa dnes bude milovať s Borisom, pretože vie, že nikto iný na milovanie nezostal. Bude asi cítiť „lásku“.

**A Irena si dnes bude myslieť, že prejde do satelitu lásky, lebo je to jej jediná životná nádej!
Chápeme ju!**

A Hana?

Vedia správcovia satelitu lásky... čo je to bezpodmienečná láska?